

4

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΤΗΣ

ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ

ΜΕΤΑ

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΣΥΡΟΥ

ΚΑΙ ΔΥΟ ΔΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΥΠΟ

ΚΛΩΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

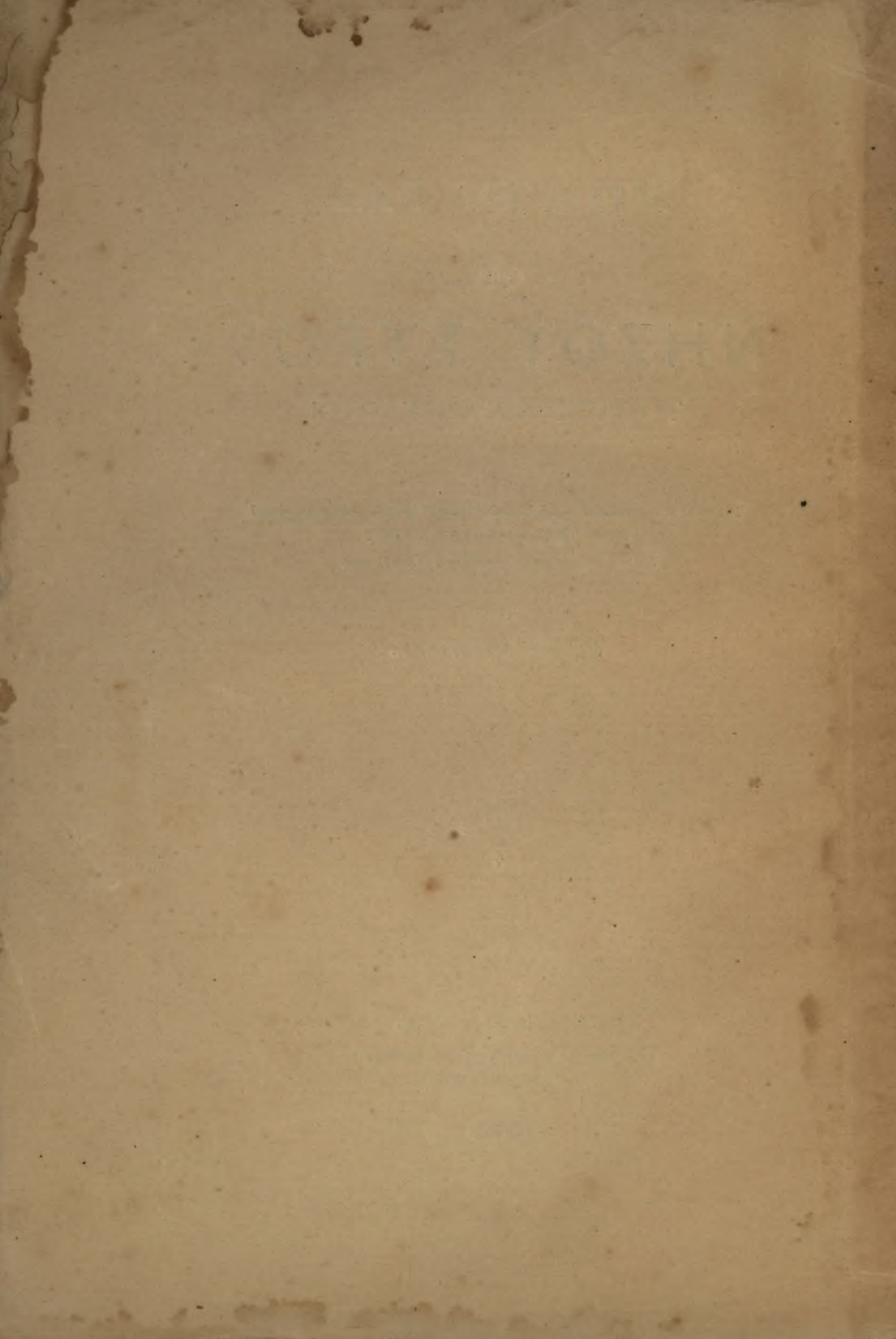
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΣ (8).

—

1875.

63

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ
ΤΗΣ
ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ
ΤΗΣ
ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ

ΜΕΤΑ
ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΣΥΡΟΥ
ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΥΠΟ
ΚΛΩΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΣ (8).

—
1875.

ΤΗ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΗ, ΥΠΕΡ ΔΙΑΣΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΠΡΟΓΟΝΙΚΗΣ ΕΥΚΛΕΙΑΣ

ΛΟΚΝΩΣ ΠΟΝΟΥΣΗ.

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Πρὸς ἐντελῇ γνῶσιν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ ἀπαιτεῖται ἀναντιρρήτως πρὸς τῇ ἱστορίᾳ τῶν πόλεων ἐκείνων, αἵτινες ἐνεργὸν ἔλαβον μέρος εἰς τὰς καθόλου ἐθνικὰς ἐνεργείας, ἡ γνῶσις τοῦ κοινωνικοῦ βίου πασῶν τῶν ἑλληνίδων μικροπολιτειῶν, ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἄλλ' ὁ βίος τούτων ἥκιστα ἐγένετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀντικείμενον συγγραφῶν· ἐκ δὲ τῶν γραφέντων τὰ μὲν πλεῖστα ἀπώλοντο, ὀλίγα δὲ τινα, σποράδην ἐν συγγράμμασιν ἄλλων ὑποθέσεων διασωθέντα, μόλις παρέχουσι περὶ τούτων ἀμυδροτάτην ἰδέαν. Ὅθεν ἐξ ἄλλων πηγῶν δεόν νὰ ἀναζητήσωμεν ἱστορικάς εἰδήσεις· τοιαύτας δὲ ἀφθόνους παρέχουσι τὰ μέχρις ἡμῶν διασωθέντα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος· ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ πολυάριθμα ἀρχιτεκτονικὰ, γλυπτικὰ, ἐπιγραφικὰ, νομισματικὰ κ.λ. μνημεῖα· ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ παρὰ τῷ ἑλληνικῷ λαῷ διασωθέντα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων ἥθη καὶ ἔθιμα καὶ αἱ παρ' αὐτῷ ἀκραιφνῶς ἑλληνικαὶ τοπωνυμιαί, ἐν πλείστοις τὴν ἀρχαίαν τοπογραφίαν διαφωτίζουσαι, ἐξ ὧν πάντων μέγα δύναται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἐγερθῇ ἐπιστημονικὸν οἰκοδόμημα. Τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπηρετοῦντες, ἐπεχειρήσαμεν, κατὰ τὴν ἐν Σύρῳ διαμονὴν ἡμῶν, τὴν

ἀναζήτησιν τῶν ἐν τῇ νήσῳ σωζομένων ἀρχαίων μνη-
μείων καὶ ἰδίως τῶν ἐπιγραφῶν, πολλῶ τῶν ἄλλων ἀξι-
ολογωτέρων. Πρὸς πληρεστέραν δὲ τούτων ἐξακριβώ-
σιν ἀποσταλέντες τὸν παρελθόντα χειμῶνα ὑπὸ τῆς Ἀρ-
χαιολογικῆς Ἑταιρίας εἰς Σῦρον, ἐξετελέσαμεν τὸ ἔργον,
ὅσον αἱ δυνάμεις ἡμῶν καὶ ἡ δυσχέρεια τῶν πραγμάτων
ἐπέτρεπον. Καὶ ὅ τι μὲν ἄγνωστον ἠδυνήθημεν ν' ἀνεύ-
ρωμεν ἐν τῇ παρουσίᾳ πραγματεία ἐκτίθεται· τίς δὲ ἡ τῶν
ἐργασιῶν ἡμῶν ἀξία ἀπόκειται τῇ ἐπιστήμῃ νὰ κρίνῃ.

Ἐν Ἀθήναις, Αὐγούστῳ 1874.

ΚΛΩΝ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ.

Η έρευνα τῶν ἐπιγραφῶν τῆς νήσου Σύρου ἤρξατο ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος. Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης οὐδεμία συρία ἐπιγραφή ἦτο γνωστή· οἱ δὲ περιηγηταί, διερχόμενοι τῆς Σύρου, μόλις ἔρριπτον βλέμμα ἐπὶ τῶν παρὰ τῷ λιμένι εὐρισκομένων ἀρχαίας πόλεως ἐρείπων (1). Κατόπιν ὅμως, ὅτε ἡ Ἑλλάς ἀπέσεισε τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας καὶ ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας Σύρου ἀνηγείρετο ἡ Ἑρμούπολις, ἐκτὸς ἄλλων ἀρχαιοτήτων, καὶ ἐπιγραφαὶ ἤρχισαν νὰ ἀνακαλύπτωνται· φιλόμουσοι δὲ ἄνδρες ἐν Ἑρμουπόλει, πᾶν τὸ ἀνασκαπτόμενον ἢ ἐν παραβύσῳ κατακείμενον συλλέγοντες, κατὰ τὸ ἐνὸν αὐτοῖς, ἐν τῷ τότε

(1) Μόνος ὁ Tournefort (Voyage, lett. VIII, p. 3), ὁ Krienen (Breve descrizione dell' Arcipelago, p. 93) καὶ ὁ Σύριος Δελλαρόκκας (Traité sur les abeilles I, p. 34) ἀναφέρουσιν ὀλίγα τινὰ περὶ ἀρχαίων τῆς Σύρου μνημείων. Ὁ Δελλαρόκκας, ὡς καὶ ὁ Tournefort, ἀναφέρει, ὅτι ἐν τῷ Ἀγίῳ Γεωργίῳ τῆς Ἀνω Σύρου ὑπῆρχεν ἐπιγραφή (ἡ ὑπ' ἀρ. 20), ἥς ὅμως ἠγνόει τὸ περιεχόμενον· ἔτι δὲ ἀνάγλυφον, παριστῶν σείστρον μετ' ἄλλων τινῶν (ιδὲ ἀρ. 11, ὑποσημ. 22). Εἰς ταῦτα δὲ προσθέτει· «On en a mis à profit beaucoup d'autres; telles que des blocs de marbre, de tronçons de colonnes qui soutiennent la cathédrale, et d'autres qui sont devant l'église des capucins, et qu' on n'a point encore employés. Il reste en-

Μουσειῶ ⁽²⁾ ἀπέθετον, καθιστῶντες οὕτως εὐπροσίτους εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς ἁλλοδαπῆς τὰς ἀνακαλυπτομένας ἐν τῇ νήσῳ ἀρχαιοτήτας. Δυστυχῶς ὅμως μετὰ τινα ἔτη τὸ Μουσεῖον διελύθη· αἱ ἀρχαιοτήτες αὐτοῦ εἰς στενὴν ἐκλείσθησαν τοῦ γυμνασίου γωνίαν· τῶν δὲ κατόπιν ἀνακαλυφθέντων ἐνεπιγράφων μαρμάρων ὀλίγα μὲν τινα προσετέθησαν εἰς τὰ ἐν τῷ γυμνασίῳ, τῶν δὲ λοιπῶν

core sur le lieu un pan de muraille, bâti avec de gros quartiers de marbre bâtarde taillé à facettes, qu'on croit avoir servi à un temple dédié au dieu Pan, d'après des médailles sur lesquelles on voit la tête de ce dieu d'un côté, avec une chèvre au revers». 'Αλλ' ἡ περὶ ναοῦ τοῦ Πανὸς δοξασία αὕτη οὐδεμίαν ἔχει ὑπόστασιν. διότι τὸ ἀναφερόμενον λείψανον, ὑπάρχον εἰσέτι, δεικνύει, ὅτι ἀπετέλει μέρος τείχους ἀκροπόλεως (ἰδὲ ὑποσημ. 5). Κατόπιν ἀναφέρει ὁ Δελλαρόκκας περὶ τῆς ἀνακαλύψεως προτομῆς τοῦ Ἀδριανοῦ, νομισθείσης τότε τοῦ Φερεικίδου. «Enfin il n'y a pas long-temps qu'en labourant près de là (δηλ. τοῦ τείχους), on a trouvé un beau buste antique, que l'on croyoit d'être du philosophe Phérécyde; c'étoit pendant que la flotte russe croisoit dans l'Archipel M. Janulachi Salacha, alors épitropos de Syra, qui étoit possesseur de ce buste, en fit present au commandant Russe» (ἰδὲ καὶ ὑποσημ. 12, 4). 'Ο δὲ Krienen, προκειμένου περὶ ἀρχαιοτήτων τῆς Σύρου, ἀναφέρει μόνον ὀλίγα περὶ λειψάνων ναοῦ τινος κατὰ τὸ δυτικὸν αὐτῆς (ἰδὲ ὑποσημ. 33).

(2) Τὸ Μουσεῖον ἦν σύλλογος σκοπῶν τὴν διάδοσιν ὠφελίμων γνώσεων παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῆς νήσου, οὐχὶ δὲ μουσεῖον ἀρχαιολογικόν, ὥς ἐνόμισάν τινες Εὐρωπαῖοι. 'Ο σύλλογος οὗτος ἰδρύθη τὸ 1835· συστήσας δὲ ἀναγνωστήριον, βιβλιοθήκην, ἐσπερινὰς παραδόσεις καὶ συλλογὴν ἀρχαιολογικὴν, ἔβαιναν ἐπὶ τινα ἔτη ἀκμάζων· ἀλλὰ κατὰ τὰ ἔτη 1841—2 πεσὼν εἰς μαρασμὸν, διελύθη. Τότε ἡ περιουσία αὐτοῦ περιήλθεν εἰς χρεῖσιν τοῦ Γυμνασίου Ἑρμουπόλεως ἐπὶ τῷ ὄρῳ, ὅτι αἱ ἐπειτα ἤθελε συστηθῆ ἄλλο τοιοῦτου εἶδους Κατάστημα θέλει μεταβαίνειν εἰς ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ. » (ἰδὲ Κανονισμὸν, ἀρθ. 38). Δυστυχῶς ὅμως ἔκτοτε μόνον ἀπόπειραι ἐγένοντο συστάσεως ὁμοίου συλλόγου καὶ οὐδὲν πλεόν· ἐν δὲ τῷ παρόντι, σύλλογος μὲν νὰ ἰδρυθῇ φαίνεται δυσχερές· μουσεῖον δὲ ἀρχαιολογικὸν τὴν ἵδρυσιν οὐδὲν ἄμφιβάλλομεν ὅτι συνεργοῦσης τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, προθύμως θέλει ἀναλάβει ὁ δῆμος Ἑρμουπολιτῶν, ὁ ἐπὶ φιλοκαλίᾳ δεῖ διακριθεὶς καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιοτήτων μόνος πάντων τῶν ἐλληνικῶν δῆμων ἀδρότατα συνεισφέρων.

ἐν οἰκίαις ἢ ἐξοχικαῖς θέσεσιν ἐσπαρμένων διεσώθησαν ὅσα διέφυγον τὴν τῶν ἀρχαιοκαπήλων αὐθαιρεσίαν καὶ τὴν ὀλιγωρίαν τῶν ἀμαθῶν.

Εὐθὺς δ' ἅμα τῇ ἀνευρέσει τῶν πρώτων συρίων ἐπιγραφῶν, ἤρξαντο γινόμεναι ἐκδόσεις αὐτῶν· ἔκτοτε δὲ ἐν τῇ πληθύϊ τῶν δημοσιευομένων ἀρχαιολογικῶν διατριβῶν καὶ συγγραμμάτων παρυσιαζόντο ἐκ διαλειμμάτων ὀλίγα τινὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Σύρου ⁽³⁾. Γενικὰς δὲ συρίων ἐπιγραφῶν ἐκδόσεις,

(3) Ἐξέδωκαν ἐπιγραφὰς τῆς Σύρου·

Μουστοξύδης, ἐν Αἰγινάῃ Ἐφημερίδι, 1831, σελ. 41—46.

Expédition scientifique, III, Pl. 45, F. IV.

Prokesch von Osten, ἐν Denkwürdigkeiten und Erinnerungen aus dem Orient, I Band, 1836, S. 64.

Πιττάκης, ἐν Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι, ἀρ. 272, 496, 498, 509, 511, 512, 513, ἔτ. 1839—40.

Ross, ἐν Inscriptiones Græcæ Ineditæ, Fasc. II, 1842, n. 406—411.

Ζωντανός, ἐν Ἱστορικῇ Περίληψει τῆς νήσου Σύρου, ἐν Ἐφημερίδι Ἀγγελιῶν, 1842, ἀριθ. 83 καὶ 84. Αἱ αὐτόθι ἐπιγραφαὶ μετὰ τῶν εἰς αὐτὰς σημειώσεων ἀντεγράφησαν ἐκ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Μουστοξύδου καὶ Ross.

Curtius, ἐν Rheinisches Museum, 1843, S. 403.

Bœckh, ἐν τῷ Corpus Inscr. Græcarum, 1843, 2347 c—q.

Lebas, ἐν Revue Archéologique, 1844, Tom. I, p. 44.

Ἀνώνυμος, ἐν Rheinisches Museum, 1848, S. 83.

Lebas, ἐν Voyage etc. 1850. — Inscriptions des Iles n. 1882—1903.

Ussing, ἐν Graeske og Latinske Indskrifter i Kjöbenhavn, 1854, S. 34, n. 12.

Conze, ἐν τῷ Bulletino dell' Instituto etc. 1859, p. 166.

Γ. Παπαδόπουλος, ἐν Revue Archéologique, 1862, X, p. 230.

Keil, ἐν Rheinisches Museum, 1865, S. 544—558.

Ἀνώνυμος, ἐν Πανδώρα, 1866, σελ. 537.

Lenormant, ἐν Rheinisches Museum, 1867, S. 295.

Τ. Ἀμπελᾶς, ἐν Πανδώρα, 1870, σελ. 475.

Egger, Comptes rendus des séances de l'Académie des Inscriptions etc. 1870, p. 494.

ὃ ἔκειτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ ὀνόμασις τῆς Σύρου πρωτεύουσα (^{4*}). Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ λόφου Καταιλυμάτων φαίνονται λείψα-

(4*) Ὅτι ἡ Σύρος εἶχεν ὀνόμασιν πρωτεύουσας μανθάνομεν ἐκ τοῦ Πτολεμαίου («Σύρος νῆσος καὶ πόλις», III, 43). ἔλαβε δ' αὕτη τὸ ὄνομα κατ' ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς τε πόλεως καὶ τῆς νήσου ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ σημειώσωμέν τινα ἐνταῦθα. Τὴν λέξιν Σῦρος ὁ μὲν Bochart, ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτοῦ Γεωγραφίᾳ, παράγει ἐκ τοῦ φοινικικοῦ usira=πλοῦσις ἢ usura=εὐδαίμων, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν Γερμανὸς κ. Δέφνερ (Ἰστ. Σύρου σ. 84) ἐκ τῆς βίβλης suar, sur=λάμπω, στέλλω, εἴμαι λευκός, ἄλλοι δὲ (Pappe, Wört. der Griech. Eigennamen, ἐν λ. Σύρος) ἐθεώρησαν συγγενῇ πρὸς τὸ Ὑρία. Ἄλλ' αἱ ἐτυμολογίαι αὗται ἥκιστα φαίνονται προσεγγίζουσαι τῇ ἀληθείᾳ. Καθ' ἡμᾶς πιθανώτερον ὅτι τὸ ὄνομα Σῦρος εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Τύρος (ἀδιάφορος ὁ τονισμὸς), δοθὲν τῇ Σύρῳ ὑπὸ τῶν εἰς αὐτὴν ἀποικησάντων Φοινίκων. Τοῦτο εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον πιθανόν, καθ' ὅσον καὶ Σοὺρ (Σῦρος) ἐγχωρίως ἐκαλεῖτο ἡ Τύρος, ἐξ οὗ καὶ πᾶσα ἡ χώρα ἐκλήθη Συρία (γῆ)=γῆ τῆς Σύρου=Τύρου. Ἐκτὸς δὲ τῆς προφανοῦς ταυτότητος τῶν λέξεων, γνωρίζομεν, ὅτι καὶ εἰς πλείους ἄλλους τόπους ἔδωκαν οἱ Φοίνικες ὀνόματα ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος (ἰδὲ Ueber phöniciſche Ortsnamen von J. Olshansen in Rhein. Mus. 1853, S. 334). Καίτοι δὲ παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡσυχίῳ ἀπαντᾷ καλουμένη Συρίη ἡ νῆσος, πιστεύομεν, ὅτι ἀρχαιότερον εἶναι τὸ ὄνομα Σῦρος, ὡς ὄνομα τῆς ἐν τῇ νήσῳ πόλεως· ἀπὸ ταύτης δ' ὅτι ἡ νῆσος ἐκλήθη κτητικῶς Συρίη (νήσος)=νῆσος τῆς πόλεως Σύρου, ἐπειδὴ κατ' οὐδένα ποτὲ φωνητικὸν νόμον ἦτο δυνατόν νὰ μετατραπῇ τὸ Συρίη εἰς Σῦρος. Ὅμοια δὲ παραδείγματα, ἐκτὸς τῆς Συρίας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Τύρου, ἔχομεν πλείστα ἄλλα· ὡς Κόρινθος—Κορινθία, Χῶνη—Χωνία, Μεσσήνη—Μεσσηνία, Σικυὼν—Σικωνία, Ἄργος—Ἀργεῖα (Θουκ. 2, 7) καὶ Ἀργολίς, κτλ. Ὅπως δὲ ποτε ὁμως, παλαιάτατα φαίνεται, ὅτι ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος Συρίη· εἴτα δὲ ἀποβαλοῦσα τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐκλήθη Σῦρος. Οὕτω δὲ ὀνομαζέσθαι οὐ μόνον κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους, ἀλλὰ καὶ μετὰ Χριστὸν ἔτι, ὅν πρὸς νὰ πιστεῦσωμεν τὸν Ἡσύχιον (300 μ. Χ.), λέγοντα «Συρίη ἐν γαίῃ τῇ περὶ πόντον. Ἡ νῦν λεγομένη Σύρος νῆσος» (λέξ. Συρίη). Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἀπὸ τῶν χρόνων Διογένηος τοῦ Λαερτίου (200 μ. Χ.) ἀπαντᾷ ἐν χρήσει τὸ ὄνομα Σύρα· «Σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρᾳ τῇ νήσῳ» (ἐν βίῳ Φερικύδους). Καὶ ἀνεκδότου δὲ νομίσματος ἑλληνικῆς

να τείχους ἀκροπόλεως ⁽⁵⁾, ἐρείπια δεξαμενῆς ⁽⁶⁾, καὶ ἄλλα τινά, ἥττονος λόγου ἄξια. Ἀμέσως δὲ κάτωθεν τῶν λειψάνων τοῦ τείχους ὑπάρχει μικρὸν πεδῖον (ἡ νῦν πλατεῖα Μωραϊτίνη), ἐν ᾗ καὶ ψήφισμα τιμητικὸν Βερνίκης εὐρέθη καὶ ἐπιστολὴ τῶν αὐτοκρατόρων Σεπτιμίου Σεβήρου καὶ Καρακάλλα, καὶ προτομὴ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ ἐπὶ βράχου Ἀθηνᾶς Φρατρίας ἐπιγραφὴ, ἐξ ὧν μετὰ πιθανότητος δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι αὐτόθι ὑπῆρχεν ἡ ἀγορὰ καὶ τὸ πρυτανεῖον τῆς πόλεως. Ἀνατολικώτερον δὲ

ἐποχῆς ἔχομεν ἀπεικόνισμα, φέρον τὸ ὄνομα ΣΥΡΑ.—Περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος Σ κ Ὑ ρ ο ς, ὅπερ, ἔνεκα συγχύσεως τῆς Σύρου πρὸς τὴν Σκῦρον ἀπεδόθη τῇ Σύρῳ κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τοσούτῳ ἦν σύνηθες μέχρι χθὲς καὶ τοσαύτῃ βεβαιότητι ὑπῆρχε περὶ τῆς ὁρθότητος τούτου, ὥστε καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Συρίων ἐν ἐγγράφοις τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀπαντᾷ λεγομένη ἡ Σύρος Σ κ ῑ ρ α.—Περὶ τοῦ τοινημοῦ τῆς λέξεως Σύρος ἰδὲ ἀρ. 20.

(5) Τοῦ τείχους τούτου σώζονται τὴν σήμερον, κατ' ἀποστάσεις, λείψανα εἰς ἑκτασιν 60 περίπου μέτρων κατὰ τὸ πρὸς Α. μέρος τῆς κορυφῆς. Τὸ μέγιστον τῶν λειψάνων τούτων (20 μ. μῆκ.), ὑπάρχον ἄνωθεν τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως, παρουσιάζει σημεῖα πύλης· ἐνταῦθα τὸ τεῖχος ἔχει πλάξ. 0,80 καὶ ὕψ. 0,50· λίθος ἀργὸς 1,40 μῆκ. ἀποτελεῖ τὴν οὐδὸν τῆς πύλης· σταθμῶν οὐδὲν μέρος σώζεται· ἀμφοτέρωθεν δὲ μόνον τῶν εἰσερχομένων ὑπάρχει κοιλότης, ἐν ᾗ ἐκινεῖτο ὁ στροφεὺς τοῦ θυρέτρου (ἰδὲ καὶ Prokesch, Denkwürdigkeiten u. s. w. I, S. 61).

(6) Ὁλίγον μετὰ τὴν πύλην, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τείχους φαίνεται ἔτι καὶ νῦν ἐντὸς οἰκίσκου ὁ κρουνὸς τῆς δεξαμενῆς. Ἡ δεξαμενὴ αὕτη, ὅπως ἀφανῆς τὴν σήμερον, ἔκειτο ἔνδοθεν τοῦ τείχους· ἦν δὲ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ ἰδόντες αὐτὴν, ἱκανῶς μεγάλη. Αὕτη ἐλάμβανε τὸ ὕδωρ δι' ὑδραγωγῶν ἀπὸ τῆς Πηγῆς, τῆς κρήνης τοῦ Γυρίου καὶ τῆς τοῦ Ἐπισκοπείου. Ἐκ τούτων ὁ ὑδραγωγὸς τῆς Πηγῆς, διευθυνόμενος διὰ τῆς φάραγγος αὐτῆς, τῆς δυτικῆς πλευρᾶς καὶ τῶν νοτίων καὶ νοτιοανατολικῶν προπόδων τοῦ λόφου τῆς Ἀνω Σύρου, διήρχετο κατὰ τὴν γέφυραν τοῦ Παυσιλύπου εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ἐκεῖ χειμάρρου καὶ βαίνων ἐπὶ τοίχου, σωζομένου ἐν μέρει πρό τινων ἐτῶν, ἐχώρει πρὸς τὴν δεξαμενὴν. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὑδραγωγῶν γνωρίζομεν μόνον, ὅτι τοῦ μὲν ὑδραγωγοῦ τοῦ Γυρίου μικρὸν μέρος κατεστραμμένον ἐκεῖ πλησίον φαίνεται· τοῦ δὲ Ἐπισκοπείου, ὅτι διήρχετο διὰ γεφύρας κατὰ τὴν θέσιν Κ α μ ἄ ρ α ι ς.

τοῦ πεδίου τούτου, ἐνθα αἶφνης ταπεινοῦται τὸ ἔδαφος, κοίλωμα σχηματίζεται, πρὸς τὴν θάλασσαν κεκλιμένον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι λείψανα ἀρχαίου θεάτρου. Ταῦτά εἰσι τὰ σπουδαιότερα τῶν λειψάνων, ἅτινα διεσώθησαν ἡμῖν ἐκ τῆς ἀρχαίας πόλεως Σύρου· ἐν δὲ τῇ περιοχῇ αὐτῶν εὗρέθησαν αἱ πλείσται τῶν πολιτικῶν ἐπιγραφῶν (7).

(7) Πλὴν τῆς πόλεως Σύρου ὑπῆρχον ἔτι ἐν τῇ νήσῳ 1) Ἀρχαιοτάτη πόλις τῶν προϊστορικῶν πειρατικῶν χρόνων, κατὰ τὴν ὀρεινὴν θέσιν *Χαλανδριανήν*, οὔσα ἀρχαιότερα τῆς τε ἀρχαίας πόλεως Σύρου καὶ τῶν ἄλλων παραθαλασσίων πολιχνῶν, κτισθεισῶν, ὅτε αἱ ἑλληνικαὶ θάλασσαὶ κατέστησαν πλωϊμώτεραι. Κατὰ τὴν θέσιν ταύτην πολυάριθμοι εὗρέθησαν τάφοι, περὶ ὧν ἱκανὰ ἔγραψεν ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος (*Revue Archéologique*, 1862, X. Πανδώρα Τόμ. 15^ο, 1865, σ. 421)· κακῶς ὅμως ἐπέθεσεν οὗτος, ὅτι ἀνῆκον εἰς τοὺς βωμαϊκοὺς χρόνους, καὶ ὅτι, αὐτὸς μεταφερόμενοι, ἐθάπτοντο οἱ ἐν Γυάρῳ ἀποθνήσκοντες πολιτικοὶ τῆς Ῥώμης κατὰδικοι. Τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει ὑπόστασιν. Ἡ κατασκευὴ τῶν τάφων καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς εὗρεθέντα ἀγαλμάτια, ὅμοια ὄντα πρὸς τὰ ἐν ἄλλαις ἀρχαιοτάταις νεκροπόλεσιν εὕρισκόμενα, προδήλως δεικνύουσιν, ὅτι ἡ νεκρὸς πόλις αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη. Οὐδόλως δ' εἶναι ἀναγκαῖον νὰ υποθέσωμεν, ὅτι ἀλλαχόθεν μετεφέροντο αὐτὸς οἱ νεκροί, καθ' ὅσον πλείστα περὶ τὴν θέσιν ταύτην ὑπάρχοντα ἐρείπια ἀποδεικνύουσι τὴν αὐτόθι ὑπαρξίν πόλεως. Παρεμφερὲς πρὸς τὰ σύρια ἀγαλμάτια τῆς Χαλανδριανῆς ὑπάρχει εἰκονισμένον ἐν τῇ πραγματεῖᾳ τοῦ Thiersch: Ueber Paros und parische Inschriften. — 2) Πολίχνη εἰς Ποσειδεῖα, Φοίνικα καὶ Γαλησσᾶν (ἰδὲ ἀριθ. 38 καὶ 39). — 3) Πολίχνη εἰς Βάρην, ὅπου τέσσαρες ὑπάρχουσιν ἐρειπιῶνες· ἔτι εἰς Ἀγ. Μιχαήλ καὶ Πανιαυλαίς. Ἐν Ἀγίῳ Μιχαήλ ἄξιον λόγου μνημεῖον ὑπάρχει, ἐν μέρει ἐκκεχωσμένον, ὑπόγειον ὑδραυλικὸν οἰκοδόμημα, πιθανῶς κρήνη μετὰ ὑδραγωγοῦ. Φέρει δὲ ἐκ τούτου ἡ θέσις τὸ ὄνομα Ἐλληνηνικόν. Περὶ δὲ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐν Πανιαυλαῖς πολίχνης ὑπέθεσεν ὁ Ross, ὅτι ἀνήκουσι τῇ ἐν τῷ ψήφισματι τοῦ Ὀνησάνδρου (C. I. G. n. 2347c) ἀναφερομένῃ Ἐσχαπίᾳ. Ἄλλ' ἡ εἰκασία αὕτη ἀποδεικνύεται ἡμαρτημένη· πρῶτον μὲν, διότι τὸ ψήφισμα ἀναφέρει ἀπλῶς, ὅτι ἀφηπάγησαν οἰκετικὰ σώματα ἐκ τῆς καλουμένης Ἐσχατίας, ὅπερ οὐδόλως ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Ἐσχατία ἦτο πόλις· δεύτερον δὲ, διότι αἱ Πανιαυλαὶ κεῖνται ἐπὶ κορυφῇ ὄρους καὶ οὐχὶ ἐν Ἐσχατίᾳ. — Τὰ δὲ περὶ ἄλλων ἐν Σύρῳ κωμολόγων ὑπὸ τινων ἀναφερόμενα εἰσὶν αὐτόχρημα μῦθοι.

Κατὰ δὲ τοὺς νοτιοδυτικούς τοῦ λοφίσκου τῶν Καταλυμάτων πρόποδας, οὗς ὀρίζει ὁ χεῖμαρρος *Λαλακιᾶς*, ἔκειτο τῆς πόλεως νεκροταφεῖον, ὡς πλεῖστοι τάφοι κατὰ καιροὺς αὐτόθι εὐρεθέντες δεικνύουσιν. Ἐκτὸς δὲ τῶν ὀλίγων ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν, αἵτινες ὠρισμένως γνωρίζομεν ὅτι ἀνεκαλύφθησαν αὐτόθι, ἀνήκουσι πιθανῶς τῷ νεκροταφείῳ τούτῳ καὶ αἱ πλεῖσται τῶν ἄλλων, αἵτινες εὐρέθησαν τετοιχισμέναι ἐν Ἑρμουπόλει ἢ ἄνω Σύρῳ ⁽⁸⁾.

Πλὴν δὲ τῶν ἄλλων τῆς ἀρχαίας πόλεως λειψάνων καὶ τοῦ νεκροταφείου αὐτῆς, διαφόρων ἱερῶν ἵχνη καὶ θέσεις ἀφιερωμένας εἰς θεοὺς ἀνευρίσκομεν ἐν τε τῇ πόλει καὶ τῇ πεδιάδι καὶ τοῖς πέριξ ὄρεσι. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πόλιν καὶ παρ' αὐτῇ ἀπαντῶμεν τὰς θέσεις, ἐν αἷς ἔκειντο ναοὶ τῆς Φρατρίας Ἀθηναῶς, τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ἀσφαλείου Ποσειδῶρος. Ἐπὶ δὲ τῶν πέριξ ὀρέων, ἀρχόμενοι ἀπὸ νότου, ἀπαντῶμεν κατ' ἀρχὰς λόφον ἱερὸν τῷ Διὶ (τοῦ Ζιᾶ τὸ βουνί)· εἶτα τὸ Σκληπί (Ἀσκληπίειον)· ἱερὸν μυσηριώδους θεότητος, ἴσως τῆς Κυβέλης, κατὰ τὴν θέσιν Πατέλλι· καὶ ἀπέναντι τῆς Δήλου, τὸ Δῆλι (Δήλιον), ἐφ' οὗ κατὰ τὸν Ross (Inselreisen, II, S. 27) ὑπῆρχεν ἴσως ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωρος. Πλὴν δὲ τούτων, τοπωνυμίας τῆς Σύρου διέσωσαν ἡμῖν πολλῶν ἄλλων ἱερῶν τὴν μνήμην. Οὕτως ἔχομεν, παρὰ τὰ Πηγαδάκια, εἰς τὴν θέσιν Πολλῶνια, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωρος· εἰς τὸ Καβεῖρι, πρὸς τὰ Δ. τῆς νήσου, ἱερὸν τῶν Καβείρων ⁽⁹⁾· εἰς τὰ Πωμῶνια,

Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι λείψανα πύργου εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Σύρου ὄρη, τὰ καλούμενα Νήταϊς, κατὰ τὴν θέσιν Παληόπυργος· ἔτι δὲ ὀχυρώματα εἰς τὸν κατὰ τὰ ΒΑ. παράλια τῆς Σύρου ἀπόκρημον λόφον, τὸν καλούμενον Καστρί, καὶ εἰς τὰ πλησιόχωρα τῆς Ἑρμουπόλεως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Σκοπέλου· ἀλλὰ τὰ ὀχυρώματα ταῦτα ἴσως ἀνήκουσιν εἰς μεταγενεστέρους χρόνους.

(8) Τάφοι ἀνήκοντες τῇ πόλει Σύρῳ εὐρέθησαν ἔτι ἐν τῇ πλατείᾳ Λεωτσάκου καὶ κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Ἀνω Σύρου.

(9) Μεταξὺ πασῶν τῶν ἐν Σύρῳ λατρευομένων θεοτήτων οἱ Κάβειροι ἐτύγχανον ἐξαιρετικῆς λατρείας, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν πολυαριθμῶν σιρίων νομισμάτων, τῶν φερόντων τοὺς θεοὺς τούτους. Ἡ λατρεία αὐτῶν

κατὰ τὰ βόρεια τοῦ ὄρους Πύργου, ἱερὸν πιθανῶς τῆς ῥωμαϊκῆς θεότητος *Πωμόνας*· εἰς τὴν ὀρεινὴν καὶ ποιμενικὴν θέσιν *Παριαν-λαῖς* (Πανί-αύλαι= Πανὸς αὐλαί) ἱερὸν τοῦ *Παρός*, καὶ ἕτερον τοῦ *Ποσειδῶνος* εἰς *Ποσειδεῖα*· ἔτι δὲ κατὰ τὰς βορειοτάτας τῆς νήσου ἐσχατίας, κατὰ τὴν θέσιν *Γράμματα*, ἐν ᾗ δύο ἱερά, ὧν τὸ ἐν τοῦ *Σεράπιδος*. Καὶ εἰς πλεῖστα δὲ ἄλλα τῆς Σύρου μέ-ρη, ἔνθα ἔρημικοὶ ναῖσκοι τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπάρχουσι νῦν, λείψανα ἀρχαίων ἱερῶν καὶ βωμῶν ἀπαντῶμεν. Τούτων ὅμως πάντων ἐπιστημότατα εἶναι τὰ κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ *Φοίνικος* ἀνακαλυφθέντα λείψανα ἀρχαίου ναοῦ, πιθανῶς τοῦ *Διονύσου*. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει Σύρῳ ναοὺς τῆς Φρατρίας Ἀθηναῶς, τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀναφέρονται αἱ ὀλίγαι θρησκευτικαὶ τῆς Σύρου ἐπιγραφαί, ἃς μέχρι τοῦδε γνωρίζομεν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας πόλεως Σύρου,

φαίνεται εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν νῆσον κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους· διότι καὶ ἐπὶ τῶν ἑλλην. χρόνων, πρὶν δηλ. ἡ γείνη νέα εἰσαγωγή ἀνατολικῶν θεοτήτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπαντῶσιν οἱ Κάβειροι εἰς τὰ νομίσματα τῆς Σύρου. Περὶ δὲ τῆς γενέσεως τῆς λατρείας αὐτῶν καὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως πολλὰ καὶ διάφορα ὑπὸ διαφόρων ἐλέχθησαν Εὐρωπαίων. Τὸ καθ' ἡμᾶς ὅμως οἱ θεοὶ οὗτοι οὐδὲν ἄλλο ἦσαν εἰμὴ οἱ καρκίνοι θεοποιηθέντες, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος μαρτυρεῖ· «Κάβειροι, καρκίνοι· πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Δήμῳ, ὡς θεοί· λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες». Καὶ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ δὲ ἑλληνικῇ μέχρι τοῦ νῦν *καβειροι* καλοῦνται οἱ καρκίνοι. Ὅθεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν καρκίνων νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῇ ἡ σημασία τῆς λέξεως. Τὴν δ' ἀλήθειαν τῆς θεοποιήσεως ταύτης τῶν καρκίνων μαρτυρεῖ καὶ ἡ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ παρ' ἀλλήλοις θέσις τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Καρκίνου καὶ τῶν Διδύμων ἢ Διοσκουρῶν, ταυτιζομένων ὡς γνωστὸν τοῖς Καβείροις.—Ὁμοίαν δὲ ἀρχὴν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν καὶ εἰς τὸν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἀναφερόμενον θεὸν τῆς Συρίας *Μαμμωνᾶν*, ὅστις, ὡς φαίνεται, εἶναι θεοποίησις ἐντόμου, οὗ τὴν ὀνομασίαν *μ α μ μ ο ὦ ν* διετήρησεν ἡ ὁμιλουμένη, ἀποδοῦσα εἰς πᾶν εἶδος ἐντόμου. Τοιοῦτον παράδειγμα, ἐκτὸς πολυπληθῶν ὁμοίων αἰγυπτιακῶν καὶ φοινικικῶν θεοποιήσεων, ἔχομεν καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι τοὺς *Καλλικαντάρους*, οἷτινες, ὡς ἤδη ὑπ' ἄλ-λων παρετηρήθη, εἶναι θεοποίησις τῶν κανθάρων (*Καλοῖ-κάνθαροι*).

τοῦ νεκροταφείου αὐτῆς καὶ τῶν ἱερῶν τῆς νήσου, θεωρουμένων κυρίως ὡς τόπων ἐν οἷς εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ ἀρχαῖαι.

Χρονολογικῶς δὲ ἐξεταζόμεναι αἱ ἐγγράφιοι τῆς Σύρου ἐπιγραφαί, ἀνήκουσι δύο μὲν εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους· ὀλίγαι τινὲς εἰς ἑλληνικούς· πλείονες εἰς μεταγενεστέρους· αἱ δὲ πλείσται καὶ σπουδαιόταται εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Τοῦτο δὲ οὐδόλως πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἀπλὴν σύμπτωσιν· διότι καὶ πάντα τὰ ἄλλα μνημεῖα τῆς ἐποχῆς ταύτης σπουδαιότερα πάσης ἄλλης ἀναφαίνονται. Προφανῶς δὲ ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἡ Σύρος τότε μάλιστα ἤκμαζεν, ἀπὸ τῆς καταπτώσεως τῆς Δήλου ἀκμὴν καὶ εὐημερίαν λαβοῦσα. Καίτοι δὲ κυρίως εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἀνήκουσιν αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται τῆς Σύρου, μετὰ τὴν ἔχουσι σπουδαιότητα καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἑλληνικῶν χρόνων· διότι καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διετῆρει ἡ Σύρος κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ βίου καὶ ἀμετάβλητον τὸν πολιτικὸν αὐτῆς ὀργανισμόν.

Συγκρινόμεναι δὲ πρὸς τὰς λοιπὰς ἱστορικὰς πηγὰς, δηλ. τοὺς συγγραφεῖς, τὴν νομισματικὴν, τὰς τοπωνυμίας, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ γλυπτικὴν, παρ' ὧν δυνάμεθα νὰ ἀρυσθῶμεν εἰδήσεις περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Σύρου, εὐρίσκονται ἐν γένει αἱ ἐπιγραφαὶ πολλῶν τούτων ἐπισημότεραι, ὡς χορηγοῦσαι ἡμῖν τὰς πλείστας εἰδήσεις, ἃς ἔχομεν περὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Συρίων, καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ἐν Σύρῳ πολιτεύματος, τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ ἀγώνων καὶ τῶν στεφανηφόρων ἀρχόντων αὐτῆς. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν πηγῶν οἱ μὲν συγγραφεῖς πληροφοροῦσιν ἡμᾶς μετὰ θετικότητος μόνον περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Σύρου ὑπὸ τῶν Σαμίων⁽¹⁰⁾.

(10) Πλὴν τῶν παρ' Ὀμήρῳ περὶ Σύρου λεγομένων (Ὀμ. Ὀδύσ. Ο, ς. 403 κ. ἐ.), ὧν ἀμφίβολος εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀξία, καὶ πλὴν τῆς ἐλεύσεως εἰς Σύρον ἀποικίας Ἰώνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰππομέδοντος (Σχολ. Διονυσ. Περιηγ. σ. 525), ὅπερ ὡσαύτως δὲν εἶναι βέβαιον, μόνη ἱστορικὴ μαρτυρία περὶ τῶν ἑλληνικῶν χρόνων τῆς Σύρου ἀπολείπεται ἡμῖν ἀπόσπασμά τι τοῦ Θεοπόμπου, διασωθὲν παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφάνους (εἰς Εἰρήν. 363), καθ' ὃ ἡ Σύρος ἐκυριεύθη ποτὲ ὑπὸ τῶν Σαμίων προδοσίᾳ Κιλλικῶν τῶς τινος. Τὸ γεγονός τοῦτο, καίτοι ἄλλως ὑ-

ἡ δὲ νομισματικὴ περὶ τῶν ἐν Σύρῳ λατρευομένων θεῶν· αἱ δὲ τοπωνυμίαι περὶ τῆς θέσεως διαφόρων ναῶν, ἀγνώστων ἀλλαχόθεν ἡμῖν. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἱστορικῶν πηγῶν αἱ μάλλον δυνάμεναι νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς τὰς ἐπιγραφὰς εἶναι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ γλυπτική, 1) ὡς παρέχουσαι ἡμῖν, πλὴν ἄλλων, μνημεῖα τῶν ἀρχαιο-

π' ἄλλων ἀναφερόμενον, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας εἶναι ἀληθές, ὡς ὑπὸ ἀξιοπίστου ἱστορικοῦ μαρτυρούμενον· ἐγένετο δὲ ἡ τῆς Σύρου κατάληψις πιθανῶς ἐπὶ Πολυκράτους, ὅστις καὶ ἄλλας νήσους καὶ τὴν Δῆλον ὑπέταξε. Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀναφερόμενα ἐν τῷ στίχ. τοῦ 'Αριστοφάνους· οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικίων. «Οὐκ οἶδ' ὅπως φησὶν οὐδὲν πονηρὸν ποιεῖν ταῦτα πράττειν εἶναι ὅπερ καὶ Κιλικίων· ὁ γάρ τοι Κιλικίων ἐπὶ πονηρίᾳ διαβόητός ἐστι. Φασὶ γὰρ οἱ μὲν Σάμον ἢ Μίλητον προδοῦναι Πριηνεῦσι. Θεόπομπος (cod. Θεόφραστος) δὲ ἐν τῷ γ' τῶν ἱστοριῶν τῶν ἑαυτοῦ Σύρον φησὶν αὐτὸν τὴν νῆσον προδεδωκέναι Σαμίοις. Πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε· Πάντα ἀγαθὰ. Πάντα οὖν ἀγαθὰ φησι ποιεῖν, ὡς ἔφη καὶ Κιλικίων. Τῆς δὲ προδοσίας τοιαύτην ὑποσχεῖν τιμωρίαν. Θεαγένην τινὰ ἄνδρα Σύριον, τῆς νήσου τῆς ὑπὸ Κιλικίωντος προδοθείσης πολίτην, πρὸ πολλοῦ μετοικήσαντα εἰς τὴν Σάμον κρεοπωλεῖν καὶ οὕτως ἀπάγειν τὸν ἑαυτοῦ βίον. Ἀγανακτήσαντα δὲ ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ τῆς πατρίδος, ἐπιστάντος τοῦ Κιλικίωντος ὤνῃσασθαι παρ' αὐτοῦ κρέας δοῦναι κρατεῖν αὐτῷ, ἵνα ἀποκόψῃ τὸ περιττόν. Τοῦ δὲ πεισθέντος καὶ κρατούντος τοῦ Κιλικίωντος προφάσει τοῦ πλεονάζον ἀποκόψαι τὸ κρέας, ἐπανατεινόμενον τὴν κοπίδα κόψαι τὴν χεῖρα τοῦ Κιλικίωντος, καὶ εἰπεῖν ὡς ταύτῃ τῇ χειρὶ ἑτέραν οὐ προδώσεις πόλιν. Μέμνηται δὲ καὶ Καλλιμαχος (fr. 227)· «Μὴ σόγες, Θεόγενης, κόψης χεῖρα Κιλικιόωντος». Ἱστορεῖ δὲ καὶ Λέανδρος ἐν δευτέρῳ Μιλησιακῶν προδοῦναι Μίλητον, καὶ ὅτε ἀνέφρε τὰς πύλας τῶν πολεμίων (?) πυνθανομένου τινὸς ὅτι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι ἀγαθὰ Κιλικίων». (Müller, *Fragm. Hist.*, II, p. 334). «Ἄλλως διηγέται, ταῦτα ὁ Σουίδας· «Κιλικίων. Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικίων. Οὗτος παρέδωκε τὴν Σάμον. Ὡσεὶ εἶπεν· οὐδὲν κακὸν ποιῶ, ἀλλ' ἱεροσουλῶ. Ἐπὶ πονηρίᾳ γὰρ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλικίων, ὃς προῦδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. Πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθὰ· καὶ ἔστι παροιμία· πάντα ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλικίων. Ὑστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὤνῃσόμενος κρέας· κακχείνος ὑποδείξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει· προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα ἀπέκοψε, καὶ εἶπε, ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδότης πόλιν ἑτέραν».

τάτων πειρατικῶν χρόνων, ἐν τῇ νεκροπόλει καὶ τοῖς ἐρειπίοις τῆς Χαλανδριανῆς (ιδὲ ὑποσ. 7)· 2) δεικνύουσαι τὰ μέρη τῆς Σύρου, ἅτινα ἐξέλεξαν κατὰ καιροὺς οἱ κάτοικοι πρὸς οἰκησιν αὐτῶν, καὶ 3) ὡς ἐμφαίνουσαι τὴν εἰς τὰς τέχνας ἐπίδοσιν τῶν Συρίων καὶ τὴν οἰκονομικὴν τῆς Σύρου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα κατάστασιν. Ἀλλὰ καὶ τούτων τέλος σπουδαιότεραι πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν αἱ ἐπιγραφαί· διότι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγχθη, εἰς ταύτας ὀφείλομεν τὰς πλείστας εἰδήσεις περὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ τῆς Σύρου ὀργανισμοῦ, τῶν δύο κυριωτάτων στοιχείων πάσης πολιτείας^(10*)).

Μετὰ τὰ προεισαγωγικὰ ταῦτα περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς ἀρχαίας Σύρου καὶ τῆς ἀξίας τῶν διαφόρων περὶ αὐτῆς ἱστορικῶν πηγῶν, μεταβαίνομεν νῦν εἰς τὰ διάφορα τῶν ἐπιγραφῶν εἶδη, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν πολιτικῶν⁽¹¹⁾.

(10*) Μετὰ τῶν διαφόρων τούτων πηγῶν δεόν νὰ συναριθμῶμεν καὶ λείψανά τινα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, διασωθέντα, πρὸς ταῖς πολυαρίθμους ἀρχαίας τοπωνυμίας, παρὰ τοῖς Συρίοις χωρικοῖς. Αἱ τοπωνυμίας καὶ τὰ λείψανα ταῦτά εἰσι πολλοῦ λόγου ἄξια, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἅτινα διδάσκουσιν ἡμᾶς, δεικνύουσιν ἀναντιρρήτως, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἑλληνικῶν χρόνων μέχρι σήμερον οὐδ' ἐπὶ μίαν γενεάν ἔπαυσέ ποτε κατοικουμένη ἡ Σύρος· τὸ δὲ κατοικοῦν ταύτην στοιχεῖον, εἴτε ἐθνικόν, εἴτε ἀνατολικόν, εἴτε δυτικόν τὴν θρησκείαν, οὐδέποτε ἔπαυσεν ὃν ἑλληνικόν. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἴσως ἀλλαχοῦ πλείονα.

Περὶ δὲ τινων παραδόσεων παρὰ τοῖς Συρίοις εἰς τὴν ἀρχαίαν Σύρον ἀναφερομένων, εἰς ἃς ἀπέδωκαν ἄλλοι ἱστορικὸν κῆρος, οὐδὲν ἀξιῶμεν νὰ εἰπώμεν, διότι πᾶσαι εἰσιν εἰκασταί, μῦθοι καὶ φαντασίαι μεταγενέστεραι, γεννηθεῖσαι αἱ πλείεσαι κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα. Τοῦτο δὲ εἰς οὐδένα θέλει φανῇ παράδοξον ἐκ τῶν εἰδότεων, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ σύγχρονος ἡμῖν ἐποχὴ ὑπῆρξε γονιμωτάτη εἰς παροχὴν ἀφθόνου περὶ Σύρου μυθολογικῆς ὕλης.

(11) Ἐνταῦθα ἀναφέρομεν τὰ μέρη, καθ' ἃ εὗρίσκονται σήμερον ἐπιγραφαὶ τῆς Σύρου ἐγγύριοι.

1. Δεκαεξὲς ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Γυμνασίου Ἑβρουπόλεως (ἀρ. 4, 5, 6, 7, 13, 14, 17, 18, 19, 20, 24, 28, 29, 30, 35.—ὑποσημ. 12, ἀρ. 3).

2. Πέντε παρὰ τῷ ἐν Σύρῳ προξένῳ τῆς Γαλλίας κ. Challet (ἀρ. 9, 10, 25, 33, 39).

3. Δεκατρεῖς τῇδε καθεῖσε ἐν Σύρῳ (ἀρ. 2, 15, 16, 23, 26, 27, 31, 32, 34, 36, 37.—Ὑποσ. 12, ἀ. 4, ὑποσ. 41, ἀ. 6).

Α'. Πολιτικαὶ ἐπιγραφαὶ (¹²).

Μεταξὺ τῶν ἐπιγραφικῶν τῆς Σύρου μνημείων, ὅσα διασώσας ὁ χρόνος παρέδωκεν ἡμῖν, διακρίνεται ἐκτενὲς σειρά δημοθιονιακῶν ἐπιγραφῶν πολλοῦ λόγου ἀξίων· διότι οὐ μόνον τρανῶς μαρτυροῦσι τὴν

4. Δύο ἐν τῷ Θησεῖῳ Ἀθηνῶν· εἰς δ' αὐταὶ τὸ ψήφισμα τὸ τιμητικὸν Ὀνησάνδρου (ὑποσ. 12, ἀρ. 2) καὶ ἡ ἐπιτύμβιος Κλάδου (ὑποσ. 34, ἀριθ. 5).

5. Μία δημοθιονιακὴ ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ οἰκίᾳ Γάσπαρη, προξένου ποτὲ τῆς Γαλλίας (ἀρ. 1).

6. Ἑτέρα ἐν Μελίτῃ (ἀρ. 3).—7. Ἑτέρα, ἐν Τήνῳ (ἀρ. 8).

8. Ὁκτὼ ἄγνωστον ποῦ (ἀρ. 22, 24, ὑποσ. 12, ἀρ. 1, ὑποσ. 41, ἀρ. 4, 2, 3, 4).

9. Δύο ἀπωλέσθησαν ἐπὶ ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν (ἀ. 11, 38) καὶ μία, ἐπὶ βράχου κεχαραγμένη, ἐξηλείφθη (ἀρ. 12).

Ὅφειλομεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ, αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Σύρου ὡς δυσανάγνωστοι ἢ ἀκατάληπτοι, εἰσὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξακριβωθείσαι αἱ μὲν παρ' ἄλλων, αἱ δὲ παρ' ἡμῶν.

(12) Πλὴν τῶν ἐνταῦθα δημοσιευομένων πολιτικῶν τῆς Σύρου ἐπιγραφῶν ὑπάρχουσιν ἐκδοδομέναι αἱ ἐξῆς·

1. Δύο ἐπιστολαὶ αὐτοκρατόρων, ὧν ἡ μία τοῦ Ἀδριανοῦ (C. I. G. n. 2347 e), ἡ δὲ τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου καὶ Καρακάλλα (Lebas n. 4892). Περὶ τῆς πρώτης λέγει ὁ Lebas τὰ ἐξῆς· «Le temps... nous a conservé un rescrit d'Hadrien qui ne peut dater que de l'an 125 ou 126 de notre ère, et qui rappelle des mesures prises par Nerva dans l'intérêt de tous les citoyens de Syra. Le rescrit d'Hadrien ne devait pas leur être moins favorable, puisque la même année, suivant toute vraisemblance, les Syriens élevèrent à Hadrien une statue, etc.» Ὁ δὲ Bœckh ἀναφέρει, ὅτι ὑπῆρχεν ἐντετοιχισμένη ἐν τοίχῳ οἰναποθήκης, ἴσως ἐν Ἀνω Σύρῳ· «In tabula infixā muro cellae vinariae ex Prokeschii schedis indidem acceptis... Viderat olim hunc titulum Tournefortius (Itin. ep. 8, p. 3) in muro ecclesiae, vidit etiam Mustoxydes». Ἀλλ' ἡ ἐπιγραφὴ, ἣν εἶδον οὗτοι ἦτο ἄλλη, ἢ ὑπ' ἀρ. 20.—Περὶ δὲ τῆς ἐτέρας τῶν δύο ἐπιστολῶν λέγει ὁ Lebas· «Non loin de là (τοῦ ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως ἐσφαλμένως ἀντὶ τῆς Κοιμήσεως) sur une plaque de marbre, qu'on

διακεκριμένην θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἡ Σῦρος μεταξύ τῶν Κυκλάδων κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἀλλὰ καὶ παρέχουσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐλληνικῶν δημοθινῶν ἀκριβεστάτας εἰδήσεις. Μνημονεύουσι δὲ κυρίως θυσίας καὶ δημοθινίας, γενομένας ἐν Σύρῳ κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους ὑπὲρ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν οἰκῶν αὐτῶν, τῆς συγκλήτου, τοῦ δήμου Ῥωμαίων καὶ τοῦ δήμου Συρίων. Ἐκ

a jugée trop pesante pour la transporter au musée, se trouve une inscription presque entièrement effacée, mais dans laquelle à force de patience, je suis parvenu à reconnaître un rescrit de Septime Sévère et de Caracalla». (Itinéraire p. 28). Ἡμεῖς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιγραφὰς ἐζητήσαμεν, ἀλλὰ δὲν εὔρομεν. Ἀναφέροντες δὲ ταῦτα, εὐχόμεθα, ἵνα οἱ ἐν Σύρῳ φίλοι τῶν ἀρχαιοτήτων, ἐρευνήσαντες ἀνεύρωσιν αὐτάς, ἐὰν σώζωνται εἰσέτι.

2. Ψήφισμα τιμητικὸν Ὀνησάνδρου, εὐρεθὲν, κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου Καταιλυμάτων, ὡς παρὰ γερόντων τινῶν ἐμάθομεν. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Μουστοξίδου (Αἰγιν. Ἐφ. 1831, σ. 44), τοῦ Bœckh (n. 2347) καὶ τοῦ Lebas (n. 4885). εὐρίσκεται δὲ νῦν ἐν τῷ Θησείῳ.

3. Ψήφισμα τιμητικὸν Βερνίκης, ἐπὶ ἐπιμήκους ὀρθογωνίου μαρμάρου (μῆκ. 1, 17, πλ. 0,29 καὶ πλάχ. 0,41), ἐπὶ μιᾷς τῶν μειζόνων πλευρῶν τὴν ἐπιγραφὴν φέροντος μετὰ στεφάνων ἐλαίας ἐκατέρωθεν αὐτῆς. Κατὰ τὸν κατάλογον τῆς συλλογῆς τοῦ Γυμνασίου Ἐρμουπόλεως «ἀνεσκάφη εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἔξω τῆς Β. γωνίας τοῦ πρώτου νεκροταφείου τοῦ πλησίον τῆς ἐκκλησίας τῶν Ψαριανῶν, ὅπου εἰς πτωχὸς ἀνέκτιζε τὴν καλύβην του. Οἱ μετ' αὐτοῦ γωνιαῖοι λίθοι ἐδόθησαν εἰς τὰς Β. οἰκοδομὰς κατ' ἐπιταγὴν τῆς Κυβερνήσεως». Νῦν ὑπάρχει ἐν τῷ αὐτῷ Γυμνασίῳ. Ἐξέδωκαν δὲ αὐτόν Ross, Inscr. Gr. Ined. II, n. 409.—Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 512.—Curtius, Rhein. Mus. 4843, S. 403.—C. I. G. n. 23471.—Lebas, Voyage, Inscr. des Iles, n. 4886. Τῶν ἐκδόσεων τούτων αἱ τρεῖς πρῶται ἔχουσιν ἀμαρτημάτα τινα, ἡ δὲ τοῦ Bœckh καὶ Lebas ὀρθή, ἀλλ' οὐχὶ παντοῦ ἀκριθὲς κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων.

4) Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς κυλινδρικοῦ βάρου (ὑψ. 0,80 καὶ διάμ. 1 περίπου μ.), εὐρεθέντος τῷ 1824 ἐν τῇ θέσει νῦν κεῖται ὁ ναὸς τῆς Κοιμήσεως. Ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἦν ἱδρυμένη προτομὴ τοῦ Ἀδριανοῦ (οὐχὶ ἀνδριάς, ὡς ἐνόμισάν τινες), ἥτις ἀνακαλυφθεῖσα τῷ 1774 κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν, παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ

τῶν πολυπληθῶν δὲ ἐπιγραφῶν τοῦ εἶδους τούτου, οἳ πιθανῶς καθ' ἕκαστον ἰδρύνοντο ἔτος, αἱ μέχρι τοῦ νῦν ἀνακαλυφθεῖσαι εἰσιν ὁκτώ τὸν ἀριθμὸν, χαραχθεῖσαι τρεῖς μὲν ^(12*) ἐπὶ τοῦ

ἐπιτρόπου τῆς Σύρου Γιανν. Σαλάχα τοῖς θαλασσοκρατοῦσι τότε ἐν τῷ Αἰγαίῳ Ῥώσοις. Ἀναφέρων τοῦτο ὁ Σύριος Δελλαρόκκας (Traité sur les abeilles, tom. I, p. 34) προσεπιφέρει, ὅτι θεωρήθη ὡς παριγῶσα τὸν Φερεκίδην (ἰδὲ ὑποσ. 4) ἐν δὲ τῷ περὶ Φερεκίδου κεφαλαίῳ (p. 56) μετὰ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Γρονοβίου εἰς τινα εἰκόνα τοῦ Συρίου σοφοῦ (Thes. Antiq. Græc. II, f. 37) προστίθῃσιν· «En effet le buste qui a été trouvé il y a quelques années à Syra, parmi les ruines de l'ancienne ville représentoit un philosophe d'une très belle figure, ayant l'air majestueux et ce passage de Gronovius me confirme encore dans la persuasion où nous étions alors que ce monument représentoit Phérécyde». Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεδείχθη ψευδὴς ἐκ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρέσεως τοῦ βάρθρου τῆς προτομῆς. Ἰδὲ καὶ Μουστοῦ. ἐν Αἰγίν. Ἐφημ. 1831, Μαρτ. 15, σελ. 14· «Ἰσως ἐπ' αὐτῆς (τοῦ βάρθρου δηλ.) ἴστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ ὁποῖον μ' εἰπέ τις γέρων τῶν ἐγγωρίων, ὅτι εἶδεν εἰς Σύραν καὶ ὅτι ἐπικρατοῦντος τοῦ πολέμου τὸ 1771 ἐπῆραν οἱ Ῥῶσοι». Εὐρίσκεται δὲ νῦν τὸ βάρθρον εἰς τὸν ἐν Ἐρμουπόλει ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως μεταθεσθῆναι εἰς κολυμβήθραν. Τὴν ἐπιγραφὴν ἐξέδωκαν Μουστοῦ. ἐν Αἰγίν. Ἐφημ. 1831.—Expédition Scientifique III, Pl. 15, F. IV.—Prokesch, Denkwürdigkeiten u. s. w. I, S. 64, μετὰ τινων ἀμαρτημάτων. — C. I. G. 2347 d.—Lebas n. 4891.

(12*) Ἐκ τῶν τριῶν δημοθoinιακῶν ἐπιγραφῶν, τῶν χαραχθεισῶν ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς ἡ ὑπ' ἀρ. 4 φαίνεται πως ἀρχαιοτέρα, δι' ἄλλα τε καὶ διὰ τὰ ὑπεράνω ὑπάρχοντα ἐγγλύμματα, δεικνύοντα ἴσως ὅτι ἐχαράχθησαν πρὶν ἢ καθιερωθῶσιν ὠρισμένα ἐπὶ τῶν δημοθoinιακῶν ἐπιγραφῶν σύμβολα. Ἀμφίβολος δὲ φαίνεται καὶ ἡ τῆς 7ης ἐπιγραφῆς ἐποχὴ, ἡ κληρωτρίασμένης οὔσης ἐν ἀρχῇ, οὗ ἕνεκα ἀγνοοῦμεν οὐ μόνον τὸν στεφανηφόρον ἄρχοντα, ὑφ' οὗ ἡ ἀναφερομένη δημοθoinία ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ τὸν αὐτοκράτορα, ἐφ' οὗ ἐχαράχθη. Ἡ σύγκρισις ὁμως τοῦ τύπου αὐτῆς πρὸς τὰς λοιπὰς δημοθoinιακὰς ἐπιτρέπει νὰ ἀναγάγωμεν αὐτὴν μετὰ βεβαιότητος μὲν εἰς τοὺς μετὰ Κομμόδου καὶ Δεκίου χρόνους (193—249), μετὰ μικρᾶς δὲ τιнос πιθανότητος εἰς τοὺς εὐθὺς μετὰ τὸν Σεπτίμιον Σεβήρον (192—211), δηλ. τοὺς χρόνους τοῦ Καρακάλλα (212—217).

αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς (138—161)· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Λουκίου Οὐήρου (161—169), Κομμόδου (180—193), Σεπτιμίου Σεβήρου (193—211) καὶ Δεκίου (249—251). Κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν αὐτὰς δημοσιεύοντες, θέλομεν προσθέσει εἰς ἐκάστην παρατηρήσεις τινας, ἰδίως περὶ τῶν ἡμεαρτημένων γραφῶν τῶν προγενεστέρων ἐκδόσεων, εἴτα δὲ ἐν συνόλῳ ὁμιλήσει περὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων.

1.

Ἀγαθὴ τύχη.

- Ὑπὲρ τῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Καίσαρος
ΤΙ(του) Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνείνου
Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς ὕψ[ι]ς καὶ [αἰ-
5 ωνίου διαμονῆς ὅλου τ[ο]ῦ οἴκου αὐ[το]ῦ
καὶ δήμου Ῥωμαίων καὶ ἱ[ε]ρα[τ]ῶν συν[κ]λήτου
καὶ τοῦ Συρίων δήμου Ἀρισταγόρας Ἀρισταγ[ό]-
ρου ὁ στεφανηφόρος ἄρχων καὶ ἐπώνυμος σὺν
συναρχεῖν Πώλλη Σκύμνου τῷ νέῳ χρό-
40 νῳ ἐκ[αλ]λιέρησεν Ἑστία [Π]ρυτανεία καὶ
τοῖς ἄλλοις [θε]οῖς πᾶσι καὶ πάσαις καὶ
τῇ μὲν πρώτη ἡμέρᾳ τοῖς τὴν [γερου-
σ]ίαν μετέχουσιν ἀν[α]δράσιν ἀνὰ
δηνάρια τ[ρ]ία καὶ οἶνον [παρέσ]χεν
45 ταῖς δὲ [γυν]αιξίν [καὶ] ταῖς παισίν
ἀνὰ ἀσσάρια ὀκτώ κ[α]ὶ οἶνον [τῇ δὲ δευτέ-
ρα ἡμέρᾳ τοῖς στεφανηφόροις]
τα καὶ τοῖς πολέταις πᾶσιν ἀνὰ δην[ά]-
ριον] ἐν καὶ τοῖς ἐλευθέροις παισίν
20 καὶ τοῖς κατοικοῦσιν καὶ οἶνον [παρέσ]χεν.
Ἐπὶ τούτων] ἦν ὕψ[ι]ς [εὐκαρπία εὐετηρία.

Αὕτη εὑρίσκεται νῦν ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ οἰκίᾳ Γάσπαρη (λί-
θου μῆκ. 0,76, πλ. 0,37 καὶ πλάχ. 0,09)· φέρει δὲ ἄνω ἄτεχον
ἀέτωμα καὶ ἐγκεχαρᾶγμένον ἐλαίας στέφανον. Ὑπὲρ τὸ ἀέτωμα
ὑπάρχουσιν, ἐν ταῖς γωνίαις, ἀνὰ εἰς ῥόδαξ (rosace), καὶ ἕτερος
ἐντὸς τοῦ στεφάνου. Τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς, ἡμεαρτημένον ἐν
μέρει καὶ ἀσυμπληρωτον, ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ὁ Lebas (n. 1888).

τοῦτο δὲ προσπαθήσας νὰ συμπληρώσῃ ὁ Keil (Rhein. Mus. 1865, S. 542) ἐν πολλοῖς ἀπέτυχεν. Ἐν τῷ 6 στίχ. ἀμφοτέρων τῶν ἐκδόσεων ὑπάρχει τῆς συν[κ]λήτου, ἐνῶ ὁ λίθος φέρει *λεῖρα*ς συν[κ]λήτου. Ἐν τῷ 9 στίχ. συμπληροῖ ὁ Keil Σκύ-
μ[νου] τῷ εἰθισμένῳ χρόνῳ· ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις τῷ εἰθισμέ-
νῳ εἶναι ἡμαρτημένη, μὴ ὑπάρχοντος ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ ἀπαι-
τουμένου χώρου. Ἀντὶ δὲ τούτου, μετὰ πιθανότητος πρέπει νὰ
συμπληρώσωμεν τῷ νέῳ χρόνῳ, ὅπως ἐν ἄλλαις ἔχομεν τῷ
νέῳ ἔτει (ἀρ. 6, 7, 8)· οὕτω δὲ μόνον δύνανται νὰ δικαιολογη-
θῶσι τὰ ὠρισμένως ἐπιφερόμενα τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ, τῇ δὲ δευ-
τέρᾳ ἡμέρᾳ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ χρόνος, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡδὴ
αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπαντᾷ σημαίνον τὸ ἔτος. Ἐν τῷ 13
στίχ. συμπληροῖ ἀν[δρ]ά[σι] δι[α] α[ν]ο[μ]ῆς ἀνὰ, ἐνῶ, ὡς ὁ ὑπάρ-
χων χώρος καὶ τὰ σωζόμενα ἔχῃ δεικνύουσι, μόνον ἀν[δράσι]
ἀνὰ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ. Ἐν τῷ 17 στίχ. συμπληροῖ τοῖς
στεφανηφορ[οῦσι]ν [πάτ]τα· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἔχῃ γραμμάτων
ὑπάρχοντα, δεικνύουσιν, ὅτι ὑπολείπεται ἔτι χώρος κενός. Ἐν τῷ
18 στίχ. ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ ἡμαρτημένου κεμένου τοῦ Lebas, ἔ-
θηκε [π]άντα [παρέσχ]εν, ἐνῶ συμφώνως πρὸς τὰ ἔχῃ τῶν
γραμμάτων πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν ἀνὰ δη[ν] α[ρίον] ἔν. Ἐν
τοῖς ἐπομένοις στίχοις ἔχει καὶ τοῖς ἐλευθέρ[οις] καὶ τοῖς] κατοι-
κοῦσιν καὶ οἰον· ἀλλὰ καὶ ἡ συμπλήρωσις αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή,
ἀφίνουσα ἔχῃ γραμμάτων ἀσυμπλήρωτα καὶ καθιστῶσα ταυτολό-
γον τὸ κείμενον. Ταῦτα τὰ ἁμαρτήματα τῶν δύο ἐκδόσεων.

2. νεκροῦ καὶ [π]άντα [παρέσχ]εν

Ἀγαθῇ

τύχῃ.

Ὑπὲρ

ὕψους

τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτο-
ρος Καίσαρος Τι(του) Αἰλίου Ἀδρια-
νοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσε-
βοῦς τύχης καὶ δήμου Ῥωμαίων
καὶ τοῦ Συρίων δήμου Λ(ούκιος) Μιλωνί-
ος Σκύμνος ἀθαίρετος ἀρχων

- 40 στεφανηφόρος σὺν ἀρχεῖνῃ Τε[ί]μα Φιλαργύρου γυναικὶ ἰδίᾳ ἐκαλ-
 λήρησεν Ἑστία Πρυτανεία καὶ
 τοῖς ἄλλοις θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις
 καὶ ἐδημοβοῖνησεν πάντας τοὺς
 45 κατοικοῦ[ν]τα[ς] τὴν νῆσον ἐλε[υ]θε-
 ροὺς καὶ ἐλευθέρους καὶ τὰ τού-
 των τέκνα καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀστ[ρ]-
 γειτόνων νήσων ἐπιδημήσαν-
 τας. Ἐπὶ τούτων ἦν ὑγεία.

Ἡ φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην πλάξ (μῆκ. 0,65 καὶ πλ. 0,30) ἀνεκαλύφθη τῷ 1870, ἐν τῇ ἐξοχῇ Ἐπισκοπεῖῳ, ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ Χαραλάμπου (ὅπου ὑπάρχει νῦν ἐτι ἐντετοιχισμένη), με-
 τ' ἄλλων λίθων εἰς ἐπικάλυμμα μεταγενεστέρου τάφου. Φέρει δὲ ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς γεγλυμμένον ἐλαίᾳς στέφανον, ἐν ᾧ ὑ-
 πάρχουσιν αἱ λέξεις «Ἀγαθὴ τύχη», κάτωθεν δὲ δελφῖνα. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ἐν Πανδώρα, καὶ
 εἶτα ἐν Ἱστορίᾳ τῆς Σύρου (σ. 248) Τ. Ἀμπελάς, ἀλλ' ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἀκριβείας. Ἐκ δὲ τῆς Πανδώρας λαβὼν τὸ
 κείμενον ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Egger, ἐπαρουσίασε περὶ τῆς
 ἐπιγραφῆς ταύτης σημείωσιν εἰς τὴν ἐν Παρίσι τοῖς Ἀκαδημίαν
 τῶν Ἐπιγραφῶν (Comptes Rendus etc. 1870, p. 194), ἐν ᾗ
 ἐπειράθη νὰ διορθώσῃ τὰ ἡμαρτημένως ἔχοντα· ἀλλ' ὅμως, διὰ
 τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος, οὐδὲν κατώρθωσεν. Ὅτι δὲ περὶ τοῦ
 ἀληθοῦς βεβαιότης ὑπάρχει, ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἐν ταῖς μνη-
 μονευθείσαις ἐκδόσεσιν ἡμαρτημένα. Ἐν τῇ Πανδώρα ἐδημο-
 σιεύθη δις ἐν ἀρχῇ τὸ ἀγαθὴ τύχη, ὅπερ ὁ Egger, νομίσας ὅτι
 ὑπῆρχε καὶ ἐπὶ τοῦ λίθου, ἀπέδωκε τῷ χαρακτῆρ. Ἐν τῇ ἐκδό-
 σει τῇ ἐν τῇ Ἱστ. Σύρου ὑπάρχει (στ. 8) Ἀ(ἱ)λιος, ἐνῶ ὁ λίθος
 φέρει Ἀ(οὐ)κιος. Ἐν τῷ 10 στ. ἐτέθη συν αρχεῖν ητε μα,
 ὅπερ οὐδεμίαν ἔχει ἔννοιαν, ἐνῶ πρέπει νὰ ἀναγνώσωμεν σὺν
 ἀρχεῖνῃ Τε.μα. Τὸ Τε.μα τοῦτο πιθανώτατα εἶναι Τε[ί]μα,
 ἥτοι Τιμή, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἐπιγραφῇ ὡς ὄνομα γυ-
 ναικός· οὐχὶ δὲ Ἡρίλλα, ὡς ὑποθέτει ὁ Egger. Ἐν τῷ 15
 στ. τῶν ἐκδόσεων τούτων ὑπάρχει νῆσον, ἐνῶ ἡ πλάξ ἔχει

νῆσσον. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἡ γραφή αὕτη, ἀπαντῶμένη καὶ κατωτέρω (στ. 18), δὲν εἶναι ἀπλοῦν τοῦ χαράκτου ἀμάρτημα, ἀλλὰ συνήθης κατὰ τοὺς ὑστερωτέρους χρόνους. Περὶ ταύτης λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς (Gram. An. III, p. 249,30)· «ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ γράφοντες νῆσος διὰ δύο σσ, ὡς θάλασσα καὶ μέλισσα κτλ.» Εὐρήται δὲ παρὰ διαφόροις γραφομένη ἡ λέξις διὰ σσ, ὡς παρὰ τῷ Διονυσίῳ τῷ Περιηγητῇ (435) καὶ τῷ Ἀράτῳ (982)· ἐτι δὲ καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς.—Ἐν δὲ τῷ 18 στ. παρελείφθη μετὰ τὸ ἀστρυγεῖτόνων τὸ νήσσω. Ταῦτα τὰ κυριώτερα ἀμαρτήματα, ὅσα εἰς τὰς ῥηθείσας ἐκδόσεις ἀπαντῶμεν.

3.

Ἵπὲρ τῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τί(του) Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβασ[τοῦ Εὐσεβοῦς υἱέας καὶ αἰωνίου [διαμονῆς] νῆς ὅλου τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ [δήμου] Ῥωμαίων καὶ ἱερᾶς συνκλήτου καὶ τοῦ Συρίων δήμου... αλο...

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀντεγράφη ὑπὸ τοῦ Bröndsted ἐν Μελίτῃ, παρὰ τῷ Vincenzo Bonavita, ὅστις εἶχε λάβει αὐτὴν παρὰ τοῦ Ἀγγλοῦ περιηγητοῦ Comer· φέρει δὲ ἄνω στέφανον ἐλαίας καὶ δύο δελφίνας. Ταύτην ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ὁ Ussing (Graeske og Latinske Indskriften i Kjöbenhavn S. 34, n. 12), καὶ εἶτα ὁ Keil (Rhein. Mus. 1865, S. 553), διορθώσας καὶ τινὰ ἀμαρτήματα ἐκεῖνου.—Οὗτος συμπληροῖ τὸν 7 σίχ. τοῦ Συρίων δήμου [Κλ]ά[δ]ος, δανειζόμενος τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῆς ἐπιτυχίας (ὑποσ. 41 ἀρ. 5), «Λεύκιε Ποστούμιε Κλάδε, χαῖρε.» Ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή· διότι ἔπρεπε νὰ προτάσσεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τὸ Λεύκιος Ποστούμιος, ὅπερ δὲν γίνεται.

4.

Ἵπὲρ τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντων[ε]ῖνου καὶ Λουκίου Αὐρηλίου Ἀρμενιαν[ῶν]

Παρθ[ικῶν] Μηδικῶν νείκης καὶ σωτηρίας
καὶ αἰ[ωνίας] διαμονῆς ὅλου τοῦ οἴκου αὐ-

5 τῶν κ[αὶ ἱερᾶς] συνκλήτου καὶ δήμου Ῥωμαίων
καὶ δήμου Συρίων Ἐ. Ἐλεύθερος Β'. στεφανηφό-
ρος καὶ ἐπώνυμος ἀρχῶν κλήρω καὶ χειροτονία προγραφεί-
σ) ὄν γυναικὶ ἀρχε[ί]νῃ Ὀν[η]σιφόρῳ φιλοτεμῶς τε καὶ ἐπι-

10 φανῶς [δημοθοι]νίαν παρασχόμενος τῇ Συρίων πό-
λει ἀπάσ[ας τὰς] νομιζομένας θυσίας ἐκαλλιέρησ[εν]
δὲ ὅλου ἐνιαυτοῦ Ἑστία Πρυτανεία καὶ τοῖς ἄλλοις
θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις καὶ τοῖς μὲν τὴν γερουσίαν
μετέχουσιν παρέσχεν ἐκ[τ]ενῶς πάντα τὰ δίκαια

15 κ[αὶ] τοῖς ἐπιδημήσασιν ἀστυγέτοσιν παρέσχεν [τὰ κα-
τὰ] τὸ ψήφισμα τὸ γενόμενον καὶ κ[υρ]ωθὲν ὑπὸ
τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου πάντα ἐκτενῶς [κ]αὶ ἐξ[ε]ωθ[εν]
τῶν ἐνγεγραμ[μέ]νων ἐν τῷ ψήφισματι ἐκάστῳ τ[ῶν]

20 συνορτα[σάντων] ἔδωκε[ν οἶνον;] φιλοτεμῶς. Ἐπὶ
τούτων ἐγέν[ετ]ο ὕψ[ε]α.

Αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ πλακὸς μαρμαρίνης (μῆκ. 0,60, πλ. 0,46
καὶ πᾶχ. 0,08), φερουσῆς ἄνω κεχαραγμένον ἐλαίας στέφανον καὶ
ἐκατέρωθεν τούτου δύο δελφίνας. Ἡ πλάξ αὕτη, πιθανῶς εὑρεθεῖσα
ποτε κατὰ τὰ ἐρεῖπια τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἶχεν ἐντοιχισθῇ με-
τ' ἄλλων ἀρχαίων λειψάνων εἰς τὸν ἐν Ἄνω Σύρῳ ναὸν τοῦ Ἀγ.
Γεωργίου. Εἵτα δὲ κατὰ 1839, ὅτε κατεδαφισθεὶς ὁ ναὸς ἀνε-
καινίσθη, ἐδωρήθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Δυτικοῦ Ἐπισκόπου τῷ ἐν Ἐρ-
μουπόλει τότε Μουσεῖῳ. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ
Πιττάκη (Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 511), ἀλλὰ μετὰ τοσοῦτων ἁμαρτη-
μάτων, χασμάτων καὶ στρεβλῶν συμπληρώσεων, ὥστε καθίστατο
ὅλως ἀκατάληπτος. Κατόπιν ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Bœckh (C. I.
G. 2347 k, A'), ὅστις ἐθεώρησεν αὐτὴν ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς
ὑπ' ἀρ. 7, καὶ ὑπὸ τοῦ Lebas (n. 1889). Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς
ἐκδόσεσι τούτων πολλὰ ἦσαν τὰ ἁμαρτημένα. Μετὰ τούτους ὁ
Keil, ἐκδούς ταύτην (Rhein. Mus. 1865, S. 542), διώρθωσέ
τινα χωρία· ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἐβοηθήθη διὰ τῆς πρὸς ἁλ-
λήλας τῶν ἐπιγραφῶν παραθέσεως.—Μετὰ τὰς διορθώσεις ταύτας

ἀπολείπεται ἡμῖν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μένοντα ἐπὶ ἡμαρτημένα. Ὁ Keil συνεπλήρωσεν ἐν ἀρχῇ [ἀγαθῇ τύχῃ]· ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν ὑπῆρχε ποτε ἐπὶ τοῦ λίθου. Τὸ ἐν τῷ 6 στίχ. πρὸ τοῦ Ἑ. Ἐλεύθερος ἀπαντῶμενον παρεμφερές γράμματι σχῆμα ἐξελήφθη ὑπὸ τοῦ Bæckh ὡς Σ, ὑπὸ δὲ τοῦ Lebas καὶ τοῦ Keil ὡς Μ· τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι γράμμα, ἀλλὰ μικρὸς κλάδος, ὡς συχνάκις ἀπαντῶμεν τοιοῦτους, δίκην στιγμῆς, εἰς ἐπιγραφάς τῆς αὐτῆς ἐποχῆς. Ἐκ δὲ τῶν ἐπομένων τὸ Β, ὡς παρατηρεῖ ὀρθῶς ὁ Bæckh, σημαίνει ὁμωνυμίαν τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν, ὅτι δηλ. ὁ Ἐλεύθερος εἶχε πατέρα Ἐλεύθερον. Τὸ πρὸ τοῦ Ἑλεύτερος, Ε φαίνεται ἀκατάληπτον· ἀνάλογόν τι δὲ ἀπαντῶμεν ἐν τινι ἐπιγραφῇ τῆς Ἰσαυρίας (C. I. G. n. 4385), ἐν ᾗ ὑπάρχει «Μ. Μάριος Μ. Μαρίου Πίου υἱός.» Ἐν τῷ 7 στίχ. γράφει κλήρω, ἀντὶ καὶ κλήρω (Lebas, Keil). Ἐν τῷ 10 στίχ. ἡ πλᾶξ φέρει ἐπιφ[ανῶς]... ἡλιαν παρασχόμενος· ὁ δὲ Lebas καὶ Bæckh ἐχουσιν ἡμαρτημένως... παρεχόμενος. Πειρώμενος δὲ οὗτος νὰ συμπληρώσῃ τὸ... ἡλιαν προτιμᾷ ἀντὶ τοῦ δημοβοιρίαν τὸ πρόθυμian· τὴν δὲ συμπλήρωσιν ταύτην παραδέχεται καὶ ὁ Keil, ὅπως ἡμαρτημένην· διότι ὁ λίθος καθαρῶς δεικνύει... ἡλιαν. Ἐν τῷ 15 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 16 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 21 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 22 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 23 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 24 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 25 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 26 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 27 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 28 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 29 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 30 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 31 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 32 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 33 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 34 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 35 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 36 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 37 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 38 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 39 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 40 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 41 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 42 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 43 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 44 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 45 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 46 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 47 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 48 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 49 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 50 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 51 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 52 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 53 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 54 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 55 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 56 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 57 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 58 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 59 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 60 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 61 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 62 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 63 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

Ἐν τῷ 64 στίχ. ὁ Keil παραλείπει τὸ πᾶσι. Ἐν τῷ 65 στίχ. ἔχει ἀποδημήσασιν, ἀντὶ ἐπιδημήσασιν. Ἐν τῷ 66 στίχ. μετὰ τὸ ὑγεία προσθέτει εὐκαρπία, εὐετηρία· ἀλλ' ὁ λίθος οὐδόπως φέρει αὐτόθι ἔχνη γραμμάτων.

- 6δ]ω τῆς γερουσίας τῇ τετράδι τὰ ἐξ ἑ[θους
 αὐτ]οῖς πάντα τῇ δὲ γενεσίῳ ἡμέρ[α τοῦ
 κυ]ρίου Αὐτοκράτορος παρέσχεν τοῖς μ[έν
 γερου]σιασταῖς δεῖπνον καὶ ἔδωκεν [ἐ-
 15 κ]άστ[ω σφυρίδος] δηνάρια πέντε ἔλευ[θε-
 ραῖς] δὲ γυναι[ξ]ιν πάσαις καὶ θηλείαι[ς
 παισίν] οἶνον καὶ ἔδω[κ]εν ταῖς μ[έν γυ-
 ναιξιν] διανομῆς ἀνὰ ἀσσά[ρ]ια ὀκτώ,
 ταῖς δὲ] παισίν ἀνὰ [ἑ]σσάρια [τ]έσσα[ρ]α τῇ
 20 δὲ-ἐξ[ῆς] ἡμ[έ]ρα πα[ρ]έσχεν τοῖς μ[έν γε-
 ρουσιαστ]αῖ[ς] καὶ ἄλλοις οἷς [ἐ]βουλῇ[θη
 δεῖπνον] καὶ ἔδωκεν ἐκά[σ]τῳ δι[α]νομῆς
 ἀνὰ δην[άριον] ἐν τοῖς [δὲ] λοιποῖ[ς] πολ[ε]-
 ταις καὶ παι[σιν] ἔλευθέρ[οις] καὶ πα[ρ]οικο[ῦσιν]
 25 παρέσχεν] οἶνον καὶ [ἔδωκεν] δι[α]νομῆ[ς
 τοῖς μ[έν] π[ο]λείταις ἀνὰ δηνά[ριον] ἐν [ἐλευ-
 θέροις] δὲ] παισίν ἀνὰ ἀσσάρια ὀκτώ [ἐκά-
 λεσεν δὲ] καὶ τοὺς παρ[ε]πιδημοῦντας [ἐκ
 τῶν Κυκλάδων νήσων] οἷς τὰ αὐτὰ παρ[έ-
 30 σχεν ὅσα καὶ τοῖς πολεῖ[τ]αι[ς] σὺν ἀρχέινῃ
θοὶ Καλλίστου τοῦ Θεογνώ[στου].
 Ἐπὶ] τούτων ἦν ὑγεία εὐκαρπία
 εὐετηρ[ία].

Αὕτη εὑρέθη ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς (μῆκ. 0,50, πλ. 0,27 καὶ
 πάχ. 0,06), πρὸς τὰ ἄνω ἀποτετμημένης, ἐν τινὶ τῶν κατὰ τὰ
 Καταιλύματα οἰκίσκων. Παρέχει δὲ ὀλιγώτερα πρὸς διόρθωσιν
 ἀμαρτήματα· τὸ μὲν, διότι ἐξ ἀρχῆς καλοῦ ἔτυχεν ἀντιγραφέως,
 τοῦ κ. Conze· τὸ δὲ, διότι τῶν ἐν αὐτῇ ἐλλειπόντων εὐκόλως
 τὰ πλεῖστα συνεπληρώθησαν ἐκ τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν ἐπιγραφῶν.
 Ἄλλ' ὅμως καὶ τούτου (ιδὲ *Bulletino dell' Instituto*, 1859,
 p. 167) καὶ τοῦ μετεκδόントς αὐτὴν Keil (*Rhein. Mus.* 1865)
 διέφυγόν τινα τὴν προσοχήν, ἅτινα μόνον ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα.
 Οὕτως ἐν 24-στ. καὶ αἱ δύο ἐκδόσεις φέρουσιν ἐσφαλμένον καὶ
 ἀσυμπλήρωτον ΤΑΟΙΚΟ...., ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λίθῳ ΠΑΙΟΙΚΟ.....,
 ὅπερ συμπληρωτέον πα[ρ]οικο[ῦσιν] παρέσχεν. Ἐν τοῖς 5. 26—
 27 συμπληροῦσιν ἀμφότεροι τοῖς δὲ] παισίν· ἀλλ' οὕτω δὲν πλη-

ροῦται ἅπας ὁ ἐπὶ τοῦ λίθου κενὸς χῶρος. Ἐν τῷ 31 στ. συμπληροῖ ὁ Keil τὸ . . . ΘΟΙ διὰ τοῦ Ἐπαγα]θοῖ· ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις αὕτη οὐδεμίαν βεβαιότητα παρέχει. Ἡμαρτημένη δὲ ὅλως εἶναι ἡ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ συμπλήρωσις τοῦ Θεοργνω . . . διὰ τοῦ Θεώρος, προφανέστατα συμπληρωτέου Θεοργνώ[στος, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ λίθου ἵχνη ὑποβοηθοῦσιν.

6.

Ἀγαθῇ τύχ[η]

Ἵ]πὲρ τ[ῆς] τοῦ κυρί[ου] ἡμῶν Αὐτοκρά[το-
ρ]ος Καίσαρος Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σε[βε]ρίου
Περτίνακος Σεβ(αστοῦ) τύχης καὶ νίκης ἱ[ε]ράς
5 τε] συγκλη[τή]τ[ου] καὶ δήμου Ῥωμαίων καὶ [δή-
μου Συρίων Μό[δε]στος Ἀνταίου στε[φανη-
φ]όρος ἐπὶ[ν]μος ἄ]ρχων ἐκαλλιέρησ[εν]
δι[.] ὅλου τοῦ ἔτους Ἐστί[α] Πρυτανεί[α] καὶ τοῖς
ἄ]λλοις θεοῖς καὶ παρέσχε[ν] τῇ[μ] ἐν τετραδί
40 τῇ[μ] γερουσί[α] πάντα τὰ ἐξ[ἔθ]ους τῷ δὲ νέφ
ἔτει[μ] τοῖς μὲν τὴν γερουσίαν νέμουσιν δεῖ-
πνον κα[ὶ] ἔδωκεν ἐκάστῳ αὐτῶν σφυρίδος
δηνάρια πέντε ;] γυναῖξιν δὲ ἐλευθέραις καὶ παι-
σιν θηλείαις πα[ρέ]σχε[ν] οἶνον καὶ ἔδω-
45 κεν ἐκάστη διανομῇ]ς ἀνά ἀσάρια ὀκ[τὼ]
τῇ δὲ ἐξ[ἔθ]ς ἡμέρᾳ παρέσχε[ν] τοῖς [μὲν
γερουσιασταῖς καὶ ἄλλοις οἷς ἐβουλήθη
δεῖπνον καὶ ἔδωκεν κτλ.] — — — — —

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, ἀνέκδοτος ἔτι οὔσα, εὑρίσκεται ἐπὶ πλα-
κῆς τεθλασμένης (μῆκ. 0,50—60, πλ. 0,35 καὶ πᾶχ. 0,08),
ἀνασυρθείσης πρὸ 5 ἐτῶν, ὑπὸ τῆς βυθοκόρου ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τοῦ
λιμένος Σύρου. Φέρει δ' αὕτη ὑπεράνω ἐλαίας στέφανον μετὰ κλω-
νῶν κισσοῦ. Τὸ περισωθὲν τῆς ἐπιγραφῆς κείμενον, ὃν ἱκανῶς σαφές,
εὐκόλως συμπληροῦται· μόνον δ' ἡ συμπλήρωσις τοῦ 15 στ. πα-
ρέχει μικράν τινα δυσχερείαν, ὡς μὴ συμβιβαζομένων τῶν περισω-
θέντων γραμμάτων μετὰ τῶν ἀντιστοίχων μερῶν ἄλλων ὁμοειδῶν
ἐπιγραφῶν. Ὅτι ὅμως πρέπει νὰ συμπληρωθῇ καὶ ἔδω]κεν ἐκάστη

διανομή]ς καθιστῶσι πιθανώτατον τὰ τε σωζόμενα τῶν ἐπομέ-
νων καὶ ἄλλα τινὰ τῶν δημοθινακῶν ἐπιγραφῶν ἀνάλογα χωρία.

7.

- τῶν δὲ νέφ' ἔτει παρέ[σχεν τοῖς τὴν γερου-
σ[αν νέμο[υσ]ιν δεῖπνον καὶ ἔ[δωκεν ἐκάστῳ
αὐτῶν σφυρίδος δηνάρια ἑξ [γυν]αιξιν δὲ [ἐ-
λε]υθέρ[ραι]ς καὶ θηλείαις παισὶν καὶ θεραπαίνι-
5 σιν ἅ[ς] ἐκάλεσε]ν παρέσχε[ν οἶνον καὶ ἔ]δωκεν
δ[ι]ανομῆς τ[αῖς] μὲν ἐλευθέραις καὶ θεραπαίν[ουσιν]
ἀν[ὰ] ἀσ[σά]ρια ὅκτῳ ταῖς δὲ παισὶν ἀνὰ ἀσά[ρ]ια
τέσσ[α]ρα τῇ δὲ ἐξῆ[ς] ἡμέρα παρέσχε[ν τοῖς]
μὲν γερου[σ]ιασ[ταῖς] καὶ ἄλλοις οἷς ἐβουλή-
10 θη] δεῖπνον καὶ ἔδωκεν ἐκάστ[ῳ] δι[α]νομῆς
δ[ι]νάριον ἕ[ν] τοῖς δὲ λοιποῖς [π]ο[λείτ]αις [καὶ ἐ-
λε]υθέρ[οι]ς [π]ᾶσιν παρέσχε[ν οἶνον καὶ ἔ]δ[ω-
κεν δι]αν[ομ]ῆς τοῖς μὲν πολέταις ἀνὰ δη-
νάριον [ἕ]ν τ[οῖς] δὲ ἄλλοις ἀνὰ ἀσά[ρ]ια δ-
15 κτῶν [ἐκ]ά[λε]σε[ν] δὲ καὶ τοὺς παρεπιδη-
μοῦν]τ[ας] [ἐκ] τῶν Κυκλάδων νήσων
οἷς] παρέσ[χε]ν τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς
πο[λείτ]αις πρ[ο]γέγραπται σὺν ἀρ-
χείν]η Π[ρ]ε[σ]β[υ]τα [Ἐ]ρωτος γυναικί
20 αὐτοῦ]. Ἐπὶ τούτων ἦν ὕψεια
εὐκαρ[πία] [ε]ὐετηρία.

Ἡ φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην πλάξ (μῆκ. 0,40, πλ. 0,30
καὶ πάχ. 0,09), τεθραυσμένη πρὸς τὰ ἄνω, εὑρέθη, πρὸ τινων
ἐτῶν, ἐν τινι τῶν κατὰ τὰ Καταιλύματα οἰκίσκων, χρησιμεύ-
ουσα ὡς βαθμῆς. Ταύτην ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ὁ Πιττάκης (Ἀρχ.
Ἐφημ. ἀρ. 513) μετὰ πλείστων ἀμαρτημάτων, χασμάτων καὶ
στρεβλῶν συμπληρώσεων· εἶτα δὲ, ὁ Ross (Inscr. Gr. Ined.
II n. 110), ὁ Bœckh (C. I. G. n. 2347 K b) καὶ ὁ Lebas
(n. 1887)· ἀλλὰ καὶ οὗτοι, ἐν πολλοῖς ἐλλειπῶς. Ἐπὶ τῶν ἐκ-
δόσεων τούτων στηριζόμενος ὁ Keil (Rhein. Mus. 1865, S.
542), προσεπάθησε γὰρ ἐξακριβῶσαι τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς·

πλήν ἐν μέρει μόνον κατώρθωσε τοῦτο. Ἐν τῷ 5 στίχ. ἔχομεν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Bæckh, ἀρ. . ἀριόρ. r παρέσχεν, ὅπερ οὗτος μὲν συνεπλήρωσεν ἀρ[ά ἀσσ]άριον [ἐ]r· ὁ δὲ Keil, ἐκ τῆς περιόδου κρίνων, ὅτι οὔτε ἀσσάριον, οὔτε δηνάριον ἡδύνατο νὰ συμπληρωθῇ, ἀφῆκε τὸν χῶρον κενόν. Ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἔχομεν ἐπὶ τοῦ λίθου ἀπλῶς *θεραπαιρίσιν α. . . . r παρέσχεν*· τὰ δὲ τῶν γραμμάτων αὐτόθι λείψανα ὑποβοηθοῦσι νὰ συμπληρώσωμεν *θεραπαιρίσιν ἀ[ς ἐκάλεσε]r κτ.λ.* Ὡς δὲ καὶ ὁ Keil παρετήρησε, διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ Bæckh ὅλως ἀνώμαλος καθίσταται ἡ περίοδος καὶ εἰς ἄτοπον φέρει· διότι μετὰ τὸ ἀρ[ά . . . ἀριον [ἐ]r, εὐθὺς ἀναφέρεται κατωτέρω, ὅτι ἔδωκε πάλιν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰς θεραπαινίδας ἀρ[ά ἀσ]σάρια ὀκτώ. Ἐν τῷ 9 στίχ. συμπληροῖ ὁ Keil οἷς ἐβουλήθη καλεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ λίθου οὔτε σημεῖα γραμμάτων ὑπάρχουσιν, οὔτε χῶρος ἱκανὸς διὰ τὸ καλεῖν. Ἐν δὲ τῷ 19 στίχ. ἀκολουθῶν τὸ ἡμαρτημένον τοῦ Bæckh καὶ Ross κείμενον, συνεπλήρωσε σὺν ἀρχείρῃ Π[α]σιμ[ή]λῳ Ἰσιώρῳ· ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις αὕτη, καταστρέφουσα τὸ ἀληθὲς τῆς ἀρχίνης ὄνομα, εἶναι ὅλως ἡμαρτημένη. Ἀντὶ δὲ ταύτης, ἐκ τῶν ἐπὶ λίθου σωζομένων καὶ ἐξ ὀλίγων ἰχνῶν ἐξαλειφθέντων γραμμάτων, συμπεραίνομεν ὅτι πρέπει νὰ συμπληρωθῇ σὺν ἀρχείρῃ Π[ρε]ίμα [ῶρ]εωρος.

8.

Ἀγαθὴ τύχη
Ἵπὲρ ὑγείας καὶ σωτηρίας τῶν κυρίων ἡμῶν καὶ θεοστατίων Αὐτοκρατόρων Γαίῶν Μ[ε]σσίων Κύντων Τραϊανῶν Δεκίων Σεββῶ. καὶ [Ἑρ]ενν. Ἑτρουσκίλλ[α]ς Σεβ(αστῆς) καὶ τοῦ
5 σύνπαντος αὐτῶν οἴκου καὶ τῆς ἱερᾶς συν[κλη]τῆου καὶ τοῦ δήμου
Ῥωμαίων καὶ δήμου [Συρίων Ἀπ]ολλωνίδης Ἰουλίας
ἀδου στεφαν[ηφό]ρος ἐπ[ὶ]άν[υ]μος ἀρχ[ων] ἐκαλλιέρησεν
Ἑστία Πρυταν[ε]α καὶ τοῖς [ἄλλοις θεοῖς] πᾶσι καὶ παρέ
σχεν τοῖς τὴν γερουσ[ίαν νέμου]σιν [τ]ε[τ]ρά[δι]· τὰ δὲ
10 θοὺς π[ά]ν[τ]α τῷ δὲ νέω [τ]εῖ τοῖς τὴν γερο[υσίαν νέμου]σιν
δε[ί]π[νον] καὶ ἔδωκεν νόμ[η]ς [ἀν]τ[ὶ] [δ]ηνάρια) δέκα γυναί
ξαι δὲ καὶ παρθένους ἐλευθέραις πάσαις καὶ ταῖς τῶν στεφα-

- νηφθῶν θεραπεΐνισιν καὶ τῶν ἱερέων οἶνον καὶ ἄρτου λ(ιτραν) ἁ
καὶ κρέως χοιρείου λ. ἁ καὶ νομῆς ἀνά [δην.] ἁ τῇ δὲ δευτέρα
15 ἡμέρα ὁμοίως τοῖς μὲν τὴν γερούσιαν νέμουσιν καὶ ἄλλοις
πολείταις πᾶν πολλοῖς καὶ ἐτέροις οἷς ἐβουλήθη καλέσαι
δεῖπνον καὶ ἔδωκεν νομῆς τοῖς μὲν τὴν γερούσιαν νέ-
μουσιν ἀνά δην. β' τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσιν ἀνά δην. ἁ τοῖς
δὲ λοιποῖς πολείταις ἐνδήμοις τε καὶ ἀποδήμοις ἔδω-
20 κε]ν ἑκάστῳ ἄρτου λ. β' καὶ κρέως χοιρείου λ. β' καὶ νομῆς
ἑκάστῳ ἀνά δην. ἐν τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ταῖς ἀρχεΐναις
καὶ ἄλλαις αἷς ἐβουλήθη καλέσαι] παρέσχεεν δεῖπνον [ταῖς δὲ
λοιπαῖς γυναιξίν ἔδωκεν ἑκάστη] ἄρτου λ. μί[α]ν καὶ κ[ρέως
χοιρείου λ. μίαν τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ; τ]οῖς τ[ῇ
25 γερούσιαν νέμουσιν ; —]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, φέρουσα ἄνω στέφανον μετὰ δελφίνων, εὐρί-
σκεται ἐν Τήνῳ παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· ἐξεδόθη δὲ τὸ
πρῶτον ὑπὸ τοῦ Lebas ἀσυμπλήρωτος ἐν ταῖς τηνίαις ἐπιγραφαῖς
(n. 1850). Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Keil ἀναγνώρισας αὐτὴν ὡς συρίαν,
ἐδημοσίευσε μετὰ τινων ἐκ τῶν ἄλλων δημοθιοινακῶν τῆς Σύρου
ἐπιγραφῶν, συμπληρώσας τινὰ αὐτῆς κενὰ (Rhein. Mus. 1865,
S. 550). Ἀλλὰ καὶ τὸ κείμενον τοῦ Lebas ἐν τισιν εἶναι ἡμαρ-
τημένον, καὶ ἡ ἑκδοσις δὲ τοῦ Keil, ἐκτὸς τῶν μεινάντων ἀσυμ-
πληρώτων, δὲν εἶναι ὅλως ἀπηλλαγμένη ἀμαρτημάτων. Ἐν τοῖς
στίχ. 22—25 τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἔχομεν
καὶ πολίτισιν αἷς ἐβουλήθη καλέσαι] παρέσχεεν δεῖπνον [καὶ
ἔδωκεν.] ἄρτου λ. μί[α]ν καὶ κ[ρέως
χοιρείου λ. μίαν τ]οῖς τ[ῇ
γερούσιαν νέμουσιν—]

Ἡ ἐν ἀρχῇ συμπληρώσις καὶ πολίτισιν εἶναι λίαν ἀπίθανος,
καθ' ὅσον οὐδαμοῦ τῶν δημοθιοινακῶν ἐπιγραφῶν καλοῦνται αἱ
γυναῖκες πολίτιδες. Ἐξ ἀναλογίας δὲ πρὸς ἄλλα τῶν ἐπιγραφῶν
τούτων χωρὶα κρίνοντες, θεωροῦμεν πιθανωτέραν τὴν συμπληρώ-
σιν καὶ ἄλλαις (παράβαλε ἀρ. 5. στίχ. 21. — ἀρ. 7. στίχ. 9).
Καὶ ἡ ἐν τῷ ἐπομένῳ δὲ στίχῳ ἀτελής συμπληρώσις καὶ ἔδω-
κεν οὐδόλως φαίνεται ὀρθή· διότι δὲν ἦτο δυνατόν, ἀφοῦ

(ὑπονοουμένου *ιδίᾳ*), φαίνεται τότε περιττόν. Ὅτι δὲ ἐγίνοντο ἀρχῖναι καὶ ἄλλαι ἢ τῶν ἀρχόντων σύζυγοι, ἐκτὸς τῶν πολλῶν ὁμοίων παραδειγμάτων τῶν ἀλλαχού τῆς Ἑλλάδος ἀπαντώντων εἰς ἀναλόγους λειτουργίας, καὶ σύριαι μαρτυρίαι δεικνύουσιν. Οὕτως ἐν τῷ τιμητικῷ τῆς Βερνίκης ψηφίσματι (C. I. G. n. 2347, p) ἀναφέρεται, ὅτι αὕτη πρὸς τοῖς ἄλλοις «ἀρχεῖν τε γενομένη ἐκ τῶν ιδίων ἀφιδῶς (sic) ἐπετέλεσεν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ὑπὲρ τῆς πατρίδος», ὅπερ τῇ ἀληθείᾳ ἦτο ἀδύνατον νὰ λεχθῇ, ἂν ἡ Βερνίκη ἤθελε συνάρξει μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ἐκτὸς δὲ τούτου, αὐτὸ τὸ ἐν τισι τῶν δημοθoinικῶν ἀναφερόμενον, ὅτι αἱ ἀρχῖναι ἦσαν σύζυγοι τῶν ἀρχόντων, πιθανῶς δεικνύει, ὅτι ἐγίνοντο καὶ ἄλλαι γυναῖκες ἀρχῖναι· διότι ἄλλως ἦν περιττόν νὰ λεχθῇ τοῦτο ⁽¹⁵⁾.

(15) Ἐνταῦθα σημειοῦμεν πιθανὰς τινὰς οἰκογενειακὰς σχέσεις τῶν ἀρχῶν καὶ ἀρχόντων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς ἄλλους τινὰς Συρίους ἢ Συρίας γνωστοὺς ἐκ τῶν λοιπῶν ἐπιγραφῶν τῆς Σύρου. 1) Ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίνου ἄρχων Λ. Μιλωνίου Σκύμνος (ἀ. 2) εἶναι πιθανῶς πατὴρ τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος ἀρχίνης Πώλλης (ἀ. 4), τῆς συναρξάσης μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Εἰς τοῦτο δὲ νομίζομεν ὅτι δὲν ἀντιφάσκει ἡ ὑπόθεσις ἣν ἐποιήσαμεν, ὅτι ἡ ὑπ' ἀρ. 4 ἐπιγρ. φαίνεται ἀρχαιοτέρα τῆς ὑπ' ἀρ. 2. Τῆς δὲ Τίμας συζύγου τοῦ Σκύμνου ἴσως εἶναι ἀδελφὸς ὁ Νικοκράτης, οὗ περιεσώθη τὸ ἀνάγλυφον (ἀ. 27).—2) Αἱ ἀρχῖναι... θῶ (ἀ. 5) καὶ Παῦλα (ἀ. 22) εἶναι πιθανῶς θυγατέρες τοῦ αὐτοῦ Κάλλιστου υἱοῦ τοῦ Θεογνώστου, καίτοι ὁ ἐν τῇ ἐπιγρ. 5 προσδιορισμὸς Θεογνώστου δεικνύει ἴσως ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἕτερος τότε Κάλλιστος ἐν Συρίᾳ.—3) Ὁ στεφανηφόρος Ἀνταῖος Μοδέστου, ὁ σύζυγος τῆς... θοῦς (ἀ. 5), φαίνεται ἀναμφιβόλως πατὴρ τοῦ στεφανηφόρου Μοδέστου (ἀ. 6).—

Φιλάργυρος + Πώλλα

Τίμα + Σκύμνος Νικοκράτης

Πώλλα + Ἀρισταγόρας

Θεογνώστος

Μοδέστος

Κάλλιστος

Ἀνταῖος + ... θῶ

... θῶ + Ἀνταῖος Παῦλα

Μοδέστος

Τὰ δὲ ἔργα, ἅτινα ἐξετέλουν οἱ στεφανηφόροι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνιαυσίου αὐτῶν ἀρχῆς, ἦσαν θυσίαι, παροχὴ εἰθισμένων τινῶν τοῖς γερουσιασταῖς καὶ δημοθοινίαι.

Αἱ θυσίαι, αἵτινες πρέπει νὰ θεωρηθῶσι τὸ κύριον αὐτῶν καθήκον, προσεφέροντο τῇ Ἑστίᾳ τῇ ἐν τῷ Πρυτανείῳ τῆς πόλεως (Ἑστία Πρυτανεία) καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις θεοῖς καὶ θεαῖς. Καίτοι δὲ περὶ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως αὐτῶν δὲν ἔχομεν τὴν ῥητὴν πασῶν τῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρίαν, ὥς ὅμως ἐκ τινῶν τούτων ἐξάγομεν, ἐτελοῦντο συνήθως δι' ὅλου τοῦ ἔτους· μόνον δὲ ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις πιθανῶς ἐτελοῦντο κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ νήσῳ καθ' ἅπαν τὸ ἔτος αὐγείας, εὐκαρπίας, εὐετηρίας.»

Μετὰ τὰς θυσίας ἀναφέρεται, ὅτι ἀπέδιδον οἱ στεφανηφόροι τὰ εἰθισμένα τοῖς γερουσιασταῖς (16). Τίνα δ' ἦσαν τὰ εἰθισμένα ταῦτα μετὰ βεβαιότητος δὲν γνωρίζομεν· μόνον δὲ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιτελέσεως αὐτῶν ἀναφέρουσί τινες τῶν ἐπιγραφῶν· ἡ μὲν δ', ὅτι ἐγένετο ταῖς ἡθισμέναις (sic) ἡμέραις· αἱ δὲ τρεῖς ἐπόμεναι (έ, ς', ζ'), τῇ τετράδι. Ἐκαλεῖτο δὲ τετράς, ὡς γνωστὸν ἡ τετάρτη παντὸς ἀρχομένου μηνὸς (τετράς ἀρχομένου), ἡ ἢ πρὸ τῆς τελευτῆς τοῦ μηνὸς τετάρτη ἡμέρα (τετράς φθινοτοκος). Ἡτο δ' αὕτη ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐτελοῦντο δὲ συμπόσια καὶ θυσίαι κατ' αὐτήν.

Ἐκτὸς δὲ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν τῇ γερουσίᾳ παρεχομένων τῇ

(16) Ἡ ἐν ταῖς δημοθιοικαῖς ἐπιγραφαῖς παντελὴς περὶ βουλευτῶν σιωπὴ ἡδύνατο νὰ παράσχη ἀφορμὴν ὑποθέσεως, ὅτι οἱ γερουσιασταὶ (οἱ τὴν γερουσίαν μετέχοντες, οἱ νέμοντες τὴν γερουσίαν) ἦσαν αὐτοὶ οἱ βουλευταί, γερουσίας ὀνομαζομένης τῆς βουλῆς. Ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω, προφανῶς δεικνύει ἡ δ' δημοθιοικὴ ἐπιγραφή, ἐν ᾗ ἀναφέρεται βουλῇ, ψηφίσασα τὰ κατὰ τὴν δημοθιοικίαν, καὶ γερουσία, μετασχούσα ταύτης. Τί ἦτο ἡ γερουσία αὕτη ἀγνοοῦμεν· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἦτο ἄλλη ἢ ἡ βουλὴ, ὅπως ἀπαντᾷ καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐνιαχοῦ. — Περὶ τῆς ταυτότητος ἢ μὴ τῆς γερουσίας καὶ βουλῆς, ἐν τισι τῶν ἐλληνίδων πόλεων, δύναται νὰ ἴδῃ ὁ βουλόμενος ἐν τῇ περὶ ἐφεσίων ἐπιγραφῶν διατριβῇ τοῦ Κουρτίου (Hermes, 1870).

τετράδι, ἐγίνοντο, ὡς εἵπομεν, ὑπὸ τῶν στεφανηφόρων καὶ δημοθοιρίαι, συμπόσια δηλ. καὶ παροχαὶ εἰς ἅπαντα τὸν δῆμον. Ἦσαν δὲ αἱ δημοθοινίαι, ὡς γνωστὸν, συνηθέσταται κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, γινόμεναι κυρίως ἐπὶ ἀγώνων καὶ θρησκευτικῶν ἑορτῶν. Πλήρη ὅμως ἀναλογίαν πρὸς τὰς συρίας δημοθοινίας οὐδόλως εὐρίσκομεν τῶν ἀλλαχόθεν περιωθεισῶν ἡμῖν δημοθουινῶν, καίτοι καὶ εἰς ταύτας συνήθως παρίστανται διανομαὶ ἄρτου καὶ οἴνου καὶ κρεάτων καὶ ἐνίοτε χρημάτων.

Ἐκ τῶν γνωστῶν ἡμῖν δημοθουιναικῶν τῆς Σύρου ἐπιγραφῶν αἱ μὲν ἀρχαιότεραι δὲν παρέχουσι βεβαίαν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἐγίνοντο αἱ δημοθουιναί· αἱ δὲ μεταγενέστεραι δεικνύουσιν, ὅτι αὗται ἐγίνοντο συνήθως κατὰ τὸ νέον ἔτος (16*). Τὰ ἐν ταῖς δημοθουιναῖς γινόμενα μόνον ἅπαξ ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Λουκίου Οὐήρου ἀναφέρονται ὡς πρότερον ἐψηφισμένα ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου· ἄγνωστον δὲ ἂν καὶ τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις δημοθουιναῖς ἀπονεμόμενα ἐψηφίζοντο προηγουμένως ἢ ἐδίδοντο κατ' ἔθος.

Διήρκουν δὲ αἱ δημοθουιναὶ συνήθως δύο ἡμέρας· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν λιτότεραι οὔσαι, περιωρίζοντο, (ὡς τοῦλάχιστον ἐν τῇ α'. δεικνυται,) εἰς διανομὴν μόνον οἴνου καὶ χρημάτων· τοῦ χρόνου ὅμως προϊόντος καθίσταντο πολυτελέστεραι, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται, ὅτι ζωὴ καὶ ἀκμὴ, καίτοι μετ' ἐκλελυμένης διαίτης, διετηρεῖτο ἔτι ἐν Σύρῳ. Ἐκ δὲ τῶν δύο ἡμερῶν τῶν δημοθουινῶν, τῇ μὲν πρώτῃ παρείχετο δεῖπνον τοῖς γερουσιασαῖς, καὶ ἐδίδοντο αὐτοῖς δηγάρια σφυρίδος, πρὸς παρασκευὴν δηλ. τῶν φαγητῶν, ἅπερ ἕκαστος ἐμελλε νὰ φέρῃ ἐν σφυρίδι, εἰς τὸ κοινὸν δεῖπνον. Προσεφέρετο δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους οἶνος, καὶ διενέμοντο χρήματα· ἐν δὲ τῇ ζ' καὶ η' δημοθουινᾷ παρίστανται καὶ θεραπαινίδες μετέχουσαι διανομῶν τοιούτων, καὶ προκρινόμεναι μά-

(16*) Μία μόνη ἢ ἐπὶ Κοιμώδου (ἀρ. 5) ἀναφέρεται γενομένη τῇ γενεσίῳ ἡμέρᾳ αὐτοῦ. Ἦσαν δὲ συνήθεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ τῇ γενεσίῳ ἡμέρᾳ ἑορταί, καθ' ἃς πολυτελῆ ἐδίδοντο συμπόσια καὶ θυσαίαι προσεφέροντο τοῖς θεοῖς.

λιστα τῶν παρθένων ἐν τῇ ζ' δημοθoinίᾳ, καὶ ἐν ἰσῇ μοίρᾳ τιθέμεναι πρὸς τὰς ἐλευθέραις γυναῖκας. Εἰς τὴν δημοθoinιακὴν ὁμῶς ταύτην ἐπιγραφὴν πιθανῶς ἐννοοῦνται μόνον αἱ τῶν στεφανηφόρων καὶ ἱερέων θεραπαινίδες, αἱ καὶ ἐν τῇ ὑσάτῃ τῶν δημοθoinιῶν ἀναφερόμεναι.—Τὴν δ' ἐπιούσαν προσεφέρετο αὖθις δεῖπνον εἰς τοὺς γερουσιαστὰς καὶ εἰς ἄλλους τῶν διακεκριμένων πολιτῶν. Τὰ δεῖπνα ὅμως τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην γινόμενα παρίστανται διάφορα τῶν τῆς προτεραίας, ὡς μὴ ὄντα ἀπὸ σπυρίδος. Ἐνῶ δὲ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἀναφέρονται μετὰ τοὺς γερουσιαστὰς ἰδίᾳ γινόμεναι παροχαὶ εἰς τὰς γυναῖκας, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἡμέραν ἰδίᾳ αὖθις διενέμετο οἶνος καὶ χρηματικόν τι ποσὸν (μεῖζον ὅμως τοῦ διδομένου εἰς τὰς γυναῖκας) εἰς τοὺς πολίτας, τοὺς παῖδας, τοὺς παροικοῦντας καὶ παρεπιδημοῦντας ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων. Λίαν δὲ ἀξιοσημεῖωτον εἶναι τὸ περὶ παρεπιδημοῦντων μέρος τῶν δημοθoinιακῶν ἐπιγραφῶν, καὶ μάλιστα ἐκείνων, αἵτινες ἀναφέρουσιν ἐπιδημήσαντας ἀντὶ ἐπιδημοῦντας, προφανῶς δεικνυσάντων, ὅτι τότε πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῶν γινόμενων ἐορτῶν ἐπεδήμουν ἀστυγείτονες ἐκ τῶν Κυκλάδων. Καίτοι δὲ καθ' αὐτὸ ἐλάχιστον φαίνεται τοῦτο, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὅμως μαρτυρεῖ τὴν τότε τῆς Σύρου ἐπισημότητα· διότι ἡ παρεπιδημία αὕτη νησιωτῶν ἐν Σύρῳ, πρὸς δὲ ἡ παντελὴς ἑλλειψις μαρτυρίας κατὰ τὰς λοιπὰς νήσους περὶ τοιούτων ὑπὲρ τῶν αὐτοκρατόρων δημοθoinιῶν, προφανῶς δεικνύουσιν, ὅτι εἰς μόνην τὴν Σύρον ἐτελοῦντο τότε τοιαῦται, εἰς ἃς, ὡς εἰς κοινὰς πανηγύρεις, συνήρχοντο οἱ ἀστυγείτονες νησιῶται.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ γενικὸς τῶν συρίων δημοθoinιῶν χαρακτήρ. Πλὴν δὲ τινων ἀνωτέρω σημειωθέντων, ἰδιάζοντα παρέχουσιν αἱ τῆς θ' καὶ δ' ἐπιγραφῆς δημοθoinίαι. Εἰς τὴν πρώτην τούτων οὐδόλως ἀναφέρεται γενομένη παροχὴ τῶν εἰθισμένων τοῖς γερουσιασταῖς· εἰς ἀμφοτέρας δὲ κοινῇ παρίστανται συμμετασχόντες ἄνδρες, γυναῖκες, τέκνα καὶ ἐπιδημήσαντες ἀστυγείτονες. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως δεικνύει, ὅτι συνευωχήθησαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἐκ τῶν ἄλλων δημοθoinιῶν σαφῶς δεικνύεται ἡ φροντίς ἣν ἐλάμβανον, ὅπως μὴ συμμιγνύωνται τὰ δύο φύλα, ὅπερ, ἐν παρόδῳ

ειρήσθω, καθιστᾷ ἀναμφισβήτητον, ὅτι, καίτοι ἡθικῶς εἶχε καταπέσει τότε ἡ Ἑλλάς, μεγίστη ὅμως πάντοτε κατεβάλλετο μέριμνα ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς οἰκογενειακῆς ἀγνότητος. Ἐκ τοῦ σταθεροῦ τούτου φαινομένου τῶν πλείστων δημοθοινῶν δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας δημοθοινίας ἰδιαίτερος ἐθoinᾶτο ἕκαστον φύλον.

Πολλῶν δὲ πασῶν τῶν ἄλλων διάφορος παρίσταται ἡ ἐσχάτη τῶν δημοθοινιακῶν ἐπιγραφῶν. Ἡ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη δημοθοινία εἶναι ἡ μόνη τῶν συρίων, ἥς ἀκριβῶς δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὴν χρονολογίαν, καθ' ὅσον ὁ Δέκιος ⁽¹⁷⁾, ἐφ' οὗ ἐγένετο αὕτη, διέμενεν ἐπὶ τοῦ θρόνου μόνον ἀπὸ τοῦ 249—251 μ. Χ. Ἐν τῇ δημοθοινίᾳ ταύτῃ τὰ πάντα φαίνονται ἀφθονώτερα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις· διότι, ἀντὶ τῶν δύο ἡμερῶν, ἃς διήρκουν ἄλλοτε αἱ ἐορταί, φαίνονται πιθανῶς ἤδη τέσσαρες, τὰ ποσὰ τῶν διανεμομένων χρημάτων εἰσὶ διπλάσια, κατὰ πρῶτον διανέμεται κρέας καὶ οὐδεμιᾶς τῶν ἡμερῶν τὰ δεῖπνά εἰσιν ἀπὸ σπυρίδος.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν δημοθοινῶν καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ἐξετέλουν οἱ στεφανηφόροι ἄρχοντες. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα, ὅτι καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐνιαυσίου ἀρχῆς διετῆρουν οὗτοι τὸ ὄνομα τοῦ στεφανηφόρου, ὡς καὶ αἱ μετ' αὐτῶν συνάρξασαι, τὸ τῆς ἀρχίνης. Οὕτως ἐν τῇ πρώτῃ τῶν δημοθοινιακῶν ἐπιγραφῶν ἀναφέρονται κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν μετέχοντες τῆς δημοθοινίας οἱ στεφανηφόροι· ἐν δὲ τῇ ὑστάτῃ, θεραπαινίδες τῶν στεφανηφόρων, λαμβάνουσαι μέρος εἰς τὰς διανομὰς, καὶ αἱ ἀρχῖναι πᾶσαι, προσκαλούμεναι εἰς δεῖπνον κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν. Προφανῶς δὲ οἱ στεφανηφόροι οὗτοι καὶ αἱ ἀρχῖναι ἦσαν οἱ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη τοιοῦτοι γενόμενοι.

Πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ ἀποτιθεμένου τὴν ἀρχὴν καὶ ἐνδειξὴν δῆθεν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν ῥωμαϊκὴν αὐλὴν, ἰδρύνοντο κατ' ἑτοσ αἱ δημοθοινιακαὶ ἐπιγραφαί. Ἰδρύνοντο δὲ πιθανῶς ἐν τῇ πό-

(17) Δέκιος ἐννοοῦνται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὁ Αὐτοκράτωρ C. Messius Quintus Traianus Decius καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Q. Herennius Etruscus Messius Decius καὶ C. Valens Hostilianus Messius Decius (ἰδὲ καὶ Keil in Rhein. Mus.).

λοι κατὰ τὸν λόγον τῶν Καταλυμάτων, ὅπου εὐρέθησάν τινες ἐκείθεν δὲ μετηνέχθησαν αἱ πλείους τῶν τῇδε κακείσε διεσπαρμένων, μόνης τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ Ἐπισκοπεῖω εὐρεθείσης (ἀρ. 2) παρεχούσης πιθανότητα, ὅτι ἀρχῇθεν αὕτη ἴστατο αὐτόθι, ἔνθα ἴσως καὶ ἐγένετο ἡ δημοθιοινία.

Περαίνοντες τὸν περὶ δημοθιοινικῶν ἐπιγραφῶν λόγον, παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ τύπος αὐτῶν εἶναι ὅλως ἰδιάζων τῇ Σύρῳ, οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐρεθεισῶν ἀναλόγων δημοθιοινικῶν ἐπιγραφῶν· μόνον δὲ τὸ προοίμιον αὐτῶν παρουσιάζεται συνήθες, μετὰ τινων παραλλαγῶν, εἰς διαφόρους ἐπιγραφὰς μνημονευούσας, κολακείας ἔνεκεν, ἔργα γενόμενα ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν αὐτοκρατόρων, τοῦ οἴκου αὐτῶν κτλ. Μείζονα δὲ κατὰ τοῦτο ὁμοιότητα παρέχει ἐπιγραφὴ τις τῆς Ἰσαυρίας, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ Boeckh, εἴτα δὲ ἐπιδιορθώσας ἐξέδωκεν ὁ Keil. Ταῦτα περὶ τῶν δημοθιοινικῶν ἐπιγραφῶν.

Ὡς ἐπίμετρον δὲ τῶν μέχρι τοῦδε ῥηθέντων προσθέτομεν γλωσσικὰς τινὰς παρατηρήσεις περὶ τοῦ κεμένου τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ^(17*), καὶ πίνακα συγκριτικὸν τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων, πρὸς πληρესτέραν κατάληψιν τοῦ κοινοῦ χαρακτῆρος τῶν συρίων δημοθιοινῶν.

(17*) Ἐν ταῖς δημοθιοινικαῖς ἐπιγραφαῖς τὸ μακρὸν ἰ πανταχοῦ ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ εἰ, πλὴν τῶν ἐξῆς Ἀ ν τ ω ν ἰ ν ο υ (ἐ, 4), ν ἰ κ η ς (ἐ, 5, ε', 4). Τὸ προσγεγραμμένον ἰ συνήθως παραλείπεται· εἰς τὴν ε' ἐπιγρ. πανταχοῦ φυλάσσεται· ἐκ δὲ τῶν ἄλλων σημειωτέον τὸ Ἀ γ α θ ῆ τ ὕ χ η ἰ (ἀ, 1), καθαρῶς οὕτως ἔχον ἐπὶ τοῦ λ' Ἰθου. — Τὸ τελικὸν ν φυλάσσεται καὶ πρὸ συμφώνου, πλὴν τῶν ἐξῆς θ ε ο ῖ ς π ᾱ σ ι (ἀ, 11, 6', 13, 8', 12, ἐ, 10, ή, 8) καὶ ἀ ν δ ρ ᾱ σ ι τ ε (δ', 15). Ἐνιαχοῦ ὑπάρχει ν ἀντὶ μ ῆ γ' σ υ ν κ λ ή τ ο υ (ἀ, 6, γ', 6, δ', 5), ἐ ν γ ε γ ρ α μ μέ ν ω ν (δ', 19), σ ὺ ν π α ν τ ο ς (ή, 5)· ἐν μιᾷ δὲ μόνῃ ἐπιγραφῇ, σ υ γ κ λ ή τ ο υ (ε, 5). — Ἀνορθογραφίας ἔτι ἀπαντῶμεν, ν ῆ σ σ ο ν (6', 15), ν ή σ σ ω ν (6', 18) περὶ ὧν καὶ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ῆ θ ι σ μ έ ν α ι ς (δ', 14)· σολοικισμὸν δὲ, ὕ π ἐ ρ ὕ γ ε ἰ α ς... τ ὕ χ η ς (6', 3, 7).

Συγκριτικὸς πίναξ τῶν

Αρ. ἐπιγραφῆς.	Αὐτοκράτορες, ἐφ' ὧν ἐγένοντο αἱ δημοθουινίαι.	Ἐποχὴ δημοθουιν. ἐν τῇ ἔται.	Ἡμέραι δημοθουινῶν καὶ τὰ
1		Νέον ἔτος	ἀ ἡμ. γερουσιασταῖς οἶνον καὶ διανομῆς δην. 3 γυναῖξιν » » ἀσσαρ. 8 ταῖς παισὶν » » » »
2	Ἀντωνίνος. (138—164)	Ἀδελφος.	δημοθουινία ἀνδράσι, γυναίξιν,
3			
4	Μ. Αὐρήλιος καὶ Λ. Οὐῆρος. (161—169)	Ἀδελφος.	δημοθουινία ἀνδράσι, γυναίξιν,
5	Κόμμοδος. (180—193)	Γενέσιος ἡμέραι αὐτοκρά- τορος.	ἀ ἡμ. γερουσ. δεῖπνον καὶ σφυρίδος δ. 5 γυναῖξιν οἶνον » διανομῆς ἀτ. 8 ταῖς παισὶν » » » » 4
6	Σεπτ. Σεβήρος. (193—211)	Νέον ἔτος	ἀ ἡμ. γερουσ. δεῖπνον καὶ σφυρ. δ. 5; γυναῖξιν οἶνον καὶ διανομῆς ἀτ. 8 ταῖς παισὶν » » » »
7		Νέον ἔτος	ἀ ἡμ. γερουσ. δεῖπνον καὶ σφυρ. δ. 6 γυναῖξιν οἶνον καὶ διαν. ἀτ. 8 ταῖς παισὶν » » » » 4 θεραπειν. τισὶν » » » » 8
8	Δίκιος. (249—251)	Νέον ἔτος	ἀ ἡμ. γερουσ. δεῖπνον καὶ διαν. δ. 40 γυναῖξιν οἶνον, ἄρτου λ. 4, κρέας λ. 4. δ. 4 ταῖς παισὶν » » » » θεραπειν. στεφανηφόρων » » » » ἱερέων » » » γ' ἡμ. ἀρχίταις καὶ ἄλλαις δεῖπνον λοιπαῖς γυναίξιν ἄρτ. λ. 4, κρέας λ. 4,

γνωστῶν συρίων δημοθαινιῶν.

κατ' αὐτὰς παρεχόμενα.

Ἄρχοντες καὶ ἀρχῖναι
οἱ τὰς δημοθαινίας
ποιήσαντες.

6' ἡμ. στεφανηφόροις οἶνον καὶ διαν. δην. ;
πολίταις » » » » 4
τοῖς παισὶν » » » » »
παροικοῦσιν » » » » »

Ἄριστ. Ἀρισταγόρου
καὶ Πῶλλα Σκύμου.

τέκνοις καὶ ἐπιδημήσασιν.

Λ. Μιλόνιος Σκύμνος
καὶ Τίμα Φιλαργόρου.

... αλο. καὶ ...

τέκνοις καὶ ἐπιδημήσασιν.

Ἐλευθέρος Ἐλευθέρου
καὶ Ὀνησίφορον.

6' ἡμ. γερ. καὶ ἄλλοις δεῖπνον καὶ διανομῆς δ. 4
λοιποῖς πολίταις οἶνον » » »
τοῖς παισὶν » » ἀσ. 8
παροικοῦσιν » » δ. 4
παρεπιδημοῦσιν » » » »

Ἀνταῖος Μοδέστου
καὶ... θῶ Καλλίστου.

6' ἡμ.

Μόδεστος Ἀνταίου
καὶ.....

6' ἡμ. γερ. καὶ ἄλλοις δεῖπνον καὶ διανομῆς δ. 4
λοιποῖς πολίταις οἶνον » » 4
τοῖς παισὶν » » ἀσ. 8
παροικοῦσιν » » »
παρεπιδημοῦσιν » » δρ. 4

.....
καὶ Πρίμα Ὠρίωνος.

6' ἡμ. γερουσιασταῖς δεῖπνον καὶ διανομῆς δ. 2
ἐτέροις πολίταις » » » 4
καὶ ἄλλοις » » » 4
λοιποῖς πολίταις ἄρτ. λ. 2, κρέας λ. 2, δην. 4
παρεπιδημοῦσιν » » » 4

Ἀπολλωνίδης
Ἰουλιάρχου
καὶ.....

8' ἡμ. ;

Περατώσαντες τὸν περὶ δημοθoinιακῶν ἐπιγραφῶν λόγον, πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς ἕτερον τῆς πραγματείας ἡμῶν κεφάλαιον, θέλομεν εἰπεῖ ὀλίγα τινὰ περὶ δύο ἐπιγραφῶν, ἐν ταῖς πολιτικαῖς κατατακτέων, αἵτινες, καίπερ κολοβαὶ καὶ κατεφθαρμένοι, παρέχουσιν ὅμως πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς ἀρχαίας Σύρου.

9.

κρατουν — — — — — [τρ]εχον — — — — —
 — — — — — εἰ μὲν δοῦλ[ο]ς εἴη ὁ τῶν προδ[ηλ]οιμένων [δρ]α-
 σα[ς] αὐτὸν μὲν [μαστει]γοῦσθ[αι] δημοσία ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῇ ἐξῆς τοῦ
 ἀδικήμα[τ]ος ἡμέρα πληγ[ᾶς] ἑκατὸν τυπτόντων δύο οὖς ἂν ἐξ αὐτῶν ἔλυν-
 5 ται αἱ ἀδικηθεῖσαι φυλαὶ τὸν δεσπότην δὲ αὐτοῦ ἀποτίνειν δραχμὰς
 ἑκατ[ὸν] [ἀ]τ[τ]ικ[ᾶς] αἱ ἔσονται ἱεραὶ τῆς θεοῦ εἰ δὲ μὴ παραδιδῶν πρὸς κό-
 λασιν τὸν οἱ[κ]έτην δ[ι]ακοσί[ας] ἀποτεινύτω εἰ δὲ ἐλεύθερος εἴη ὁ
 τῶν προδ[ηλ]οιμένων δρᾶσας εἴτε αὐτῶν τῶν τρεχόντων τις
 δραχμὰς ἀττικᾶς;] πεντ[ή]κο[ν]τα κα[ὶ] ἑκατὸν εἰσπρασσεῖσθω αἵτινες ὁμοίως
 40 ἔσονται ἱεραὶ τῆς θεοῦ κα[ὶ] ἐ[ρ]όσυ[λος] ἔστω καὶ ἐναγῆς νομιζέσθω
 καὶ.....το διδῶσθω τῶν ἐτέρων δύο [φυλ]ῶν μὴ τις ἂν [ἐ]ξ αὐτῶν
 τῇς ἐπιούσ[ῃς] [ἡ]μέ[ρας].....υρα νεικήσῃ εἰσπρασ-
 σέτωσαν.....καὶ πρὸς τὴν κόλασιν ἀγέτωσαν τοὺς αἰτίους οἱ
 ἄρχοντες εἴασα[ν].....αὐτοὶ μ[ὲν] ἄδ[ικοι] νομιζέσθωσαν ὁ βουλόμενος
 45 δὲ καὶ [δυνά]μενος.....ἔστω ταῦτα ἃ δεῖ τοὺς ἀρχον-
 τας πράσσειν.....ομέ[ν]ων δεδρακέναι τι τῶν
τοὺς αἰτιωμένους
δικαζέτωσαν ὁμύν-
 τες.....ἐμ[ὴ] πόδιον ἐκ τῆς παρολκῆς.

Ἡ κολοβὴ αὕτη ἐπιγραφὴ, εὐρεθεῖσα πρό τινων μνηῶν ἐν Ἄνω Σύρῳ, ἐν κατεδαφισθέντι τοίχῳ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου, εἶναι, ὡς πασιφανῶς δείκνυται, τὸ ποινικὸν μέρος νόμου ἢ κανονισμοῦ τινος ⁽¹³⁾. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν αὐτῆς ἀναφέρονται αἱ

(13) Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, εὐρεθείσης ὅτε ἐλείπομεν ἐκ τῆς Σύρου, ἐπιθυμοποιήθη νὰ πέμψῃ ἡμῖν ἔκτυπον ὁ χρηστὸς φίλος κ. Ἰωσήφ Α. Σαλάχας, οὗ αἱ εὐγενεῖς διαθέσεις ἐν πολλοῖς ὑπῆρξαν ἡμῖν ἀρωγοί.

ποιναί, ἃς ὁ ἀδίκησας ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ, ἂν ἦτο δοῦλος ἢ πολίτης ἐλεύθερος· εἶτα δὲ δίδεται ἐντολὴ εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἄρχοντας περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, καὶ παρέχεται, ἐν περιπτώσει ἀκηδίας αὐτῶν, τὸ δικαίωμα τῷ βουλομένῳ καὶ δυναμένῳ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἀναφερομένων ποινῶν, προστίμου καὶ ράβδισμου περιττὸν νὰ σημειώσωμέν τι· διότι, ὡς γνωστὸν, συνηθέσταται αὗται ἦσαν ἐν Ἑλλάδι. Τίς δὲ ἡ κυρία τῆς ἐπιγραφῆς ὑπόθεσις; Μὴ εὐρεθέντος τοῦ ἐπιλοίπου τῆς ἐπιγραφῆς τμήματος, ὅπερ ἀπετέλει τὸ κύριον ταύτης μέρος, εἰς εἰκασίας μόνον δυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν. Τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενα *ιερόσυλος* ἔστω καὶ *ἐναγῆς νομιζέσθω*, τὸ ἐπανελημμένως ἀπαντῶν τῆς *Θεοῦ* ^(19*), τὸ *τρεχόντων τις* καὶ αἱ ἀδικηθεῖσαι *φυλαὶ* δεικνύουσιν, ὅτι τὸ ἀδίκημα, εἰς ὃ ἐπεβάλλοντο αἱ ποιναί, ἦτο παράβασις διατάξεων θρησκευτικοῦ τινος δρομικοῦ ἀγῶνος, τελουμένου πρὸς τιμὴν θεᾶς τινος· ἡ δὲ παράβασις τῶν διατάξεων παρέβλαπτε τὰ δικαιώματα φυλῶν συμμετεχουσῶν τοῦ ἀγῶνος. Θρησκευτικὸν δὲ ἀγῶνα τελούμενον ἐν Σύρῳ πρὸς τιμὴν θεᾶς ἔχομεν ἐκ τοῦ ψηφίσματος τοῦ τιμητικοῦ τοῦ Ὀνησάνδρου (C. I. G. n. 2347) λαμπαδοδρομίαν, γινομένην κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος. Τῆς λαμπαδοδρομίας λοιπὸν ταύτης μετὰ μεγάλης πιθανότητος τὰς διατάξεις περιεῖχεν ἡ ἐπιγραφὴ· τοῦτο δ' ἐπιμαρτυροῦσί πως καὶ αἱ ἐν Ἀθήναις λαμπαδοδρομίαι, καθ' ἃς ἡγωνίζοντο δι' ἰδίων γυμνασιαρχῶν καὶ δρομέων διάφοροι φυλαί, ὅπερ καὶ ἐν τῷ συρίῳ τούτῳ ἀγῶνι ἐμφαίνεται.

*Ἐχει δὲ ὁ φέρων τὴν ἐπιγραφὴν λίθος μῆκ. 0,30 μέτρ. περίπου, πλ. 0,50 καὶ πλάχ. 0,10.

(19*) Ἐκ τῶν δύο χωρίων τῶν ἀναφερόντων ΤΗΣ ΘΕΟΥ δεικνύται προφανέστατα, ὅτι ἡ θεὰ αὕτη οὐ μόνον ἀνεφέρετο ὀνομαστὶ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν αὐτὸς οὗτος ὁ κανονισμός, ἀλλὰ καὶ ὅτι διακεκριμένην κατεῖχε θέσιν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἐκτιθεμένοις, ὅπερ οὐδὲν ἄλλως ἢ δυνατόν, ἂν μὴ ταῦτα ἀνεφέροντο εἰς αὐτὴν τὴν θεάν.

10.

π]αραγέγονεν [ἐπὶ
 τὴν ἀγορὰν.....
 διαρρήδην ὁ.....
 μοθράκη θεοῦ ἀγ.....
 αὐθα.....
 λως οὖν ὕπε.....
 ον μεσ. υ.....
 υμε.....
 ωστ.....
 μίων.....
 μων.....
 σιω.....
 υμετ.....

 ἐν ἐν.....
 ξενι.....
 τ]θ γέ[ν]ος.....

Ἡ φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην πλάξ (πλ. 0,53, μ. 43)
 ἀνεκαλύφθη πρὸ 15 περίπου ἐτῶν κατὰ τὴν θέσιν Πατέλλι·
 δυστυχῶς ὅμως εἶναι τοσοῦτον ἐφθαρμένη, ὥστε μετὰ πολλοὺς
 κόπους ἐλάχιστα μόνον ταύτης ἠδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν.
 Ἡ θέσις, ἐν ᾗ αὕτη εὑρέθη, κεῖται ἐπὶ ἐνὸς τῶν νοτιανατολι-
 κῶν κλάδων τοῦ ὄρους Πύργου, ἀπέναντι τοῦ λόφου τῆς Ἀνα-
 Σύρου. Τρεῖς ναῖσκοι αὐτόθι ὑπάρχουσι, τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου
 τοῦ Προδρόμου, τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀγ. Ἀννης, ἐπὶ δὲ
 μικρὸν σπήλαιον ἐγγὺς τοῦ πρώτου τούτων, καὶ ἐτέρου ἢ εἰσο-
 δος μεταξὺ αὐτῶν, εἰς μεγίστην ἔκτασιν ὑπογείως ἐκτεινο-
 μένου. Κατὰ τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ναῖσκου, ναὸς ἀρχαῖος
 ὑπῆρχεν, οὗτινος τὰ θεμέλια διατηροῦνται ἐν μέρει, ἀποτελοῦντα
 τὰ θεμέλια τοῦ σημερινοῦ ναῖσκου. Ἦν δὲ ὁ ναὸς οὗτος ἐγ-
 ηγημένος ἐπὶ μικροῦ ἐπιπέδου, σχηματιζομένου ὑπὸ διπλοῦ κρη-
 πιδώματος, ἡρειπωμένου ἤδη· συνείχετο δὲ, ὡς τὰ σωζόμενα
 λείψανα δεικνύουσι, μετὰ τοῦ παρακειμένου σπηλαίου, ὅπερ

ἀπετέλει τὸ ἄδυτον αὐτοῦ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο δὲ ἄλλους ναῖσκους ἀπαντῶμεν λελαξευμένα μάρμαρα, καὶ παρ' ἐνὶ τοῦτων, τῷ τῆς Ἀγ. Ἀννης, κατὰ τὴν ΒΑ. αὐτοῦ γωνίαν ἐπὶ τοῦ βράχου κεχαραγμένα μεγαλοσχῆμα· τὰ γράμματα ταῦτα μόνα·

Ο
Κ

Ἐκ τῶν εἰρημένων λειψάνων, τοῦ παρακειμένου σπηλαίου καὶ τινων ἐν αὐτῷ ἀνακαλυφθεισῶν ἀρχαιοτήτων, οἷον τμήματος ἀγάλματος παιδὸς, μαρμάρων λελαξευμένων, θραύσματος ὑελίνου ἀγγείου, λαβόντες τινὲς ἀφορμὴν, ἐπειράθησαν ἐπὶ ἀνυπάρκτων παραδόσεων καὶ φαντασιωδῶν λόγων στηριζόμενοι νὰ ἀποδείξωσιν, ὅτι αὐτόθι κατῴκει ὁ Φερεκύδης ⁽²⁰⁾. Καὶ οὗτοι μὲν δύνανται, ποιητικῇ ἀδείᾳ, νὰ σκέπτονται ὅπως βούλονται· τὸ δὲ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ναὸς ἀρχαῖος ἔκειτο αὐτόθι, ὡς δεικνύουσιν οἱ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐπ' αὐτῶν τῶν λειψάνων ἐξηγερούμενοι χριστιανικοὶ ναῖσκοι, ἢ εὑρεσις τῆς ἐπιγραφῆς καὶ αὐτὸ τὸ σπήλαιον κοινωνοῦν ποτε μετὰ τοῦ ναοῦ. Τίς δ' ἡ αὐτόθι λατρευομένη θεότης μετὰ βεβαιότητος δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν· μετὰ τινος ὅμως πιθανότητος ἦν ἡ Κυβέλη (ἢ ἐν Σαμοθράκη θεός), ἢ ἀναφερομένη ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ὡς ἐκ τῶν περισωθέντων

(20) Πλὴν τοῦ σπηλαίου τούτου, καὶ ἕτερον ὑπάρχει ἐν Σύρῳ ἐν τῇ θέσει Φώκου, κατὰ τὰ ἀνατολικά τῆς νήσου, σ π η λ ι ᾶ 'ς τ ᾶ Φώκου ἢ σ π η λ ι ᾶ τοῦ Φιλοσόφου καλούμενον, ὅπερ κατὰ τινὰ ἰδέαν ἀπαντῶσαν παρὰ τοῖς ἐγγυρίοις ἐχρησίμευε ποτε ὡς κατοικία τοῦ Φερεκύδους ἢ ὡς τόπος, ἐν ᾧ εἶχεν ἡλιοτρόπιον. Ἄλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι μῦθος ἀπλοῦς τοῦ 19ου αἰῶνος· διότι ὁ Σύριος Ἀββᾶς Δελλαρόκκας (1790), ἐν ᾧ σελίδας ὅλας ἔγραψεν ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ ἡλιοτροπίου ἐν Σύρῳ καὶ Φερεκύδους, οὐδὲ λέξιν ἀναφέρει περὶ τοῦ σπηλαίου τούτου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σπήλαιον, οὐδὲν ἀνθρωπίνης χειρὸς φέρον ἔχος, μικρὸν, χθαμαλὸν καὶ ὅλως ἀκάνονιστον ὄν, καὶ τυφλῷ καθιστᾷ ὁλόν, ὅτι οὕτε ὡς οἴκημα ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ποτε, οὔτε ἵνα δεικνύωνται ἐν αὐτῷ αἱ ἐτήσιας τοῦ ἡλίου τροπαί.

γραμμαμάτων καὶ τῶν ἰχνῶν δείκνυται. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐν Σύρῳ λατρείας τῆς Κυβέλης (*Γῆς, Μητρὸς Θεῶν*) οὐδεμίαν ἄλλην πληροφορίαν ἔχομεν· μεγάλως ὅμως ἐτιμᾶτο ἐν Σύρῳ ἢ μετ' αὐτῆς πολλάκις ταύτιζομένη Δήμητρα (*Γῆ-Μήτηρ*), ἥς ναὸς κοινὸς καὶ τῆς Περσεφόνης ὑπῆρχεν ἐν Σύρῳ, ἄδηλον ποῦ. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν ὁ Πιττάκης, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ψηφίσματος τοῦ τιμητικοῦ τῆς Βερνίκης, ἐν ᾧ ἀναφέρεται τοῦτο (*Ἀρχ. Ἐφημ.* 512), λέγει, ὅτι ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, οὗ ἱέρεια ἐγένετο ἡ Βερνίκη, ἔκειτο κατὰ ταύτην τὴν θέσιν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιφέρῃ ἀπόδειξιν τινα. Τί τὸ ἀληθές, ἴσως δείξῃ τὸ μέλλον.

B'. Θρησκευτικαὶ ἐπιγραφαί.

Αἱ θρησκευτικαὶ τῆς ἀρχαίας Σύρου ἐπιγραφαί, ἃς μέχρι τοῦδε γνωρίζομεν, χορηγοῦσιν ἡμῖν πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Συρίων καὶ τινων ἀρχαίων τῆς νήσου ναῶν, ὧν τρεῖς μὲν εὐρίσκοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει Σύρῳ, δηλ. τῆς Ἰσίδος, τῆς Φρατρίας Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀσφαλείου Ποσειδῶνος· ἕτερος δὲ ἐν Φοίνικι, παρὰ τῇ ἀκτῇ.

11.

Claudius Secundus Viator
Tribunicius
templum Isidis cum omni ornatu
sua pecunia
fecit.

Ἐκ τῆς λατινικῆς ταύτης ἐπιγραφῆς, ἀνακαλυφθείσης τῷ 1817 ὑπὸ τοῦ Ἰησουΐτου πατρὸς Βεντούρη (21), μανθάνομεν,

(21) Αὕτη, διατηρουμένη ἐν Ἀνω Σύρῳ, ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Ἰησουΐτων, ἀπώλετο, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐπὶ τῆς ἀνακαινίσεως αὐτοῦ. Τὸ δ' ἀντίγραφον ἐλάβομεν ἐκ σημειώσεως τοῦ πατρὸς Βεντούρη, ἣν εὐρομεν, μὲν διασωθεῖσαν, ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου χάρτον. Αὕτη ἀναφέρει ταῦτα:

ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Σύρῳ ναὸς τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς Ἰσιδος, ὃν ἤγειρε καὶ διεκοσμήσεν ὁ Κλαύδιος Σεκουῖνδος, τὸ ἀξίωμα *κλητῆρ δημαρχικός*. Ὁ Ῥωμαῖος οὗτος ὑπάρχει ἡμῖν γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ τινος βάρου ἀγάλματος, ὅπερ ἤγειρε τιμῶσα αὐτὸν ἡ τῶν Ἑφεσίων Βουλὴ (21*). Ἐκεῖτο δὲ ὁ ναὸς τῆς Ἰσιδος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει Σύρῳ, ἐν ᾗ θέσει ὑπάρχει νῦν τὸ παντοπωλεῖον Ἑρμουπόλεως. Κατὰ τὴν θέσιν ταύτην ὑπῆρχον ἐπὶ λείψανα αὐτοῦ κατὰ τὸ 1855, ὅτε, οἰκοδομουμένου τοῦ παντοπωλείου, μετηνέχθησαν ὅπως εἶχον ἐξωθεν τοῦ νῦν θεάτρου «Ἀπόλλωνος». Παρουσιάζουσι δὲ ταῦτα παρεμφερές τι τοξοειδεῖ ἐδωλίῳ μετὰ νώτου ὁμοιοσχήμου ἐπὶ μαρμαρίνων θεμελίων στηριζόμενον. Τὸ ἐδωλίον, ἔχον μῆκος 1,70 μ., ὕψος 0,80 καὶ πᾶχος 0,97, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ἰσομεγέθων σχεδὸν μαρμάρων καὶ φέρει ἐπίστρομα ἐκ τριῶν μαρμαρίνων πλακῶν ὁ δ' ἐπ' αὐτοῦ πρὸς τὰ ὀπισθεν στηριζόμενος νώτος (ὑψ. 0,80 καὶ πᾶχ. 0,35), ἰσομήκης ὦν τῷ ἐδωλίῳ, σύγκειται ἐκ δύο τμημάτων σχεδὸν ἰσομεγέθων. Δύο δ' ἔτερα ἰσομεγέθη τμήματα τοῦ νώτου εὑρέθησαν ἐγγὺς κατακείμενα, ἅπερ βεβαίως ἐπέκειντο ἐπὶ τῆς καταστραφείσης ἐπεκτάσεως τοῦ ἐδωλίου.

«Epigrafe trovata nel 9bre del 1817 in Sira in campo di Pasquale Sargologo nella marina dove si vedono le fondamenta di esso Tempio.—Domenico Venturi Soc. J.» Ὡς παρὰ γερόντων ἐμάθομεν, ἡ εἰρημένη ἰδιοκτησία ὑπῆρχεν ὅπου νῦν κεῖται τὸ παντοπωλεῖον.

(21*) Ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου, εὑρεθέντος ἐν τῷ ἀρχαίῳ ῥοδείῳ τῆς Ἑφέσου, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διγλωσσος ἐπιγραφὴ·

Ti. Claudio...f.

Secundo

viatori tribuni[cio

accenso velat[o] lieto-

ri curiato gerusia ho-

noris caussa su[a] pec.

Ἡ γερουσία ἐτεμ[η]σεν

Τι. Κλαύδιον Σεκ[ου]νδον

οὐτάτορα τριβου[ν]ικιον

ἀκκῆνσον οὐηλ[ά]τον

λείκτορα κουριάτιον

ἐκ τῶν ἰδίων.

183 Hermes, 1870, S. 215.—C.I.L., III, p. 2, n. 6078.

Πλὴν δὲ τῶν λειψάνων τούτων, ἀνῆκε πιθανώτατα τῷ αὐτῷ ναῷ ἀγαλμά τι, εὐρεθὲν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος κατὰ τὴν νῦν πλατεῖαν Λεωτσάκου, ἐγγὺς δηλ. τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ, ἔτι δὲ ἀνάγλυφον παριστῶν πλὴν ἄλλων σείστρον καὶ ἀγγεῖον λωτοστεφές. Καὶ τοῦ μὲν ἀναγλύφου εἰκόνα δύναται νὰ ἴδῃ ὁ βουλόμενος παρὰ τῷ Tournefort καὶ ἐν τῇ Expédition Scientifique en Morée ⁽²²⁾· τὸ δὲ ἀγαλμα, ὡς ἐμάθομεν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ

(22) Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, ληφθὲν πιθανώτατα ἐκ τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ, εἶχεν ἐντοιχισθῇ πρὸ αἰώνων ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ οἴκῳ τῆς Ἀνω Σύρου. Τῷ 1772 οἱ ἐν Αἰγαίῳ Ῥώσσοι ῥήτησαν αὐτὸ παρὰ τῶν Συρίων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον· τῷ 1849 ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Βλάχκη τῷ ἐν Ἐρμουπόλει τότε Μοῦσεϊφ· νῦν δ' ὑπάρχει ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ἐρμουπόλεως.

Παρατίθεμεν ἐνταῦθα, εὐρόντες μεταξὺ ἄλλων παλαιῶν ἐγγράφων, τὸ ἀνέκδοτον ἔγγραφον τοῦ Ῥώστου γαυάρχου Σπυριδῶφ, δι' οὗ ἐκζητεῖ τὸ ἀνάγλυφον.

αἰεὶς τὸ νησί τῆς Σύρας, εἰς τοὺς προσετοὺς καὶ συντίχους
καὶ κοσμηκοὺς καὶ ὅλου τοῦ ἱεροῦ καταλόγου ὑγείαν
καὶ μακροημερωσύνην δέομαι.

Ἐγὼ εἶδον ὅτι εἰς τὸ νησί σας εἰς τὸ παλαιὸν κάστρο ὀνομαζόμενον Σύρα καὶ φαίνεται ἐκρεμισμένον, καὶ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς πόρτας τῆς ἐκκλησίας εἶναι μία μαρμαρένια πλάκα καὶ ἄλλα παρόμοια εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι πελεκημένον φιάλη καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα τῶν παλαιῶν θυσιαστῶν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν εἰδωλολατρῶν.

Μὲ τὸ νὰ ᾔναι ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα καὶ φτιάσιμο παλαιόν, τὸ ὁποῖον χρειάζεται κατὰ τὸν ὅρισμόν τῆς Εὐσπλαγχνικωτάτης ἡμῶν μεγάλης βασιλείσεως πάσης Ῥωσσίας νὰ στείλωμεν ἐκεῖνα εἰς τὸ Πετερμπουργον, καὶ διὰ τοῦτο λαβαίνοντας ταύτην τὴν γραφὴν μας χωρὶς ἄργητα νὰ στείλετε ἐκεῖνα τὰ πράγματα εἰς τοῦ λόγου μου ἐδῶ εἰς τὸ πόρτο Ἀουζα ὁμοίως καὶ ὅτι ἄλλα παλαιὰ ἤθελαν εὐρεθῇ εἰς τὸ νησί σας μὴν ἀψηφῶντας τοὺς κόπους σας.

Νὰ τὰ στείλετε ἐδῶ μὲ γράμμα ἐδικόν σας γραμμένον διὰ ὅλα κατὰ ὄνομα ὅτι στέλνετε διὰ νὰ τὰ στείλω ἐγὼ εἰς τὸ Πετερμπουργον. Καὶ ταῦτα θέλουν προσενησεί εἰς τοῦ λόγου σας τιμὴν πῶς ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εὐρέθησαν εἰς τὸ νησί τῆς Σύρας. Κάμετε καθὼς σᾶς γρά-

τῆς φιλοσοφίας κ. Φιλίππου Ἰωάννου, ὅστις εἶδε τότε αὐτὸ ἐν Σύρῳ, καλλίστης ὃν τέχνης καὶ ἐν ἀρίστη τηρούμενον καταστάσει, ἦν μεγέθους $\frac{3}{4}$ περίπου μέτρ. καὶ παρίστα γυναῖκα, κρατοῦσαν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ὅπως, ὡς γνωστὸν, ἀπαντᾷ παρισταμένη ἡ Ἑῖσις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ⁽²³⁾. Τοῦτο δὲ, ὡς καὶ ἡ παρὰ τῷ ναῷ εὑρεσις τοῦ ἀγάλματος, πείθει ἡμᾶς νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦν πράγματι τῆς Ἰσιδος καὶ ὅτι ἀνῆκε τῷ ναῷ αὐτῆς.

Εἰσῆχθη δὲ ἐν Σύρῳ ἡ λατρεῖα τῆς Αἰγυπτίας ταύτης θεᾶς πιθανώτατα κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων· διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἤρχισε νὰ διαδίδηται παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἡ λατρεῖα αὐτῆς, πλὴν δὲ τούτου, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ 333 π. Χ., ὡς δέκνυται ἐκ τινος ψηφίσματος δημοσιευθέντος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουμανούδη (Παλιγγ. 10 Σεπτ. 1871, *Hermes* 1871, S. 351), οἱ ἐν Πειραιεὶ Αἰγύπτιοι ἔμποροι εἶχον οἰκοδομήσει ναὸν τῇ θεᾷ· ἀλλ' ὅμως ἐν Σύρῳ πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων οὐδ' ἐλάχιστον παρουσιάζεται σημεῖον τῆς λατρείας αὐτῆς· ἐκ δὲ τῶν πολυαρίθμων συρίων νομισμάτων τῶν φερόντων εἰκονισμένην τὴν Ἑῖσιν τὸ ἀρχαιότατον πάντων ^(23*) μόλις ἀνέρεχεται εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Δομετιανοῦ (80 μ. Χ.).

φομε τὸ γληγορώτερον διὰ τὰ ὅποια ἐγὼ εἰς τὴν ὑπακοήν σας ἔχοντας τὴν ἐλπίδα μου μένω.

Ἰανουαρίου 25 1772.

Admiral i Kabaler Gregorii Spiridow.

Δραγομάνος τῶν ὑπερεξοχω-
τάτων ἀτμιράλ Παῦλος Παυ-
λοβίτσης.»

Sekretar Petr....

(Ῥωσιστὶ καὶ ἑλληνιστῖ).

(23) Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐγένετο ἄφαντον ἐκ τῆς Σύρου κατὰ τὰς ἐπὶ Καποδιστρίου παραχάς.

(23*) Περί τῆς ἐποχῆς τῆς ἐγέρσεως τοῦ ναοῦ ἀπ' οὐδεμιᾶς τῶν σχετικῶν πρὸς τὸν ναὸν τοῦτον τῆς Ἰσιδος πληροφοριῶν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξαγάγωμέν τι ἐπακριδῶς. Ἦσως ὅμως ἐπισταμένη ἐξέτασις εἰδησέων

12.

Ἀθηνᾶς Φρατρίας.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ὑπῆρχε κεχαραγμένη ἐπὶ βράχου, οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης κειμένου, ὅπισθεν τοῦ ἐν Ἑρμουπόλει ναοῦ τῆς Κοιμήσεως (24). Ἐξεδόθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ross (Inselreisen I, S. 9), εἷτα δὲ, ὑπὸ τοῦ Bæckh (C. I. G. n. 23479) καὶ τοῦ Lebas (n. 1882). Περὶ ταύτης κακῶς ἐνόμισάν τινες (25), ὅτι σημαίνει *Φρατρεῖον Ἀθηνᾶς*, τόπον, εἰς ὃν συνήρχετο ἀδελφότης τις. Ἡ ὑπὸ τοῦ Bæckh συμπλήρωσις εἰς *Φρατρίας* ἢ *Φρατριώτιδος* εἶναι ἀναμφισβήτητος, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ἐν Ἀθήναις ἀπαντῶμεν τὸ ἐπίθετον *Φρατρία* ἀποδιδόμενον τῇ Ἀθηνᾷ. Ἐκτὸς δὲ πάσης ἀμφιβολίας εἶναι, ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ Ross (Inselreisen I, S. 9) καὶ ὁ Lebas (Itineraire p. 28), ὅτι αὐτόθι ὑπῆρχε ναὸς τῆς Φρατρίας Ἀθηνᾶς, εἰς ὃν συνήρχοντο αἱ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς διατελοῦσαι φρατρίαι τῆς ἀρχαίας Σύρου.

13.

Ποσειδῶνος Ἀσφαλείου.

14.

Ἐπ(ι) [Ι]ερέως Νικαγόρου
τὸ κοινὸν τῶν ἑρανοιστῶν
ᾧ]ν ἡρχεράνιζε Μάρων
Ποσειδῶνι καὶ Ἀμφιτρίτει.

τινων, χορηγουμένων ὑπὸ βωμαϊκῶν ἐπιγραφῶν περὶ τινων συγγενῶν τοῦ Κλαυδίου Σεκούδου, παράσχη θετικὰ πρὸς ἐξακρίβωσιν τούτου τεκμήρια (l'Idē Corpus Inscr. Latin. v. III, n. 3665, 4453, 5336, 6479, II. 40).

(24) Περὶ τῆς θέσεως τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης λέγει ὁ ἱατρὸς Ζωντανὸς ἐν τῇ Ἱστορικῇ Περιλήψει (ἐφημ. τῶν Ἀγγελιῶν, 4842, ἀρ. 80): «Ἡ πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφὴ τῆς Ἀθηνᾶς Φρατρίας, ἀπέχει περὶ τὰ 40—50 βήματα ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἐπὶ γηπέδου πετρώδους καὶ κατὰ τινας πόδας ὑψηλοτέρου.» Δυστυχῶς ὅμως, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐτι καθ' ἣν ὁ Lebas ἐπεσκέφθη τὴν Σύρον, εἶχεν ἐξαλειφθῇ αὕτη ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν διαβατῶν.

(25) Ἱστορ. Περὶ λ. ἐνθα ἀνωτ.

Αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαὶ ⁽²⁶⁾ ἀνεκαλύφθησαν παρὰ τῇ Ἐρμουπόλει, κατὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην Ἑνθερμον ⁽²⁷⁾, ἐν ᾗ τόπῳ ὑπάρχει νῦν αὐλὴ βυρσοδεψείου Μενελάου Κορνηλάκη. Ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη ὑπάρχει ἐπὶ μαρμαρίου ἐπιμήκους (μ. 0,65 καὶ πλ. 0,23), εὐρεθέντος κατὰ τὸ 1835. Ἐκ ταύτης μανθάνομεν, ὅτι αὐτόθι ὑπῆρχε ναὸς Ποσειδῶνος Ἀσφαλείου, μεθ' οὗ ἐπιθέτου ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν κυρίως παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, ὡς ἐν Ῥόδῳ, Σπάρτῃ καὶ τῇ νησίδι Ἰερᾷ, τῇ παρὰ τῇ Θήρᾳ.

Ἡ δὲ δευτέρα ἐπιγραφὴ εὐρέθη κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν, τῷ 1839, ἐπὶ ὀρθογωνίου βάθρου (μῆκ. 0,74, πλ. 0,96 καὶ πλάτ. 33) ⁽²⁸⁾, ἀνήκοντος εἰς σύμπλεγμα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, ὅπερ ἀφιερῶθη τοῖς θεοῖς τούτοις ὑπὸ κοινοῦ ἑραριστῶν. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο, ὡς ἐμάθομεν παρὰ τινος γέροντος, οὐδεμίαν εἰδήσιν ἔχοντος τῆς ἐπιγραφῆς, εὐρέθη, ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐρμουπόλεως, ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ ναοῦ ἐξαχθὲν

(26) Τούτων ἡ 13 ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ross (Inselreisen I, S. 9), εἴτα ὑπὸ τοῦ Πιττάκη (Ἀρχ. Ἐφημ. 498), τοῦ Bœckh (C. I. G. 2347 h) καὶ τοῦ Lebas (n. 1883). Ἡ δὲ 14 τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πιττάκη (Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 272) μετὰ ἀμαρτημάτων, ὅπως τὴν ἔννοιαν παραμορφούντων· εἴτα δὲ ὑπὸ τοῦ Ross (Inscr. Gr. Ined. II, n. 407), τοῦ Bœckh (C. I. G. n. 2347j), καὶ τοῦ Lebas (n. 1884).

(27) Ἑνθερμος ἢ Ἑθαρμοσ, κακῶς ὑπὸ τινων μετατραπεῖσα εἰς Θερμασιὰ, καλεῖται μέχρι τοῦ νῦν ἡ θέσις αὕτη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διὰ τοὺς ἐκ τῶν αὐτόθι λιμναζόντων ὑδάτων προξενουμένους πυρετούς. Ἑνθερμος δὲ ὀνομάζεται καὶ ἐν τοῖς μεσαιωνικοῖς τῆς Σύρου ἐγγράφοις.

(28) Περὶ τοῦ βάθρου τούτου, εὐρισκομένου ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Γυμνασίου Ἐρμουπόλεως ὑπ' ἀρ. 19, ἀναφέρει ἐσφαλμένος ὁ αὐτόθι κατάλογος τῶν ἐπιγραφῶν· «Μάρμαρον μὲ ψήφισμα τῆς πόλεως Σύρου κατὰ τὸ πλάτος» «τετριμμένον καὶ δυσανάγνωστον,» εὐρέθη ἐνταῦθα εἰς ἓνα κῆπον τῶν Ταλάντων κείμενον ὡς τράπεζα.» Ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀπατηθέντες πολλοὶ τῶν διὰ τῆς Σύρου κατόπιν διελθόντων ἀρχαιολόγων, μεγάλους κατέβαλον κόπους, διὰ νὰ ἀναγνώσῃσι τὴν ἐπιγραφὴν, οὐσαν ἀληθῶς λίαν ἐφθαρμένην· οὐδεὶς ὅμως ἠτύχησε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο ἡδὴ ἐκδεδομένη. Σημειοῦντες ταῦτα, εὐχόμεθα, ἵνα δοθῇ τέρμα εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην κωμωδίαν.

δὲ τῆς Ἑλλάδος, μετηνέχθη εἰς Ἀγγλίαν. Περὶ δὲ τῶν ἐρανιστῶν ὁ βουλούμενος δύναται νὰ ἴδῃ ἐν ἐκτάσει ἐν τῷ νεωστὶ ἐκδοθέντι συγγράμματι τοῦ κ. Foucart, *Des associations religieuses chez les Grecs*.

Πλὴν δὲ τοῦ συμπλέγματος καὶ τῶν δύο ἐπιγραφῶν, πολλὰ εὗρέθησαν ἐν τῇ θέσει Ἐνθέρμῳ λείψανα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ναόν. Ἐσώζοντο δὲ ἐπὶ τινα χρόνον στήλαι ἱκαναί, τὸ μαρμαρόστρωτον τοῦ ναοῦ ἑδάφος καὶ λείψανα τοῦ σηκοῦ ⁽²⁹⁾. κατόπιν ὅμως τὰ πλεῖστα τούτων ἐχρησίμευσαν εἰς κατασκευὴν ἀσβέστου μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν, ἣν κατέβαλεν ἡ ἀρχὴ πρὸς διάσωσιν αὐτῶν. Μετὰ τινα δ' ἔτη, εὗρισκόμενος ὁ Lebas ἐν Σύρῳ, οὐδὲν ἄλλο εὗρεν, εἰμὴ τὸ λιθόστρωτον τοῦ ναοῦ. Νῦν δὲ καὶ αὐτὸς ὁ τόπος τοῦ ναοῦ καταχωσθεὶς ἐλησμονήθη, μόνις διατηρούμενος ἐν τῇ μνήμῃ ὀλίγων ἀνθρώπων.

15.

Ἐπὶ] ἱερέ[ως
Ἀρ]ιστεύου τ[οῦ Ἀ-
ριστεύου Μαραθω[νίου
κανηφορουσῶν
Πρωτογενεῖα[ς καὶ
Φίλας τῶν Ἀριστεύ-
ου θυγατέρων
κλειδοχοῦντος
δὲ Ἀριστεύου τοῦ
Φιλωνίδου
ζακορεύοντος
Κροίσου.

16.

Ἡ]ρώδ[ης] τῷ. . . .

(29) Εὗρέθησαν πρὸς τοῦτοις αὐτόθι δύο χαλκᾶ νομίσματα. Τούτων τὸ μείζον (μεγ. 4 1|5) φέρει ἀφ' ἑνὸς τὸν Ποσειδῶνα, πρὸς τὰ δεξιὰ ἐστραμμένον· ἀφ' ἑτέρου, τράχον ἱστάμενον καὶ ἐστραμμένον ὁμοίως· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑδάφους, κύνθαρον καὶ τὰ γράμματα ΣΥΡ. Τὸ δ' ἑτερον (μέγ. 3 1|2) φέρει ἀφ' ἑνὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐστραμμένον πρὸς τὰ δεξιὰ· ἀφ' ἑτέρου, τράχον γονυκλινῇ, ὁμοίως ἐστραμμένον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἑδάφους ΣΥΡΑ.

Αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαὶ εὐρέθησαν ἐν Φοίνικι, παρὰ τῇ ἀκτῇ, κατὰ τὴν θέσιν Ἀργελλιδό⁽³⁰⁾ ἢ Ἀη Στράτεο (Ἁγίον Στρατηγόν), ἐν λειψάνοις ναοῦ τοῦ Ἀγ. Μιχαήλ, ἐγερθέντος ἐπὶ τῶν ἐρείπων ναοῦ ἀρχαίου. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 15 ἐπιγραφὴ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παπαδοπούλου⁽³¹⁾ μετὰ τινων μικρῶν ἀμαρτημάτων (Revue Archéol. 1862, x, p. 230). ἤτο δὲ κεχαραγμένη, ὡς αὐτὸς ἀναφέρει, ἀπὲρ τινος ἡρωτηριασμένης γῆλης ἐφ' ὑψηλῆς βάσεως, ἥς τὸ σωζόμενον εἶναι 0,58 X. 0,22. » Ἐκ τοῦ περισωθέντος τῆς ἐπιγραφῆς μέρους δεικνύται, ὅτι ἐγένετό τι πιθανῶς ἀφιέρωμα ἐν τῷ ναῷ, εἰς ὃν αὕτη ἀνῆκεν, ἐπὶ ἱερέως Ἀριστέου, ὅτε ἦσαν κανηφόροι αἱ θυγατέρες αὐτοῦ Πρωτογένεια καὶ Φίλα, κλειδοῦχος ὁ Ἀριστέας καὶ νεωκόρος ὁ Κροῖσος. — Ἡ δὲ ἑτέρα ἐπιγραφὴ εὐρίσκεται ἐπὶ πεταυροειδοῦς μαρμάρου, ἔχοντος μ. 1,73, πλ. 0,33 καὶ πᾶχ. 0,10. Τὸ μάρμαρον τοῦτο φέρει κατὰ τὰ ἄκρα δύο μεταγενέστερα κοιλώματα πρὸς συναρμογὴν· ὑπῆρχε δὲ, ὡς πολλὰ ἀνάλογα παραδείγματα πείθουσι νὰ παραδεχθῶμεν, ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ τοῦ ναοῦ, ὃν ἤγειρεν Ἡρώδης τις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δεικνύται. Τίς ὁ Ἡρώδης οὗτος ἀγνοοῦμεν· κατὰ παράδοξον ὁμῶς σύμπτωσιν, ἐκτὸς τῆς ὁμωνυμίας τοῦ ἀνδρὸς τούτου πρὸς τὸν Ἡρώδην τὸν Μαρθιώνιον, τὸν ἐπιλεγόμενον Ἀττικόν, συνέπεσε νὰ ᾖ ἐκ Μαρθιώνος καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ αὐτόθι θεοῦ Ἀριστέας.

(30) Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως εἶναι ἀγνώστος (ὑποκορ. τοῦ ἄγγελ-
λα;) Παρ' Εὐσταθίῳ ἀναφέρονται (εἰς Διον. Περιηγ. 1166) καλούμεναι
ἀργίλα· ὑπόγεια οἰκήματα· παρὰ Σουΐδα δὲ α' Ἀργελλα, οἶκημα Μακε-
δονικόν, ὅπερ θερμαίνοντες λούονται. Σημειωτέον δ', ὅτι εἰς Ἀργελλιδό
εὐρέθη πλὴν ἄλλων καὶ λουτρῶν.

(31) Στίχ. 5. Πρωτογενείας γρ. Πρωτογενείας [καί]. Στίχ. 8, κλει-
δοουχύντος γρ. κλειδοουχύντος δέ. Ὁ λίθος ὁ φέρων τὴν ἐπιγραφὴν ταύ-
την εἶναι νῦν ἐντετοιχισμένος ἐν Φοίνικι, ἐν ἐξοχικῇ οἰκίᾳ Παρασκευᾶ·
φαίνεται δὲ ὡς ἀπλὴ πλάξ. Ἡ δὲ ἑτέρα ἐπιγραφὴ ὑπάρχει ἐν γειτονικῷ
ληνῷ. Ταύτης τὸ ἔκτυπον ὀφειλομένον τῷ φίλῳ Ἰωσήφ Σαλάχᾳ, ὡς καὶ
τῆς ὑπ' ἀριθ. 36.

Πλὴν τῶν δύο τούτων ἐπιγραφῶν, πολλὰ ἄλλα εὐρέθησαν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ λείψανα τοῦ ναοῦ. Περί τῶν λειψάνων τούτων ἀναφέρει τιναὶ ὁ κ. Παπαδόπουλος· ἐκτὸς δὲ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀριθμουμένων, ὑπάρχουσιν ἔτι αὐτόθεν ληφθέντες πολλοὶ λελαξευμένοι λίθοι ἐν γειτονικῷ ληνῷ, ἡμιμόριον στήλης (ὕψ. 1 μ.) ἐν παρακειμένῳ σταύλῳ καὶ δέκα περίπου κιονόκρανα τῇδε κάκεισε τοῦ Φοίνικος διεσπαρμένα⁽³²⁾. Ὅσον δὲ καὶ ἂν θεωρηθῇ μικρὸς ὁ ναὸς οὗτος, ὥς καὶ ὁ κ. Παπαδόπουλος συμπεραίνει εὐλόγως, φαίνεται ὑπὸ τε ἀρχιτεκτονικῇ καὶ θρησκευτικῇ ἐποψίῃ εἰς τῶν ἐπισημοτάτων τῆς ἀρχαίας Σύρου ναῶν, ὥς ἔκ τε τῶν λειψάνων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπηρετούντων αὐτῷ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν.

Ἄλλ' εἰς τίνα θεὸν ἀνῆκεν οὗτος; Ἐκ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιγραφῇ σωζομένου ΤΩΙ... ἀναφερομένου ἀναμφιβόλως εἰς τὴν θεότητα τὴν ἐν τῷ ναῷ λατρευομένην, δείκνυται, ὅτι εἰς θεὸν καὶ οὐχὶ θεᾶν ἦν ἀφιερωμένος· οὕτω δὲ καταστρέφεται ἄρδην ἡ ὑπὸ τινων ἐκφρασθεῖσα ἰδέα, ὅτι ἀνῆκε τῇ Ἀφροδίτῃ⁽³³⁾. Ἀφ' ἐτέρου δὲ, ἡ διακεκριμένη θέσις, ἣν κα-

(32) Εὐρέθη προσέτι αὐτόθι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐπιτύμβιον ἐνεπίγραφον ἀνάγλυφον, ἄνδρα καὶ γυναῖκα παριστῶν, ὅπερ ἄλιεύς ὑπεξελὼν, μετήνεγκεν ἀλλαχοῦ. Γενομένης δ' ἐσχάτως αὐτόθι ἀνασκαφῆς ὑπὸ τοῦ ἐν Σύρῳ Γάλλου προξένου κ. Challet, ἀπεκαλύφθη ψηφιδωτὸν, ὅπερ ἀναμφιβόλως ἀνῆκε τῷ ναῷ. Τοῦ ψηφιδωτοῦ τούτου λεπτομερεστάτην περιγραφὴν ἐδημοσίευσεν ἐν Πανόπῃ Σύρου καὶ τῇ Ἀνατ. Ἐπιθεωρήσει ὁ εὐπαίδευτος ἀρχιτέκτων κ. Ἐλευθεριάδης.

(33) Ὁ Krienen, ὁμιλῶν περὶ τῆς νήσου Σύρου, ἐπιφέρει ταῦτα·

«L'unico vestigio, che vi si osservi risguardante l'antichità, è quello delle ruine del già sontuoso tempio di Venere all'occidente dell' Isola ove tuttavia esiste una marmorea statua rappresentante una Donna.» (Breve descrizione dell' Arcipelago, p. 95, in Livorno 1773). Ὁ Ross (Inselreisen II, S. 27) καὶ ὁ Lebas (Voyage, p. 30) παραδέχονται, ὅτι ὁ ναὸς οὗτος εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος. Το καὶ ἡμᾶς ὁμῶς νομίζομεν, ὅτι οὐδεμίαν πίστιν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν εἰς ταῦτα, καὶ ὅσον, ἐκτὸς τοῦ ἥμιστα ἀξιοπίστου τοῦ Krienen, ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ζῶν καὶ περὶ Σύρου γράψας Στέφανος Δελλα-

τέχει οὗτος μεταξὺ τῶν ναῶν τῆς Σύρου, δεικνύει, ὅτι εἰς θεὸν τὰ μάλα ἐν Σύρῳ τιμώμενον ἀνῆκε. Ἀλλὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Πανός καὶ τῶν Καθεύρων γνωρίζομεν ἤδη ἀλλαχοῦ τῆς νήσου ὑπάρχοντα ἱερά· ὅθεν πιθανώτατον εἶναι, ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἀνῆκεν εἰς τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν, τῶν ἐν Σύρῳ τιμωμένων, δηλ. τὸν Διόνυσον, ὃν καὶ ἐν νομισμασιν αὐτῆς ἀπαντῶμεν, καὶ ἑορτὴν (Διονύσια) μετ' ἀγώνων δραματικῶν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τελουμένην γνωρίζομεν (C. I. G. n. 2347). ἢ τὸν Ἡρακλέα, οὗ καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο μετὰ πομπῆς. Καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους μὲν παρίσταται πῶς ὑπερμαχοῦσα ἢ διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ἀρχηγοῦ τῶν οὐρανίων δυνάμεων, ἀντικατάστασις τοῦ ἐθνικοῦ θεοῦ· ὑπὲρ τοῦ Διονύσου δέ, ἢ τε μείζων αὐτῷ ἀποδιδομένη ἐν Σύρῳ λατρεία, ὡς ἀλλαχόθεν δεικνύται, καὶ τὰ ἐπὶ τμήματος βωμοῦ ⁽¹⁴⁾ αὐτόθι εὐρεθέντος μετὰ σταφυλῶν καὶ κισσοῦ ἔγκαρπα. Καὶ αὐταὶ μὲν αἱ περὶ τούτου πιθανότητες· τὴν δ' ἀλήθειαν ἴσως καταδείξῃ τὸ μέλλον.

ρόκκας, ἐνῷ πάσας τὰς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ γνωστὰς ἀρχαιότητας καταλέγει, οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ μνημείου τούτου. Πόσον δὲ φιλαλήθης ἦτο ὁ Krienen φαίνεται καὶ ἐκ τῆς παντελοῦς σιωπῆς, ἣν τηρεῖ περὶ τῆς προτομῆς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἣν ἔλαβον τότε οἱ Ῥώσσοι ἐκ τῆς Σύρου (ιδεὶ ἐν ἀρχῇ ὑποσημ. 4 καὶ 42, ἀρ. 4).

Ἐνταῦθα δεόν νὰ σημειώσωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ κ. Παπαδοπούλου (Révue Archéol., 1862, X), καθ' ἣν ὁ ναὸς οὗτος ἀνῆκεν ἴσως τῷ Ποσειδῶνι. Ἡ γνώμη αὕτη στηριζομένη ἐπὶ μόνῃς τῆς τοπωνυμίας Ποσειδεῖα εἶναι ὅλως ἀβάσιμος· διότι δεικνύει μὲν ἡ τοπωνυμία, ὅτι ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλ' ἐν τῇ γείτονι ἐξοχῇ τῶν Ποσειδεῖων καὶ οὐχὶ ἐν Φοίνικι.

(34) Ὁ βωμὸς οὗτος, καίτοι ἐλάσσων, εἶναι ὁμοιότατος πρὸς τινὰ ἐν Δῆλῳ εὐρεθέντα, ἐν εἰσιπτοῖς ναοῦ, μεγαλοπρεπῇ βωμὸν, οὗ εἰκόνα παρέχει ὁ Tournefort (Voyage, I, 376). Ὁ δῆλιος οὗτος βωμὸς, διασωθεὶς, τύχῃ ἀγαθῇ, ἐκ τῶν χειρῶν τῶν πολυειδῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων τῶν ἐλληνικῶν ἀρχαιοτήτων, μετηνέχθη εἰς Σύρον πρὸ ἐτῶν, καὶ εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐλῇ τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου. Τὸ δὲ τμήμα τοῦ βωμοῦ τοῦ Φοίνικος εὐρίσκεται παρὰ τῇ κ. Challet.

Γ. Ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν ἐγχωρίων τῆς Σύρου ἐπιγραφῶν πολυπληθέστεραί εἰσιν αἱ ἐπιτύμβιοι. Καίτοι δὲ αὗται, πρὸς τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς συγκρινόμεναι, παρίστανται ἥττον σπουδαῖαι, ἱκανὰς ὅμως χορηγοῦσι πληροφορίας περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν Συρίων βίου, περὶ τῶν ἐν Σύρῳ ξενικῶν σοιχείων καὶ ἰδίως τοῦ ῥωμαϊκοῦ, παρέχουσαι ἅμα ὀλίγους στίχους ἀγνώστου μουσῆς καὶ δείγματα τινα συρίας γλυπτικῆς.

Τὰ ἐπιτύμβια τῆς Σύρου μνημεῖά εἰσι κυρίως στήλαι καὶ ἀνάγλυφα. Καὶ αἱ μὲν στήλαι ἔχουσι τὸ σύνθηρες πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος σχῆμα καὶ μέγεθος, ἐπιμήκεις οὖσαι, στενώτεραι πρὸς τὰ ἄνω καὶ μετ' ἀετώματος· τὰ δὲ ἀνάγλυφά εἰσι τὸ πλεῖστον μικρὰ, τινὰ μετ' ἀετώματος καὶ κάτω τὴν ἐπιγραφὴν φέροντα.

Αἱ δὲ ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφαί εἰσιν αἱ μὲν ἑμμέτροι, αἱ δὲ πεζαί. Τῶν ἑμμέτρων μία μὲν ἀναφέρεται πρὸς παῖδα, ἑτέρα πρὸς ἄνδρα, ἄλλη πρὸς ἱερέα καὶ δύο πρὸς γυναῖκας. Αἱ δὲ πεζαί, πολυαριθμότεραι τῶν ἑμμέτρων, εἰσιν αἱ πλεῖστοι ἐλληνικαί, ὡς εἰκόσ' τινὲς ἑλληνολατινικαί καὶ μία λατινική. Ἀναφέρεται δ' ἐν αὐταῖς κυρίως τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐπιλέγεται δὲ τὸ χρηστὲ χαῖρε συνήθως μόνον ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων, ὡς ἂν ὁ διαβάτης ἀπηύθυνε τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰς ἐπ' αὐτῶν παρισταμένας ζώσας τῶν θανόντων μορφάς.

17.

...ν οὐδ' ἐπέλπτον ἔην κάλλος τε νόος τε
Καὶ σθέν]ος ἡγορέη τ' (sic) ἐξαέτους βρέφους
Νικοκρ]άτους ὃν τίκτε γυνὴ καλὴ τε καὶ ἐσθλὴ
... αἰδοῖη Νικοκράτους ἀλοχος

5 Ἀνδρὸς τ]οῦ κλέος εὐρὺ Πανέλλησιν τε καὶ αὐτοῖς
Αἰνεά]δαις σοφίης εὔνεκεν ἡδ' ἀρετῆς
Πατρίς δ'] Ἀντιόχεια κλυτῆς ἀλόχοιο παρ' ὄχθαις
Μαιάν]δρου ποταμοῦ καλλινάου χθαμαλαῖς
Οὐνε]κεν ἀρπάξας (sic) Ἐριούνιος Εὐδουλῆ
40 Κεῖνον;] ἄθυρμα φέρεν Φερσεφόνη τ' ἀλόχοιο

Πικρὸν] ἄχος λείπων πάπῳ μεγακύδει φωτὶ
Μουσα[ί]ω πάτραις τ' ἡδὲ γονεῦσι φίλῳ.

18.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν [κεφ]αλήν κατὰ γαῖα καλύπτει

Ἀμπέλιον.....

Μουσαῖος φιλόπατρις.....

Αἰνοπαθὴς Παυλεῖνά τε μ[ήτηρ] ἐνθάδ' ἔθαψαν;

5 Καλὴν ἦδ' ἀγαθὴν καὶ μέλιχόν ἡδὲ [θε]ουδῆ

Μουνολεχῇ προτέραις ἐναρίθμιον ἡρώε[ιναις]

Οὔνεκα δὴ σοφίῃ τε σαιοφροσύνῃ τε [καὶ αἰδοῖ]

Πούλυ τι πασάν προφερεστάτῃ ἔσκε [γυναικῶν]

Καὶ δ' αὐτὴ πάτρην μιν ὑπερῶχα κυδαίνουσα

10 Πᾶς ἅμα μυρομένη τε τάφοις ἐνεθήκατο τοῖσδε.

Αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαι, ἐπιτύμβιοι παιδὸς καὶ γυναικὸς, εὑρέθησαν κατὰ τὰ Καταιλύματα, κεχαραγμέναι παραπλεύρως ἀλλήλαις ἐπὶ μεγάλης μαρμαρίνης πλακὸς (μῆκ. 0.55, πλ. 0.90, πάχ. 0.07), ἀποτελούσης ποτὲ πιθανῶς μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ εἰς τὸ ἀνῆκε μνημείου. Ταύτας ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ὁ Ross (Inscr. Gr. Ined. II, n. 111), εἶτα δὲ ὁ Böeckh (C. I. G. 2347, O) καὶ ὁ Lebas (n. 1899). Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τρισὶν ἐκδόσεσι ταύταις ὑπάρχουσιν ἀμαρτήματά τινα, καὶ τινες γενόμεναι συμπληρώσεις εἰσὶν ἀπίθανοι ⁽³⁵⁾.

Ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερομένων ὁ μὲν Νικοκράτης (ἐπιγρ. 17) ἦν ἀναμφιβόλως Σύριος (στ. 12 πάτραις), πατὴρ τοῦ θανόντος ἑξαετοῦς βρέφους, ὅπερ ἐγέννησεν ἐκ συζύγου Ἀντιοχίδος. Ἡ δὲ Ἀμπέλιον (ἐπιγρ. 18) ἦν ἴσως θυγάτηρ τοῦ Μουσαίου καὶ τῆς Παυλίνης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Νικοκράτους, ἥτις διὰ τὰ ἑξοχα αὐτῆς προτερήματα, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφὴ, ὑπὸ πάσης τῆς πατρίδος ἐθρηνήθη, θανοῦσα. Σημειωτέον δὲ,

(35). Ἐν τῇ 17ῃ ἐπιγρ., στ. 4 τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ross ἀπαντῶμεν Παυλεῖ[ν]ου ἐπε[λ]επτον, ἐνῶ ὁ λίθος φέρει ...ν οὐδ' ἐπε[λ]επτον· ἐν τῇ 11 στ. Πα[ύ]λ[ω], ἐνῶ ὁ λίθος φέρει καθαρῶς πάπῳ· ἐν τῇ 4. στ. τῆς ἑτέρας ἐπιγραφῆς Παυλεῖ[ν]α τε[ί] [ἀλόχῳ], ὁ δὲ

ὅτι οἱ ἀποδιδόμενοι ταύτῃ ἔπαινοι οὐδεμίαν φέρουσι σπουδαίαν σημασίαν, ὡς δυνάμενοι νὰ ἀποδοθῶσιν ὑπὸ ἐλεγεριακοῦ ποιητοῦ καὶ εἰς μετρίων προτερημάτων γυναικᾶ· τὰ περι Νικοκράτους ὅμως λεγόμενα, καίτοι ὑπερβολικά, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι δὲν ἀναφέρονται εἰς ἄσημον ἄνδρα.

19.

Ἐσθλὸν τῇ δ' ἱερῇ καὶ εὐσεβῇ ἀμφικαλύπτει
 Χθὼν ἥδε Κλειτοφῶντα τὸν Ἐρασιθένου
 Στήλην δ' ἔστησεν θυγάτηρ ἐπὶ σήματι τήν δε
 Αὖξουσα φήμην πατρὸς εὐκλεῆ (sic) γραφῇ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη, εὐρεθεῖσα ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου (ὑψ. 0,52, πλ. 0,20), παρὰ τῇ ἀριστερᾷ ὄχθῃ τοῦ χειμάρρου Λαλακιά, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Lebas (*Revue Archéol.* 1844, I p. 44), καὶ εἶτα ἐν τῷ *Rheinisches Museum* (1848, S. 83) μετὰ τινων ἀμαρτημάτων· ἐπιδιορθωθείσα δὲ κατόπιν, ἐδημοσιεύθη αὖθις ὑπὸ τοῦ Lebas (*Voyage, Inscr. d. Iles*, n. 1896). Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ὡς δῆλον, τιμᾶται ἱερεὺς τις Ἐρασιθένης ἐσθλὸς καὶ εὐσεβὴς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ· πλὴν δὲ τούτου, οὐδὲν ἄλλο ἐκ ταύτης ἀξίον λόγου μανθάνομεν (^{35*}).

λίθος φέρει ΠΑΥΔΕΙΝΑΤΕΙΔΑ. Σημειωτέον δ', ὅτι τὸ μετὰ τὸ Παυλεῖν ἄτε ὑπάρχον I, ἀπαντώμενον καὶ ἐν τῇ 17 ἐπιγρ. (στ. 3 ΕΣΘΛΗΙ, στ. 4 ΙΑΙΔΟΙΗ) δὲν εἶναι γράμμα, ὡς ἐνόμισεν ὁ Ross καὶ ὁ Boeckh, ἀλλ' ἀπλῶς σιγμῇ.—Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Boeckh, ἐπιγρ. 17, στ. 1 ὑπάρχει ἐπὶ ληπτον ἀντὶ ἐπίελεπτον.—Ἐν τῇ ἐκδόσει τέλος τοῦ Lebas, ἐπιγρ. 17, στ. 11 πατέρι ἀντὶ πάππῳ ἐπιγρ. 18, στ. 4 ΠΑΥΔΕΙΝΑΤΕΙΔΑ.

Ἐκ δὲ τῶν γενομένων συμπληρώσεων ἐπιτυχέστερα εἰσιν αἱ τοῦ Boeckh· ἀλλὰ καὶ αὗται, ἐνιαχοῦ ἀμφίβολοι. Οὕτω τῆς ἐν τῷ 6 στ. συμπληρώσεως Κεκροπίδαίς πιθανωτέρα φαίνεται ἡ τοῦ Ross Αἶνεάδαίς. διότι τὸ παρὰ Ῥωμαίοις (Αἶνεάδαίς) κλέος ἦν τότε ἐπὶ ζήλον· οἱ δ' Ἀθηναῖοι (Κεκροπίδαί) περιλαμβάνονται εἰς τοὺς Πανέλληνας.

(35*) Μετρίκως θεωρουμένη ἡ ἐπιγραφή αὕτη, σύγκριται, ὡς καὶ ὑπ' ἄλλων παρατηρήθη, ἐξ ἐνὸς ἐξαμέτρου δακτυλικοῦ καὶ ἐνὸς τριμέτρου ἰαμβικοῦ ἀντὶ τοῦ συνήθους δακτυλικοῦ πενταμέτρου.

20.

Ἀνδρα σοφὸν Μούσαισι τετεμένον ἐσθλὸν ἑταῖρον
 Πᾶσι φίλοις ἀγαθῷ χρησάμενον βιότῳ[ι]
 Εἰ[ρ]ηναῖον ἔδεκ[τ]ο πατρὸς Με[ρ]οπηίδος ὄντα
 Σῦρος.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ ἀγκωνοειδοῦς λίθου ⁽³⁶⁾, εὐ-
 ρεθέντος ἐν Ἀνω Σύρῳ ἐντετοιχισμένου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ.
 Γεωργίου· ἐξεδόθη δὲ κατ' ἀρχὰς ἡμαρτημένως ὑπὸ τοῦ Lebas
 (Inscr. Grecques et Latines, V, n. 148) καὶ Πιττάκη (Ἀρχ.
 Ἐφημ. ἀρ. 509)· εἶτα δὲ ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ Ross (Inscr. Gr.
 Ined. II, n. 106), τοῦ Bæckh (C. I. G. 2347 p.), τοῦ
 Lebas (Voyage, Inscr. d. Iles n. 1900) καὶ τοῦ Wecklein
 (Neue Jahrb. für Philologie, 1873, S. 204). Αὕτη, καίτοι
 σύρραμμα συνήθων ἐλεγειακῶν φράσεων, οὐχ ἥττον ὅμως με-
 τ' ἄλλων τινῶν ἐπιγραφῶν, παρουσιαζουσῶν ἡμῖν πολίτας ξένων
 πόλεων, παρέχει ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν ἐν Σύρῳ παροίκων. Περὶ
 τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ ἀτελεῖ στίχῳ ἐμφαινομένου μακροῦ χρόνου
 τῆς παραληγοῦσης τοῦ Σῦρος σημειωτέον, ὅτι εἶναι ὁ ὀρθός, ὡς
 μαρτυρεῖ τὸ χωρίον τοῦ Στράβωνος αὐτός δ' ἐστὶ μνηκύνουσα
 τὴν πρώτην συλλαβὴν» (Στρ. 485). Πρὸς τοῦτο δὲ οὔτε ὁ Ὀ-
 μῆρος, ὃν οἱ ἀντιδοξοῦντες προβάλλουσιν, ἀντιμαρτυρεῖ, οὔτε
 ἄλλο τι τῶν ἐμμέτρων χωρίων, ἐν οἷς ἐσώθη τὸ ὄνομα Σῦρος.
 Οὕτω παρὰ μὲν τῷ Ὀμήρῳ (Ὀδ. Ο, 404) ἀναγινώσκομεν

Νῆσός | τις Συ|ρίη κι|κλήσκειται | εἵπου ἀ|κούεις ⁽³⁷⁾.

(36) Ὁ λίθος οὗτος ἀπετέλει, ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος
 αὐτοῦ δείκνυται, μέρος τοῦ μνημείου τοῦ Εἰρηναίου· ἔχει δὲ ὕψ. 0,30 μ.
 καὶ τὴν ἐσωτερικὴν γωνίαν τοξοειδῶς γεγλυμμένην· τῶν δὲ σκελῶν αὐ-
 τοῦ τὸ μὲν ἔχει μῆκ. 0,47, τὸ δὲ 0,27.

(37) Πλὴν τοῦ ὀμηρικοῦ τούτου στίχου, ἀπαντᾷ ἡ Σῦρος καλουμένη
 Συρίη ἔν τινι χωρίῳ ἀγνώστου ποιητοῦ, διασωθέντι παρ' Ἡσυχίου, «Συ-
 ρίη ἐνὶ γαίῃ τῇ περὶ πόντον. Ἡ νῦν λεγομένη Σῦρος νῆσος.»
 Τὸ χωρίον τοῦτο, ἂν ἀληθῶς ἀναφέρεται τῇ Σύρῳ, ὡς ὁ Ἡσύχιος λέγει,
 πρέπει νὰ διορθωθῇ «Συρίη ἐνὶ γαίῃ τῇ περὶ πόντος»· διότι
 ὅπως νῦν ἔχει οὐδὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸ «Ἡ νῦν λεγομένη
 Σῦρος νῆσος.»

παρὰ δὲ Λαερτίῳ·

Τὸν κλεινὸν Φερεκυδῆν

Ὅν τί|κται ποτὲ | Σῦρος·

ἐν δὲ τῷ ἐξῆς στίχῳ τῆς ἐπομένης ἐπιγραφῆς·

Κεῖται ὑ|πὸ σκιε|ρὰν Σύ|ρου κόνιν | ἄ βαρυ|πενθής (38).

21.

Θεοφίλα χρηστὴ
χαῖρε.

Ἄδ' ἀρετὰν στέρξασα καὶ ἔνδिका λέκτρα ξυνεύου

Νικίου ἡμερτὰ παῖς ξένη Θεοφίλα

Κεῖται ὑπὸ σκιερὰν Σύρου κόνιν ἄ βαρυπενθής

Ὅρφανὸν ἐν ζωοῖς παῖδα λιπούσα πατρός

Ἵστατιον τελέσας(α) τὸν ἐγ Μοιρέων ἑναιαυτὸν

Πέμπτον ἐπὶ τρισσαῖς πλησαμένα δεκάσιν

Τοῦνεκά μιν τὰν πρόσθε περίφρονα καὶ μακαριστὰν

Ἑστιαῖος φθιμέναν τῷδ' ὑπέθηκε τάφῳ.

Αὕτη ἀνεκαλύφθη, πρό τινων ἐτῶν, κατὰ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς (μῆκ. 0,53, πλ. 0,37). εἶναι δ' ἔτι ἀνέκδοτος. Τὸ μέτρον αὐτῆς εἶναι τὸ σύνηθες ἐλεγειακὸν μετὰ τινων μετρικῶν ἀμαρτημάτων. Τὸ κείμενον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν παρέχει γραφῆς, πλὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ χαράκτου τεθέντος τελέσας, ἀντὶ τελέσασα· τὸ δὲ περιεχόμενον εἶναι σαφές, ἐξυμνοῦν τὰς ἀρετὰς τῆς περίφρονος καὶ μακαριστῆς Θεοφίλας, Δωρίδος πιθανῶς τὴν καταγωγὴν, θυγατρὸς τοῦ Νικίου καὶ συζύγου τοῦ Ἑστιαίου, θανούσης τριάκοντα πέντε ἐτῶν (38*).

22.

Παῦλα Καλλίστου
ἀρχεῖνη χαῖρε.

(38) Παράβαλε τὰ ὑπὸ Βελλίου ἐν Εὐαγγ. Κήρυκι (1860, Α', σ. 41) γραφέντα, ἅτινα ὅμως, σημειωτέον, δὲν εἶναι πάντα ὁρθά.

(38*) Ποῦ εὐρίσκεται νῦν ἡ πλάξ ἰδὲ ὑπόσημ. 44.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ ἀναγλύφου, παριστῶντος τὴν Παῦλαν καθημένην ἐπὶ ἑδρας καὶ κρατοῦσαν νήπιον. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, εὗρεθὲν πιθανῶς κατὰ τὰ Καταιλύματα, ἐνετοιχίσθη ἐν οἰκίᾳ τῆς Ἀνω Σύρου, ὅθεν ἐξαχθὲν πρό τινων ἐτῶν ὑπὸ ἀρχαιοκαπήλου, ἐπωλήθη Εὐρωπαϊῶι ⁽³⁹⁾. Ἡ ἀρχίνη Παῦλα φαίνεται οὕσα ἀδελφὴ τῆς ἀρχίνης. . . τοῦς Καλλίστου τῆς ἀναφερομένης ἐν τινι τῶν δημοθोινιακῶν ἐπιγραφῶν (ἀρ. 5).

23.

Νικία

χρηστὴ χαίρε.

Αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ ἀναγλύφου μικροῦ (μ. 0,33, πλ. 0,25) ἐν Ἑρμουπόλει, ἐν τῇ οἰκίᾳ Φ. Σαλάχα. Παριστᾷ δὲ τὸ ἀνάγλυφον παῖδα ἱστάμενον κατὰ μέτωπον, καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς προσφέροντα σταφυλὴν εἰς ἀλέκτορα, μεθ' οὗ παίζει, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα σφαιροειδὲς τι ἄθλημα ἢ μῆλον. Ὁμοίας παραστάσεις ἀπαντῶμεν συχνάκις ἐπὶ ἀναγλύφωι καὶ ἐν τῇ συλλογῇ δὲ τοῦ Γυμνασίου Ἑρμουπόλεως ὑπάρχει ἀγάλμα σύριον κολοβόν, παριστῶν παῖδα κρατοῦντα περιστερὰν μετ' ἀνοικτῶν πτερύγων καὶ προσφέροντα αὐτῇ σταφυλὴν.

24.

Εὐτακτορ

χαίριν (sic).

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔφερεν ἀνάγλυφον, ἀνακαλυφθὲν, τῷ 1847, ἐν Ἑρμουπόλει, κατὰ τὴν θέσιν τῶν πέντε μύλων τῶν Καταιλυμάτων, καὶ παριστῶν παῖδα πλαγίως ἱστάμενον καὶ προσφέροντα, ὡς ἀνωτέρω, ἀλέκτορι σταφυλὴν. Τὸ ἀνάγλυφον ἀγνοοῦμεν ποῦ ὑπάρχει· τὸ δ' ἀντίγραφον ἐλάβομεν ἐξ ἀντιγράφου Ζαβοῦ, νομισματολόγου Ἰθακησίου, ὅπερ οὗτος εἶχε δώσει μετὰ σχετικῆς σημειώσεως τῷ ἐπισκόπῳ Νικολάῳ Μαρινέλλῃ.

(39) Τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εὐγενῶς μοι παρέσχεν ὁ ἄρτι θανὼν Σύριος ἐπίσκοπος Νικόλαος Μαρινέλλης, ἀνὴρ πολυμαθὲς καὶ μέγα μέρος τοῦ βίου αὐτοῦ καταναλώσας εἰς ἱστορικὰς περὶ τῆς νήσου Σύρου ἐρεῦνας.

25.

Στράτων

Θεομένου

χρηστὲ χαῖρε.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ ἀναγλύφου (ὑψ. 0,50, πλ. 0,33), παριστῶντος ἄνδρα, παῖδα καὶ γυναῖκα. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἀναγλύφου κάθεται ἐπὶ βράχου, μέρος μὲν γυμνός, μέρος δὲ κεκαλυμμένος δι' ἱματίου ὁ Στράτων, ἐπερείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος στηριζομένου ἐπὶ τοῦ γόνατος· ὁ παῖς ἐκτείνει πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιὰν χεῖρα· ἡ δὲ σύζυγος ἵσταται ἐγγὺς, κεκαλυμμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ συντεθειμένας τὰς χεῖρας. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, εὑρεθὲν πιθανῶς κατὰ τὰ Καταιλύματα, ὑπῆρχεν ἐντετοιχισμένον ἐν οἰκίᾳ τῆς Ἀνω Σύρου, ὅθεν ἐξαχθὲν ὑπὸ τοῦ ιδιοκτῆτου, προσηνέχθη τῷ προξένῳ κυρίῳ Challet. Εἶναι δὲ σχεδὸν κατεστραμμένον.

26.

Σερβειλία Τύχη Σερβειλίῳ Τρωφίμῳ (sic)

χρηστῷ πατρωνι καθὼς

διετάζεται (sic).

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη, δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον ὑφ' ἡμῶν ἐν τῇ Πατρίδι Σύρου (4 Ἰουνίου 1870), ὑπάρχει ἐπὶ ἀναγλύφου (μ. 1,08, πλ. 0,48), ὅπερ μετηνέχθη ποτὲ ἐκ τῶν Καταιλύματων εἰς Ἀνω Σῦρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν κατὰ τὴν παρακειμένην φάραγγα τοῦ Ῥαχαμοῦ ναῖσκον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ διὰ τοῦ ἀναγλύφου παριστάμενος Σερβίλιος φέρει χιτῶνα καὶ ἱμάτιον· ἔχει δὲ συντετριμμένας τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν. Εἰς τοῦτον θανόντα ἡ Σερβιλία Τύχη, ἀπελευθερὸς αὐτοῦ, ἤγειρεν ἐπὶ τοῦ τάφου τὸ ἀνάγλυφον, ὡς εἶχεν αὐτὴν διατάξει. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εὑρίσκεται νῦν ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ Ἐρμουπόλεως.

27.

Νεικοκράτη Φιλαργύρου

καὶ Πώλλης υἱὲ χρηστὲ

χαῖρε.

Τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,40, πλ. 0,26), ἀνακαλυφθὲν πιθανῶς κατὰ τὰ Καταιλύματα, εὐρίσκεται νῦν ἐν τῷ παρὰ τῇ Ἑρμοπόλει κήπῳ Ἴω. Παλαιολόγου καὶ παριστᾷ νέον πολεμιστὴν καὶ παῖδα. Τούτων ὁ μὲν πολεμιστὴς, νέος γυμνός, φέρει αἰγίδα καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς δύο δόρατα· ὁ δὲ παῖς, ὡσαύτως γυμνός, κρατεῖ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς καδίσκον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς, ἔτερόν τι. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐξεδόθη διὰ τῶν συνήθων γραμμάτων ἐν Πανδώρα ὑπὸ ἀωνύμου (1866, σελ. 537), καὶ ὑπὸ τοῦ Lenormant ἐν Rhein. Museum (1867, S. 295, n. 292).

28.

Δεινομένης
Λεόντου.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου (μῆκ. 0,75, πλ. 0,22-25 καὶ πᾶχ. 0,05), εὐρεθείσης κατὰ τὰ Καταιλύματα. Τὸ Δεινομένης εἶναι ἀναμφιβόλως ὄνομα ἀνδρός, ἀπαντῶν καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἐπιγραφῇ τῆς Σύρου (ἀ. 31)· τὸ δὲ Λεόντου, γενικὴ τοῦ Λεόντης, πρῶτον ἤδη ἀπαντᾷ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐξεδόθη ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 496, C. I. G. n. 2347, ὑπὸ Lebas n. 1895 καὶ 2002 ἐσφαλμένως, καὶ ὑπὸ Conze ἐν τῷ Bulletino etc. 1859, p. 169.

29.

Φρονίμα Φιλοδάμω.

Ὑπάρχει ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου (μῆκ. 0,75, πλ. 0,20—25 καὶ πᾶχ. 0,05), εὐρεθείσης ὡσαύτως κατὰ τὰ Καταιλύματα. Ὁ κ. Conze ἐνόμισεν, ὅτι μετηνέχθη ἐκ τῆς Μιτυλήνης, ὅπερ δὲν εἶναι ἀληθές. Ταύτην ἐξέδωκαν ἐσφαλμένως ὁ Böeckh (C. I. G. ἀρ. 2347m) καὶ ὁ Lebas (Voy. Inscr. n. 1902), ὀρθῶς δὲ ὁ Conze (Bulletino etc. 1859, p. 167). Ἡ ἀναφερομένη Φρονίμα φαίνεται ἄνωγος τὴν καταγωγὴν.

30.

Μ]νεκράτεια
 Νικαγόρου χρησ-
 τή χαίρε
 γυνή δὲ Κλεοφί-
 λου τοῦ Διογένου
 πάλι χαίρε.

Ὑπάρχει ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης (μῆκ. 0,40 πλ. 27 καὶ πᾶχ. 0,08)· ἐξεδόθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Lebas (n. 1893). Νικαγόρας εὐρηταὶ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 14 συρίᾳ ἐπιγραφῇ, ἴσως ὁ αὐτός.

31.

Ἀμφιμένης
 Δεινομένου.

Αὕτη εὐρίσκεται ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου (μῆκ. 0,65, πλ. 0,26—28), ὑπαρχούσης ἐν τῷ παρὰ τῇ Ἑρμοπούλει κήπῳ τοῦ κ. Ἰω. Παλαιολόγου· ἐξεδόθη δὲ τὸ πρῶτον ἐν Πανδώρα (1866, σελ. 537), εἶτα ὑπὸ τοῦ Lenormant (Rhein Mus. 1867, S. 295).

32.

Λυσίας Λεω[δά]μαν-
 τ[ο]ς Κ[αλλ]ῖω Τιμέου.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εὐρέθη κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ χειμάρρου Λαλακιά^(39*), ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου (μῆκ. 0,85, πλ. 29—30 καὶ πᾶχ. 0,06 $\frac{1}{2}$), ἀποτελούσης μέρος ἐπικαλύμματος μεταγενεστέρου τάφου. Τὸ ὄνομα Κάλλιος ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Σουῖδα.

33.

Dis Manibus
 Mario Severo
 Potiolano.

(39*) Ὑπάρχει νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ Βουγιούκα, ἐν ἣς τῇ θέσει εὐρέθη.

Αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ μικροῦ τμήματος μαρμάρου (μῆκ. 0,25 καὶ πλ. 0,18), εὐρεθέντος ἐντετοιχισμένου ἐν οἰκίᾳ τῆς Ἀνω Σύρου. Εἰρήσθω διὰ τοὺς ιδιώτας, ὅτι τὸ Dis Manibus, ἴσον τῷ συγχρόνῳ ἐλληνικῷ «Θεοῖς Καταχθονίοις,» σημαίνει τὸ παρ' ἡμῖν «τῇ σκιά».

34.

— — — Savine (sic)
 — — — c]vm cvi
 — — — Σαῦβείνω ce
 — — — Μελήθης.

Ἡ κολοβὴ αὕτη ἐπιγραφή εὐρέθη ἐπὶ μικροῦ τμήματος μαρμάρου (μ. 0,40, πλ. 0,20, πᾶχ. 0,10), κατὰ τὴν θέσιν Σκληπι, παρὰ τῷ ναύσκῳ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, παρ' ᾧ καὶ ὑπάρχει. Ὡς ἐκ τοῦ σωζομένου αὐτῆς μέρους δέικνυται, εἶναι ἐπιτύμβιος Σαβίνου τινὸς Ῥωμαίου, ἀποθανόντος καὶ ταφέντος αὐτόθι (¹⁰). Τὸ δὲ ὄνομα Σκληπι, προδήλως ἀπὸ Ἀσκληπίειον προκύβαν, δεικνύει, ὡς καὶ ὑπ' ἄλλων παρατηρήθη, ὅτι αὐτόθι ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐνθα πιθανῶς νοσηλευόμενος ὁ Σαβίνος οὗτος ἀπέθανε. Περὶ δὲ τοῦ ἱεροῦ καὶ αὐτὴ ἡ θέσις συμμαρτυρεῖ, ὑψηλὴ οὖσα καὶ ὑπὸ τῆς αὐρᾶς τῆς ἐγγυς θαλάσσης διαπνεομένη· ἀκαὶ γὰρ Ἕλληνας ἐν τόποις καὶ καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς ἐπιεικῶς ἰδρυμένα Ἀσκληπίεια ἔχουσι.» (Πλουτ. Ῥωμαϊκ. 94). — Πλὴν τῆς ἐπιγραφῆς, τὰ μόνα εὐρεθέντα ἐν τῷ τόπῳ ἀρχαῖα λείψανα

(40) Πλὴν τῶν ἐκ συρίων ἐπιγραφῶν χορηγουμένων ἡμῖν εἰδήσεων περὶ Ῥωμαίων ἐν Σύρῳ, γνωρίζομεν πρὸς τούτοις, ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἀβιδίου Κασίου, ὅστις εἶχεν ἀποστατήσῃ κατὰ τοῦ Μάρκου Δυρηλίου, ἡ νῆσος Σύρος ἐχρησίμευσεν ὡς τόπος ἐξορίας (175 μ. Χ.). «Divus Marcus eum, qui motu Cassiano vaticinatus erat, et multa quasi ex instinctu deorum dixerat, in insulam Syrum relegavit.» (Collatio legum Mosaic. et Rom. 15, 2. 5). Ἴδὲ περὶ τούτου τὴν περὶ Κυκλάδων ἀξιόλογον πραγματείαν τοῦ κ. Μηλιαράκη, τόμ. I. σελ. 317.

εἰσὶ τάφοι ἱκανοὶ εἰς τὰ περίξ καὶ μάρμαρα κατεργασμένα, οἷα φαίνονται ἐντετοιχισμένα καὶ ἐν τῷ αὐτόθι ναῷ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. ⁽⁴¹⁾

(41) Ἐπιτύμβιοι τῆς ἀρχαίας Σύρου ἐπιγραφαὶ ὑπάρχουσιν ἔτι ἐκδεδομένοι αἱ ἐξῆς· 1) «Θεοῖς καταχθονίοις Πο[πλίου] Ἀδασκάντου Φλάβιος Εὐ...» Αὕτη, ὑπάρχουσα ἐν Σύρῳ, ἀπώλετο· ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ Böeckh (C. I. G. 234 7n) καὶ τοῦ Lebas (1897).—2) «Οὐλπιος Μ...|...[Ιουλία] Μεμ[μία] συμ[βί]ω[ι] μ[νή]μης χ[άρι]ν| ἐνορκίζομαι ὑμῖν τοῖς κα[τοι]κοῦσιν εὐσεβεῖν τὸν [τό]πον|... ὕδς Ἀλέξανδρος - -| [ἐκ] τῶν τοῦ πραιτωρίου τ[ο]ῦ ἀν[θυ]πάτου Ἰουλία Μεμμία - -» Αὕτη, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Böeckh (C. I. G. n. 2347a) καὶ τοῦ Lebas (1904), ὑπῆρχεν, ὡς ὁ Böeckh ἀναφέρει, ἐν Σύρῳ «super janua hypogaei domus privatae.» Ἡμεῖς ἐξητήσαμεν, ἀλλὰ δὲν εὗρομεν αὐτήν.—3) «Ἡγήμαχος Σωκράτους» (Lebas n. 1897).—4) «Φερέμαχε χρηστὴ χαῖρε,» ἐπὶ ἀναγλύφου (Lenormant, Rhein. Mus. 1867, S. 295). «Αγνωστον ποῦ ὑπάρχει.—5) «L. P. Cladi. | Λεύκιε Ποστούμιε | Κλάδε χαῖρε,» ἐπὶ ἀναγλύφου παριστῶντος τὸν Ῥωμαῖον Κλάδον καὶ παῖδα ἱστάμενον παρ' αὐτῷ. (Μουστοῦξ. ἐν Αἰγινίᾳ 1831, σελ. 42. C. I. G. n. 2347f. Lebas, Inscr. des Iles n. 2009. C. I. L., III n. 486, p. 94, 985). Ὑπάρχει ἐν τῷ Θησεῖ.—6) «Δάμων Ἡρακλείδου | Χαλκιδεὺς χαῖρε,» ἐπὶ ἀναγλύφου (Ὑψ. 0,48, πλ. 0,30), παριστῶντος «γέροντα ἐπὶ ἰδωλοῦ καθήμενον κατὰ κρόταφον (en profil), περιβεβλημένον χλαμύδα, καὶ τοὺς πόδας ἐπὶ σκίμποδος ἐπακουμβῶντα, ἄντικρυ δ' αὐτοῦ ὄρθιον σῶμα παριστῶν παιδίον φέρον χιτῶνα καὶ προσφέρον διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρὸς πυξίον, ἐνῷ ὁ γέρων τείνει τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ αὐτόν. Τὸ ἀνάγλυφον ἐν πολλοῖς βεβλαμμένον καὶ ἄνευ κεφαλῶν. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἀγνωστοῦμεν. Ὁ ἐκδοὺς εἰκάζει «ἐκ τῆς γραφῆς, ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀναγλύφου τούτου εἶναι τῶν πρώτων βωμαϊκῶν χρόνων» ἀναφέρει δ' ὅτι εὐρίσκεται ἐν οἰκίᾳ τῆς Ἑρμοπολέως, ἀλλὰ δὲν ὀρίζει ποῦ. (A. M. K. ἐν Νεολόγῳ Ἀθηνῶν 4 Ἰανουαρ. 1875).

Ἡμαρτημένως δὲ ἐξεδόθησαν ὡς ἀνήκουσαι τῇ Σύρῳ αἱ ἐξῆς ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ ἄλλων μερῶν.

1. Δήλου· [Κλέ]ανδρος, κτλ. (Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 497).

Ἰμμέναιος, κτλ. (Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 507).

2. Πάρου· Φίλτων. (Πανδώρα 1866, σελ. 537).

Ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ Lebas ὡς ἀνήκουσα τῇ Σύρῳ (n. 1895) καὶ τῇ Ἀήλῳ (n. 2002) ἡ συρία ἐπιγραφή (ἀρ. 28) «Δεινομένης Λεόντου».

Δ'.

Μετὰ τὴν ἔρευναν τῶν πολιτικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἐπι-
 τυμβίων ἐπιγραφῶν ὑπολείπεται ἡμῖν, νὰ εἰπωμεν ὀλίγα
 περὶ τινων ἐπιγραφῶν τῆς ἀρχαίας Σύρου, εἰς οὐδὲν τῶν ἀνω-
 τέρω εἰδῶν ὑπαγομένων. Τούτων, καίτοι πασῶν συντόμων, τρεῖς
 μάλιστα εἰσι πολλοῦ λόγου ἄξια· δύο μὲν (ἀρ. 38, 39) ὡς τὰ
 ἀρχαιότατα τῆς νήσου ἐπιγραφικὰ μνημεῖα, ἀναγόμενα πιθα-
 νῶς εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ νησιωτικοῦ πολιτισμοῦ· ἡ δὲ τρίτη, (ἀρ.
 37) ὡς ἡ ἐσχάτη τῆς ἀρχαίας Σύρου ἐπιγραφή, διαδηλοῦσα
 τὴν ἀκμὴν αὐτῆς κατὰ τὰς παραμονὰς ἔτι τῆς Βυζαντινῆς αὐ-
 τοκρατορίας. Περὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων μέλλοντες νὰ ὁμι-
 λήσωμεν ἐνταῦθα, θέλομεν ἀναφέρει πρῶτον τὰς ἡττονος λό-
 γου ἄξιας.

35.

Ἡγησοῦς
 τῆς Κλεομ-
 ὀρτου θυγατρὸς
 προῖξ τὸ χωρί-
 ο]ν.

Εὐρέθη ἐν Ἀνω Γυρίῳ ἐν τῇ κήπῳ Ἰ. Ξανθάκη, ἐπὶ μαρ-
 μαρίνης πλακὸς (μῆκ. 0,48, πλ. 8,34 καὶ πλάχ. 0,04½)· ἡμαρ-
 τημένως δὲ ἐθεωρήθη, ὅτι ἀνεκαλύφθη ἐν Ταλάντοις. Ἐκ τῶν
 ἐκδόσεων αὐτῆς τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Ross (Inscr. Gr. Ined.
 n. 108), τοῦ Bœckh (C. I. G. n. 2347 i) καὶ τοῦ Lebas
 (Voyage, Inscr. 1894) μόνη ἡ τελευταία εἶναι ὀρθή.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη, εἶναι ἐκ τῶν γνωστῶν ὄρων ἰδιοκτησιῶν,
 τῶν τιθεμένων πρὸς ἐξασφάλισιν προικὸς ἀπὸ πάσης ὑποθήκης·
 ἔκειτο δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξοχικοῦ κτήματος τῆς Ἡγησοῦς, ὅπερ πι-
 θανώτατα εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ ἐν Ἀνω Γυρίῳ κήπος τοῦ κ. Ι.
 Ξανθάκη.

36.

Β]όηθος Διο[σκο
 ρ]ίο[υ ἐποίησεν ;

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὑπάρχει ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν μαρμαρίνης πλακῆς, εὐρεθείσης ἐν Φοίνικι, κατὰ τὰ ἐκεῖ ἐρείπια ἀρχαίας πολίχνης. Τὸ δεύτερον ὄνομα συνεπληρώσαμεν Διοσκορίου, ὡς μόνου συμβιβαστομένου μετὰ τῶν ἰχνῶν τοῦ λίθου. Διοσκόριος ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Σουΐδα.

37.

Ἀρταιμιδώρου.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὐρίσκεται ἐπὶ ἐδωλίου ἀρχαίου θεάτρου, οὗτινος λείψανα ὑπάρχουσιν ἐν Ἑρμουπόλει ἐν τῇ οἰκίᾳ Κυριακοῦ Ἀλεξίου. Ταύτην ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ὁ Lebas (n. 1893), ἐπιφέρων μετὰ τὸ Ἀρταιμιδώρου τὴν λέξιν *ὁβελος*, ἣν ὁμως οὔτε ὁ Conze (Bull. 1859, p. 166), οὔτε ὁ Stark⁽¹²⁾, οὔτε ἡμεῖς εὐρομεν ἐπὶ τοῦ λίθου. Καίτοι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐκ πρώτης ὄψεως μικρᾶς φαίνεται σημασίας, εἶναι ἐν τούτοις πολλοῦ λόγου ἀξία, καθ' ὅσον ἡ ἐν αὐτῷ ἐμφαινόμενη ἄγνοια ὀρθογραφίας καὶ τὸ τῶν γραμμάτων σχῆμα, ἀνῆκον εἰς πολὺ μεταγενεστέρους χρόνους, προφανὲς καθιστῶσιν, ὅτι ὀλίγον ἔτι πρὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων ὑπῆρχε τὸ ἐν Σύρῳ θεάτρον καὶ δράματα παρίσταντο ἐν αὐτῷ. Ἐκ τούτου δ' ἐνισχύεται ἡ ἰδέα, ἡ καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφικῶν μνημείων ἀποδεικνυμένη, ὅτι ἡ Σύρος ἤμαζεν ἔτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἄξιον δὲ νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινα περὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἀρχαίου θεάτρου. Τὰ λείψανα ταῦτα, εὐρεθέντα κατὰ τὸ 1843, εἰσὶ μαρμάρινα· ἀνήκουσι δὲ εἰς τέσσαρα ἐδῶλια, καὶ ἔχουσι μῆκ. τριῶν περίπου μέτρων. Τούτων τὸ μὲν ἀνώτατον ἔχει ὕψ. 0,35 μ., τὰ δὲ λοιπὰ 0,37· πλάτος δὲ τὸ μὲν ἀνώτατον, ἀφανὲς ἐν μέ-

(12) Ἰδὲ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «Nach dem Griechischen Orient von D. B. Stark, Heidelberg 1874, S. 297.» Αἱ ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ἀναφερόμεναι καταμετρήσεις τῶν ἐδωλίων εἰσὶ διάφοροι τῶν ἡμετέρων· ἀλλ' εἰς τοῦτο διαβεβαιούμεν τὸν ἀναγνώστην, ὅτι δὲν πταίωμεν ἡμεῖς.

ρει, τὸ δὲ δεύτερον 0,70 καὶ τὸ τρίτον 0,68. Ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν δὲ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἔχουσι μονόλιθον βάσιν καὶ ἐφέδρανον· ὑποπόδιον δὲ τὸ μὲν κεράμεον, τὸ δὲ ἐξ ἡμιεργούς μαρμάρου· σύγκειται δὲ ἐκάτερον ἐκ τεσσάρων βάθρων. Τὸ δὲ τρίτον ἔχει ἐφέδρανον μὲν καὶ ὑποπόδιον μονόλιθον, τὴν δὲ βάσιν ἐκ λίθων ἰδίων. Μετὰ τὸ ἐδῶλιον τοῦτο ἔπεται βαθμὶς ὡς ὑποπόδιον χρησιμεύουσα καὶ ἔχουσα ὕψος 0,16 καὶ κατὰ τὸ σωζόμενον αὐτῆς μέρος πλάτος 0,44 μ., σχεδὸν ὅσον τὰ ὑποπόδια τῶν προτέρων ἐδωλίων. Μετὰ τὴν βαθμίδα ταύτην, μικροῦ διαδρόμου μεσολαβοῦντος, ἤρχετο εὐθύς ἡ ὀρχήστρα, ὡς ἔκ τε τῆς φύσεως τοῦ κατόπιν ἐδάφους δείκνυται καὶ ἐξ ὀλίγων τινῶν ἀναφερομένων ἐν τινι τῶν κατὰ τὸ 1843 ἐκδιδομένων ἐν Σύρῳ ἐφημερίδων ⁽⁴³⁾.

Περὶ δὲ τοῦ ὅλου θεάτρου ὁ μὲν Conze ἀποφαίνεται (Bull. Iet. 1859, p. 166), ἐπὶ τῆς καμπυλότητος στηριζόμενος, ὅτι ἱκανῶς μέγα ἦτο· ὁ δὲ Stark, ὅτι ἦτο ἀρκετὰ πολυτελές. Καὶ τὴν μὲν ὀρθότητα τῆς γνώμης τοῦ Conze οὐδόλως δει-

(43) «Πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς πόλεως ἡμῶν μέρος κατὰ τὴν συνοικίαν τῶν πέντε μύλων ἀνεκαλύφθη κατ' αὐτὰς ἀρχαῖον οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου τὸ εἶδος δὲν δυνάμεθα εἰσεῖν νὰ προσδιορίσωμεν. Ἐκ τῆς μέχρι σήμερον γενομένης ἀνασκαφῆς προέκυψαν τοξοειδεῖς ἐξ ἐγγωρίου μαρμαρολίθου βαθμίδες, μεταξὺ δὲ αὐτῶν στεγὴ κλίμαξ, κάτωθεν περιδρόμος ἐνὸς περιποδοῦ πλάτους καὶ πρὸ τούτου μικρὸν τοίχιον ἐκ καθέτων πλακῶν. Ταῦτα ἐνομίσθησαν λείψανα θεάτρου ἢ ἀμφιθεάτρου· ἀλλὰ μετὰ τὸ ρηθὲν τοίχιον εὐρέθη καὶ λάκκος τετράγωνος ἀνορυσσόμενος ἤδη, ὅθεν ὑποθέτουσι τινὲς μήποτε ἐνταῦθα ὑπῆρχε λουτήρ πρὸς ἀγνισμὸν τῶν εἰς Δῆλον ἀπερχομένων. Αἱ βαθμίδες αὗται φαίνονται διήκουσαι εἰς ἱκανὸν διάστημα, ἐπὶ τίνος δὲ αὐτῶν φαίνεται γεγλυμμένη ἡ λέξις ΑΡΤΑΙΜΙΔΩΡΟΥ ἀτελῶς ἀναγινωσκόμενη.» (Ἐφημ. τῶν Ἀγγελιῶν, ἔτ. Γ'. ἀριθ. 104, 15 Μαΐου 1843). » Τὰ ἐν τῷ διαφόρῳ τούτῳ ἐπιφερόμενα περὶ τοῦ εὑρεθέντος λάκκου, ὅλως ὄντα ἀβάσιμα, οὐδόλως κλονίζουσι τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ λείψανα ταῦτα ἀνήκουσι εἰς ἀρχαῖον θέατρον. Ὅτι δὲ ἐξ αὐτοῦ ἄξιον λόγου μαθηάνομεν, πλὴν τῆς ὀρχήστρας, ἧς τότε ἐσώζετο μέρος, εἶναι ὅτι ἐσώζοντο τότε λείψανα δύο κερκίδων καὶ ἡ μεταξὺ τούτων ἄνοδος.

κνύουσι τὰ γυν σωζόμενα λείψανα καὶ τὸ τόξον τῆς καμπυλό-
τητος αὐτῶν ὅτι ὅμως τὸ θέατρον τοῦτο ἦτο ἀρκετὰ πολυτε-
λές, ἱκανῶς μαρτυροῖσι τὰ μαρμάρινα αὐτοῦ ἐδῶλια. Καὶ ἡ μὲν
τοῦ ὄλου ἐπανόρθωσις, ἣν ὁ Stark δι' ἀνασκαφῶν ἐλπίζει
κατορθωτὴν, εἶναι ἀδύνατος, μεγάλου μέρους καταστραφέντος·
τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι, ἂν μεταξὺ τῶν λειψάνων καὶ τῆς
μεγάλης ὁδοῦ γείνωσιν ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ δήμου Ἑρμοπολι-
τῶν, κρημνιζομένων τῶν ἐκεῖ οἰκίσκων, θέλουσιν εὐρεθῇ ἱκανὰ
καὶ σπουδαῖα ἴσως ἀρχιτεκτονικὰ καὶ γλυπτικὰ λείψανα τῆς τε
σκηνῆς καὶ τῆς ὀρχήστρας.

38. 39.

(Τὰ κείμενα ἰδὲ ἐν τοῖς πίναξι).

Τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἡ πρώτη ἀνεκαλύφθη, πρὸ 5 ἔτων,
ἐν Ποσειδείοις, κατὰ τὴν θέσιν *Χαλέπα*, ἐνῶ ἠνοίγοντο τὰ θε-
μέλια τοῦ ἐκεῖ δυτικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Πέτρου. Δυστυχῶς πρὶν
ἢ δυνηθῶμεν νὰ διασώσωμεν αὐτὴν, ἐνετοιχίσθη ἐν τῇ οἰκοδομῇ·
τὸ δὲ ἀντίγραφον, ὅπερ ἐλάβομεν, δὲν δύναται νὰ παράσχωρ ἔν-
νοιάν τινα ἐνεκα τῆς φθορᾶς τῆς ἐπιγραφῆς.—Ἡ δ' ἐτέρα εὐ-
ρέθη ἐσχάτως ἀνεστραμμένη εἰς ἐπικάλυμμα μεταγενεστέρου
τάφου ἐν νεκροπόλει, κατὰ τὴν θέσιν Τσιριγώτου. Καὶ ταύτης
δὲ, ὡς καὶ τῆς πρώτης, καίτοι ἐν γνωστῇ ἀλφαβήτῳ κεχαραγ-
μένων, οὔτε ἄλλοι, οὔτε ἡμεῖς ἠδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν
τὸ περιεχόμενον. Ὡς ὅμως ἐκ τοῦ ἀλφαβήτου αὐτῶν δεικνύται
ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μετὰ τὰ πειρατικὰ ἀρχαιοτάτους χρόνους,
ἐξ οὗ βεβαιοῦνται, ὅτι κατὰ τὰς παραλίās θέσεις, καθ' ἃς εὐρέ-
θησαν, ἀρχαιοτάται ὑπῆρχον πόλεις ἢ πολίχναι.

Ἐκ τούτων τῆς ἐν Ποσειδείοις τὰ μόνα σχεδὸν σωζόμενα
μνημεῖα, πλὴν τῆς τοπωνυμίας *Ποσειδεῖα*, δηλούσης τὴν αὐ-
τόθι ὑπαρξιν ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τάφοι πολυάριθμοι ἐπὶ
τοῦ λοφίσκου *Χαλέπας*. Τοὺς τάφους τούτους ἐθεώρησεν ὁ
Lebas ὡς καρικοὺς· διότι, ὡς λέγει, ἀνασκάψας ἓνα τούτων,
εὗρε τὸν ἐν αὐτῷ νεκρὸν, ὡς ἐν Δήλῳ, πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμ-

μένον. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπιστοῦμεν εἰς ταῦτα, περιμένοντες νὰ ἐπιχυθῇ πλεῖον φῶς δι' ἀνασκαφῶν, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ,

40.

Ἀρπαλένος,

ὑπάρχουσα ἐπὶ ἀσπίδος ἐξ ὀπτῆς γῆς, εὐρεθείσης ἐν τινι τῶν αὐτόθι τάφων, πᾶν ἄλλο ἢ τοῦτο δεικνύει ⁽⁴⁴⁾. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων αὐτῆς καὶ ἡ γραφὴ εἰς ἀντὶ τῆς πείθουσι νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ αὕτη καὶ ὁ τάφος, εἰς ὃν εὐρέθη, ἀνήκουσι μὲν εἰς τοὺς πρὸ τοῦ Εὐκλείδου (427 π. Χ.) χρόνους, ἀλλ' εἶναι πολλῶς μεταγενέστερα τῶν καρικῶν. Ἀπέδωκε δὲ ὁ Ross τῇ ἐν Ποσειδεῖοις πόλει τὸ ὄνομα *Γρύγχη* ἢ *Γρύγχεια*, ὡς εὐρῶν τοὺς Γρυγγεῖς ἐγγὺς τῶν Συρίων ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ τὸ ἐσφαλμένον τῆς ὑποθέσεως ταύτης κατεδείχθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Bœckh, ὅστις ἀπέδειξε προφανῶς, ὅτι οἱ Γρυγγεῖς ἦσαν πολῖται τῶν *Ρυγῶν*, πόλεως τῆς Εὐβοίας (ιδεὲς Bœckh, *Die Staatshaushaltung der Athener*, II, S. 678).

Μετὰ τὰς εἰκασίας ταύτας μόνον βέβαιον περὶ τῶν Ποσειδεῶν ἀπολείπεται ἡμῖν, ὅτι πόλις ἢ μᾶλλον πολίχνη ὑπῆρχεν αὐτόθι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους καὶ μέσους ἑλληνικοὺς χρόνους. Ἄν δ' αὕτη ἐσώζετο κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους αἰῶνας, οὐδεμία μαρτυρία δεικνύει ὅτι ὅμως ἐπὶ Ῥωμαίων, οὔτε ἐν Ποσειδεῖοις, οὔτε ἀλλαχοῦ τῆς Σύρου ὑπῆρχε πόλις, πλὴν τῆς μιᾶς μόνης πόλεως Σύρου, μετὰ μεγάλης πιθανότητος δεικνύει ἡ δ' δημοθιολογικὴ ἐπιγραφὴ, ἐν ᾗ ἀναφέρεται (στ. 9), ὅτι ὁ στεφανηφόρος Ἐλευθέρος παρέσχε δημοθιολίαν «τῇ Συρίων πόλει», προσκαλέσας εἰς ταύτην καὶ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἐκ τῶν Κυκλάδων.

(44) Περί τῆς ἀσπίδος ταύτης, ὑπαρχούσης νῦν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀρχ. ἐταιρίας τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ, εἶπέ τινα ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος (*Revue Archéol.* 1862, X, p. 230) ἡμαρτημένως ὅμως ἐδημοσύνουσαν Ἀρπαλῖνος ἀντὶ Ἀρπαλένος.

Ἐγγὺς δὲ τῶν Ποσειδείων δύο τὸ πάλαι ὑπάρχον πολίχνην, κατὰ τὰς θέσεις *Φοίνικα* καὶ *Γαλησσᾶν*, ὧν ἐν τῇ κοινῇ νεκροπόλει, μεταξὺ αὐτῶν κειμένη, κατὰ τὴν θέσιν Τσιριγώτου, εὐρέθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 39 ἐπιγραφή. Εἰς τὸ ὄνομα *Φοίνικας* ὁ *Ross* καὶ ὁ *Lebas* ἠθέλησαν ν' ἀποδώσωσι φοινικικὴν ἀρχήν, ὅτι δηλ. ἐδόθη ὑπὸ ἀποίκων Φοινίκων ⁽¹⁵⁾. Καὶ ἡ μὲν ἀποίκησης τῶν Φοινίκων ἐν Σύρῳ οὐδ' ὅλως δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ νομίζομεν ὅμως, ὅτι ἐκ τοῦ ὀνόματος οὐδὲν ἀποδεικνύεται διότι ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ὀνομασθῇ οὕτως ἡ θέσις ἐκ τοῦ φυτοῦ *φοίνικος*, κατὰ τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ φοίνιξ ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο. Κύρια μνημεῖα τῆς πολίχνης ταύτης ἔχομεν λείψανα ναοῦ παρὰ τῇ ἀκτῇ, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος (ιδὲ ἀρ. 15, 16), ἐρειπιῶνα κατὰ τὸ μέσον τῆς πεδιάδος καὶ τὴν κοινὴν καὶ τῷ *Γαλησσᾶ* νεκρόπολιν, ἧς ἀνασκαφέντες τινὲς τάφοι ἀνήκουσι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ρουσσοπούλου εἰς τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας ⁽¹⁶⁾.

Περὶ δὲ τῆς ἐτέρας πολίχνης, τῆς ἐν τῇ θέσει *Γαλησσᾶ*, πλὴν

(45) Ὁμοίως ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀπατηθέντες, ἐθεώρησαν ὅ τε *Ross* ἐν ταῖς *Inselreisen* καὶ ὁ *Lenormant* ἐν τινι ὑπομνήματι αὐτοῦ (*Rapport à l'Empereur sur sa mission à Santorin. Acad. des Inscr. 1866 p. 269—283*) ὡς φοινικικῆς ἀρχῆς τὴν ἐν Θήρᾳ τοπωνυμίαν *Φοινικιὰν*, ἐνῷ αὕτη, ὡς καὶ αἱ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁμώνυμοι θέσεις, ἔλαβον τὸ ὄνομα ἐκ φοίνικος ὑπάρχοντος ἐπὶ αὐτοῖσι πρὸ ἐτῶν οὐ πολλῶν.

(46) Πλὴν τούτων, ἀναφέρουσι τινες ὡς ὑπάρχοντα ἐν Φοίνικι λείψανα ἀρχαίας προκυμαίας καὶ κατὰ τὴν θέσιν *Νυδραγὸ* λείψανα μεγάλου ἀρχαίου ὑδραγωγείου, φέροντος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ὕδωρ εἰς *Φοίνικα*. Ἐκ τούτων τὰ νομιζόμενα ὡς λείψανα προκυμαίας εἰσὶν ἐρείπια οἰκοδομημάτων γενόμενα ὑποδρύχια, εἴτε ἕνεκα μικρᾶς καθιζήσεως τοῦ ἐδάφους, εἴτε ἕνεκα πλημμύρας τῶν ὑδάτων. — Ἐν δὲ τῇ θέσει *Νυδρα(γ)ῶ* οὐδ' ὅλως ὑπάρχουσι λείψανα μεγάλου ὑδραγωγείου, ἀλλὰ μόνον μικρὸς τις ὑδραγωγὸς, δι' οὗ σήμερον τὸ ὕδωρ ἐκ μικρᾶς πηγῆς διοχετεύεται εἰς ἐγγὺς κειμένην δεξαμενὴν. Ἐκ δὲ τῆς τοπωνυμίας οὐδὲν ἐξάγεται διότι καὶ σήμερον ἔτι *νυδρα(γ)ὸν* καλοῦσιν οἱ Σύριοι χωρικοὶ τὸν ὑδραγωγόν, ὅπως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀπαντᾷ καλούμενος ὁ *δραγός*.

δύο ἐρειπιώνων ἱκανῶς ἐκτεταμένων, ὑπαρχόντων αὐτόθι, χωρίον ἀττικῆς ἐπιγραφῆς παρέχει ἡμῖν ἀφορμὴν εἰς εἰκασίας τινάς. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ (C. I. G. n. 158, B'), ἐν ᾗ καταλέγονται ὀφειλέται τοῦ ἐν Δήλῳ ἀμφικτυονικοῦ ταμείου ἐπὶ ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις Καλλέου, Χαρισάνδρου, Ἱπποδάμαντος καὶ Σωκρατίδου (377-373), ἀναφέρεται καὶ «*Πριανεύς Σύριος Γαλήσιος ΔΔΔΔΠ*». Διὰ τὸν Bœckh ἡ λέξις *Γαλήσιος* ἦτο αἶνγμα (1) ἐνόμισε λοιπὸν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναγνώσῃ *Γαλησιόν*, ὅτι δηλ. ὁ ἐκ Σύρου *Πριανεύς* ἦτο υἱὸς *Γαλησιόν*, ὅπερ ὁμοῦς οὐδόλως λέγει ὁ λίθος. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἥ τε μετὰ τὸ ἐθνικὸν θέσις τοῦ ὀνόματος *Γαλήσιος* καὶ ἡ ἐν Σύρῳ ὑπαρξίς τῆς τοπωνυμίας *Γαλησσᾶς* μετὰ μεγίστης πιθανότητος δεικνύουσιν, ὅτι τὸ *Γαλήσιος* εἶναι δημοτικὸν καὶ ὅτι ἡ τοπωνυμία *Γαλησσᾶς* εἶναι τὸ παρεφθαρμένον ὄνομα πολίχνης ἀρχαίας αὐτόθι κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς χρόνους (4 αἰὼν π. Χ.) ὑπαρχούσης, ἐξ ἧς ἦν ὁ

(47) Ἴδου τί σημειοὶ περὶ τούτου· *ΓΑΛΗΞΕΙΟΞ* nescio quid sit; conicio pro ultimo esse siglam numeralem reponendam, ut *Γαλησσίου* patris nomen sit postpositum, quod id scriba post vocem *Πριανεύς* casu omisisset: certe de *Γαλλήσιω* Ephesiorum oppido (Steph. Byz. V.) nemo cogitaverit.»

Υ. Γ. Εὐρίσκετο ἔρη τὸ μέρος τοῦτο τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Σύρου ὑπὸ τὰ πιστήρια, ὅτε ἀπηντήσαμεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Bœckh, *Die Staatshaushaltung der Athener* (II, S. 401), ὀλίγα τινὰ ἀναφερόμενα πρὸς τὸ «*Πριανεύς Σύριος Γαλήσιος*», ἐν οἷς ὁ Bœckh, ὑποστηρίζων αὖθις τὴν αὐτὴν γνώμην, ἣν ἐξήνεγκεν ἐν τῷ *Corpus*, προσεπιφέρει, ὅτι εἶναι δυνατόν ἐν τούτοις νὰ ὑπῆρχεν εἰς Σύρον τόπος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἐν τῇ ἐπιγραφῇ *Γαλήσιος* ὁ *Πριανεύς*, ὡς κάτοικος αὐτοῦ νομίζει ὁμοῦς, ὅτι ὁ διπλοῦς προσδιορισμὸς «*Σύριος Γαλήσιος*» ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. «*Doch wäre es auch möglich, dass auf Syros ein Ort gewesen wäre, dessen einwohner Galesier genannt worden: wiewohl auch so wieder die doppelte Bezeichnung auffällig ist.*» Ἀλλ' εἰς τοῦτο οὐδόλως ἔχει δίκαιον, καθόσον αὐτὴ δὴ ἡ ἕνεκα ἴσως ἀγνοίας παράλειψις τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς, ὅπερ, σημειωτέον, εἰς πάντα τὰ συγκαταριθμούμενα ὀνόματα παρατίθεται, καθίστα ἀναγκαῖον τὸν προσδιορισμὸν τῆς τε πατρίδος τοῦ *Πριανεύς* καὶ τοῦ δήμου αὐτοῦ.

Πριανεύς. Ὅποῖον δὲ τὸ ἀδιάφθορον τῆς πολίχνης ταύτης ὄνομα μετὰ βεβαιότητος μὲν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν· ἀποβλέποντες ὅμως εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ δημοτικοῦ *Γαλήσιος* καὶ εἰς τὰς παραφθοράς, ἃς καθ' ὠρισμένους φωνολογικοὺς νόμους πάσχουσιν αἱ ἑλληνικαὶ τοπωνυμίαι, μετὰ τίνος πιθανότητος συμπεραίνομεν, ὅτι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πολίχνης ταύτης ἦτο *Γαλησσός* (ἡ) ἢ *Γαλησσία*, ἐξ οὗ ὁ *Γαλησσιᾶς* ἢ *Γαλησσαῖς*⁽⁴⁸⁾, ὅπως ἐν αὐτῇ τῇ Σύρῳ ἡ *Márta* (κεφαλόβρυσο, κεφαλᾶρι) ἐγένετο *Márras*, ἡ *Bῆσσα* *Bήσσας* καὶ πλείστα ἄλλα.

Β'. ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΟΥ ὉΡΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Ἀπὸ τῶν πετρωδῶν καὶ ἀγόνων ὁρέων τῆς βορειοτάτης Σύρου βραχεῖς πρὸς δυσμὰς ἀποφυόμενοι κλάδοι, βραχεῖας φάραγγας σχηματίζουσιν, εἰς κολπίσκους περατουμένας, ὧν ὁ βορειότατος τῶν *Γραμμάτων* καλεῖται. Ὁ κολπίσκος οὗτος, λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ πολυπληθῶν ἐπιγραφῶν αὐτόθι κεχαραγμένων, εἰς τρεῖς ὑποδιαιρεῖται ὅρμους, εἰς ὧν τὸν δυτικώτατον προσορμίζονται τὰ ἐκεῖθεν ἐν καιρῷ σφοδροῦ βορρᾶ διερχόμενα πλοῖα. Πρὸς δυσμὰς τοῦ ὅρμου τούτου βραχῶδες ἀκρωτήριον, ἀπὸ τῶν ΒΔ πρὸς τὰ ΝΑ ἐκτεινόμενον, ἀποχωρίζει τὸν ὅρμον ἀπὸ τοῦ πελάγους. Τοῦ δὲ

(48) Οὕτως ὀνομάζεται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος θέσις παρὰ τε τοῖς Συρίοις χωρικοῖς καὶ ἐν τοῖς προικοσυμφώνοις, διαθήκαις καὶ λοιποῖς ἰδιωτικοῖς ἐγγράφοις τῶν Συρίων τοῦ 16ου, 17ου καὶ 18ου αἰῶνος ὅσα σώζονται παρ' ἡμῖν. Οὕτως ἐν ἐγγράφῳ ἰδιωτικῷ τοῦ 1509, ἐπὶ Ἐνετοῦ ἐν Σύρῳ καπετάνιου Πέτρου Δελιδόγια, ἀναφέρεται· «το οπιον μαντροκάθισμα ζιτουσι ισον τοπον λεγομενος γαλίσια» καὶ κατωτέρω ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ· «με τιν βοσκήν του κινοντας απο τιν μικρη σιχία του γαλίσια» — Σημειοῦμεν δ' ἅπαξ ἐνταῦθα, ὅτι δι' ἁπάσας τὰς τοπωνυμίας, ἃς ἀναφερόμεν ἐν τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ, εἵχομεν ὑπ' ὅψιν οὐ μόνον πῶς λέγονται σήμερον αὗται παρὰ τοῖς χωρικοῖς, ἀλλὰ καὶ πῶς ἀναφέρονται εἰς τὰ σωζόμενα ἔγγραφα τῶν παρελθόντων αἰώνων. Δι' ὅσα δ' ἔπαθον δευνὰ εἰς χεῖρας ἄλλων αἱ σύριαι τοπωνυμίαι ἐγνοεῖται βεβαίως ὅτι οὐδόλως ἐσμὲν ἡμεῖς ὑπόλογοι.

ἀκρωτηρίου τούτου πρὸς μὲν τὰ δυτικά ἀπότομοι βράχοι ὑψοῦνται ὑπὲρ τὴν θάλασσαν· πρὸς δὲ τὸν ὄρμον τὸ ἔδαφος, βαθμηδὸν ταπεινούμενον, τὴν χθαμαλὴν τούτου ἀποτελεῖ δυτικὴν ἀκτὴν.

Ἐκ τοῦ μυχοῦ τοῦ ὄρμου ἀναχωροῦντες, καὶ ἐπὶ τοῦ βραχάδους ὁδεύοντες ἀκρωτηρίου, ἀπαντῶμεν, κατὰ μὲν τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἀκτὴν δύο μᾶλλον ἢ ἥττον ὁμαλὰς θέσεις, κεκαλυμμένας ὑπὸ ἐπιγραφῶν· ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τῶν πρὸς τὸ πέλαγος ἀπορρώγων, ἐτέρας τρεῖς ἐνεπιγράφους θέσεις. Ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ ὄρμου ἡ μὲν πρώτη, μικρὸν ἀπέχουσα τοῦ μυχοῦ, ἔχει κλίσιν πρὸς τὸν ὀρίζοντα 40 περίπου μοιρῶν, ἑκτασιν 35 τετρ. μέτρων καὶ ἔδαφος ἀκανόνιστον, περιλαμβάνον πολλὰ μικρότερα ἐνεπίγραφα χωρία· ἡ δὲ δευτέρα 30 περίπου μέτρα ἀπέχουσα τῆς πρώτης, ἔχει κλίσιν σχεδὸν τὴν αὐτὴν καὶ ἑκτασιν 40 τετρ. μέτρ. κατέχει δὲ τὸν χώρον ἀρχαίου λατομείου, ἐπὶ τῆς καταλειφθείσης ἐπιφανείας τοῦ ὁποίου ἐχαράχθησαν αἱ ἐπιγραφαὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς λατομίας. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τριῶν θέσεων, τῶν ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἀπορρώγων βράχων, ἡ μὲν νοτιωτέρα κεῖται ἐπὶ ὀριζοντίου ἐπιπέδου εἰς ἀπόσασιν 120 περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς νοτίας ἄκρας τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ἔχει ἑκτασιν 8 περίπου τετρ. μέτρ· ἡ δὲ δευτέρα, κειμένη ὁμοίως ἐπὶ ἐπιπέδου ὀριζοντίου, ἀφίσταται ἐκείνης ὀλίγα βήματα καὶ ἔχει ἑκτασιν 14 τ. μ' ἡ δὲ τρίτη, ἡ βορειοτάτη, κειμένη ἐπὶ βράχου καθέτου, ἀπέχει 70 περίπου μέτρ. ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ ἔχει ἑκτασιν 4 τ. μ.

Αἱ κατὰ τὰς διαφόρους ταύτας θέσεις τῶν Γραμμάτων κεχαραγμέναι ἐπιγραφαὶ ἀνήκουσι κυρίως εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς καὶ βυζαντινοὺς χρόνους⁽⁴⁹⁾· ἔχουσι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπόθεσιν εὐ-

(49) Τῶν ἐνετικῶν καὶ τουρκικῶν χρόνων ὀνόματά τινα μόνον ἄσχημα ὑπάρχουσιν ἀπειροκάλως κεχαραγμένα. Ἀρχαιότατον πάντων τούτων εἶναι μονογραφὴ Α. Α., ἔχουσα κάτωθι τὴν χρονολογίαν 1426 καὶ ἐπομένως ἀνήκουσα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἐν Ἑλλάδι εἰσαγωγῆς τῶν ἀραβικῶν χαρακτήρων. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἕνα περίπου αἰῶνα κατόπιν ἀπαντῶμεν σύριον ἔγγραφον, τὸ ἀρχαιότατον τῶν γνωστῶν ἡμῖν μεσαιωνικῶν τῆς Σύρου ἔγγράφων, φέρον τὴν χρονολογίαν αὐτοῦ 1509 δι' ἑλληνικῶν γραμμάτων (αφθ).

χὰς ὑπὲρ εὐπλοίας καὶ σωτηρίας, ἃς ἐποιοῦν οἱ ἐν καιρῷ τρικυμίας αὐτόθι προσορμιζόμενοι, δι' ἑαυτοὺς καὶ τοὺς συμπλέοντας. Καὶ ἐν γένει μὲν αὐταὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸ γνωστὸν εἶδος τῶν εὐκτηρίων ἐπιγραφῶν, ἃς πολυαριθμούς ἀπαντῶμεν εἰς τὰ Γράμματα τῆς Ἡπειροῦ ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μέμνονος καὶ τὰς κατακόμβας ἐν Ἀβυσσινίᾳ, ἐγγὺς λατομείου ἐπὶ χριστιανικῶν ναῶν τῶν βυζαντινῶν χρόνων καὶ σφραγίδων τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος. Εἰδικώτερον ὅμως ἐξετάζοντες αὐτάς, παρατηροῦμεν, ὅτι διακρίνονται ἐκείνων, καθ' ὅσον παρέχουσι τῇ ἐπιγραφικῇ νέον τέως ἀγνωστον εἶδος ἐπιγραφῶν εὐκτηρίων ὑπὲρ εὐπλοίας, καὶ καθ' ὅσον ἀνήκουσιν εἰς εὐρύτατον γεωγραφικὸν κύκλον, οὐ μόνον τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν περιλαμβάνοντα, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας καὶ τῆς Παννονίας ἐκτεινόμενον· ἔτι δὲ εἰς κύκλον χρονολογικὸν εὐρύτατον, χιλιοετηρίδα ὅλην περιλαμβάνοντα, ἀπὸ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς δευτέρας μ. Χ. χιλιοετηρίδος ⁽⁵⁰⁾.

Ἀρχόμενοι τῆς ἐρεύνης αὐτῶν θέλομεν, ἐξετάσει πρῶτον τὰς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν χρόνων χαραχθείσας· εἴτα δὲ τὰς ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ⁽⁵¹⁾.

(50) Ἴδὲ ἐπιγρ. 71, ἐν ἣ ὑπάρχει χρονολογία ς]φά (993 μ. Χ.).

(51) Αἱ κατὰ τὰς ἀκτὰς τῶν Γραμμάτων κατὰ καιροὺς χαραχθεῖσαι ἐπιγραφαὶ συνεποσοῦντο ἀναμφισβότως εἰς τινὰς ἑκατοντάδας· ἀλλ' αἱ βροχαὶ τὰς πλείστας ἐξηφάνισαν· πολλὰς δὲ κατέστρεψαν πιθανῶς οἱ αὐτόθι πρὸ ἑτῶν λατομοῦντες. Ἡ ἄλλοτε μεγάλη πληθὺς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων μαρτυρεῖται καὶ νῦν ἔτι ὑπὸ καταλειφθέντων λίθων πλείστων ἐξαλειφθεῖσων ἐπιγραφῶν· αἱ δὲ σωζόμεναι νῦν, ἐν πολλοῖς καὶ αὐταὶ ἐφθαρμέναι, καίτοι ἐκ πρώτης ὄψεως, ἔνεκα τῆς μεγάλης ἐκτάσεως, ἦν κατέχουσι, φαίνονται ἄπειροι, μόλις συμποσοῦνται περὶ τὰς 400.

Τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας ἐπισκέφθημεν τὸ πρῶτον πρὸ 5 ἑτῶν, ἐκ μὲν τῆς τοπωνυμίας παρακινήθentes, ἐναντίον τῶν διαβεβαιώσεων τῶν γινώσκόντων τὴν θέσιν, λεγόντων, ὅτι ἐπὶ τῶν βράχων μόνον ὀνόματα ἀλλείων ὑπάρχουσι, τῶν ἐκάστοτε ἀλιευόντων ἐκεῖ. Εἴχομεν ἀναχωρήσει ἐκ Σύρου, μικρὸν μόνον τούτων μέρος ἔχοντες ἐξηρσηνυμένον μετὰ πολλοῦ κόπου. Ἀποσταλέντες δὲ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας εἰς Σύρον, ἐπεμείναμεν, πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν καταβα-

Α' Ἐθνικαὶ ἐπιγραφαί.

Αἱ ἔθνικαὶ τῶν Γραμμάτων ἐπιγραφαὶ εἰσι κεχαραγμέναι ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν πρὸς τὸ πέλαγος ἀπορρώγων, τινὲς δὲ, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ παρὰ τῷ μυχῶ τοῦ ὅρου ἐνεπιγράψω θέσει.

Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων αἱ μὲν ἀναφέρουσιν ὀνόματα ἀνδρῶν εἰς τὰ Γράμματα προσορμισθέντων· αἱ δὲ ἄνδρας, εἰς οὓς τὰ χεῖλη τῶν ἀπορρώγων ἔχρησίμευσαν ὡς σκοπιά· αἱ δὲ μνήσεις, εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας πρὸς θεούς.

α. Αἱ τοῦ πρώτου εἶδους ἐπιγραφαὶ ἀναφέρουσιν ὀνόματα καθ' ἑαυτὰ ἢ μετὰ τοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς πατρίδος τοῦ ἀναφερομένου, ἢ καὶ πολλὰ ὁμοῦ ἀνδρῶν συμπλεόντων. Τοιαύτας ἐπιγραφὰς ἀπαντῶμεν πολυαρίθμους καὶ ἀλλαχοῦ, ἰδίως δὲ κατὰ τὸ Μέσσα Βουνὸν τῆς Θήρας, παρὰ τινι σπηλαίῳ, ὑποτιθεμένῳ ὡς μαντεῖω τοῦ Ποσειδῶνος (⁵²). Αἱ τοιαῦται ἐπιγραφαὶ τῶν Γραμμάτων, εὐρισκόμεναι κυρίως κατὰ τὰ χεῖλη τῶν ἀπορρώγων, εἰσὶν αἱ ἐξῆς·

1

2

Μίθρης
Πρεσβευτῆ[ς]
Σ[αρ]διανός.

Μίθρης Κολλύβα[ς]
καὶ Ἑρμογένης
καὶ Ἀρ[τ]εμίδωρος.

λόντες, πρὸς ἐξακριβῶσιν αὐτῶν· τέλος δὲ μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν διατριβὴν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ, ἐν μέσῳ ἀπείρων κακουχιῶν, κατωρθώσαμεν νῦν ἐξακριβῶσωμεν πᾶν ὅ τι ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ ὁ ἀναγνώστης.

(52) Τινὰς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐξέδωκεν ὁ Boeckh. Πολλὰ δ' ἄλλαι, πρὸ 40 περίπου ἐτῶν ἐπὶ στηλῶν καὶ ἄλλων μαρμάρων ἀνακαλυφθεῖσαι, εἰσὶ, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἔτι ἀνέκδοτοι. Ἐκ τούτων, ὡς τὰ μάλιστα ἀξίαν λόγου, ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὴν ἐξῆς·

Μίθρηδ[άτης] (sic)

πορθυ[τῆς] (sic).

Ἐκ ταύτης προφανῶς δέκνυται, ὅτι ὁ Μίθρηδ[άτης], κατὰ τοὺς πρὸς Ῥωμαίους πολέμους αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Θήραν.

3

8

He|vettivs Mella

ΞΗΠ.

Ζώσιμος Καρινίας

ὁ καὶ Δοννᾶτος.

4

9

Phi[l]eros

... iael.

Rusticus.

10

5

Ὀνήσιμος

Ο]ινόη.

Π]εργ[αίος ;

6

11

Ἀπολλώ[ν]ιος

Πανία.

Ῥόδιος.

12

7

Καμικός

Καλο...

Διοσκουρίδης

13

Τόριος.

Εὐπλαστος.

Μεταξὺ πασῶν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων σπουδαιότατη ἀναντιρρήτως ἐστὶν ἡ τὸν Μίθρην τὸν Σαρδιανὸν πρεσβευτὴν ἀναφέρουσα ⁽⁵³⁾. Τίς δ' ἀκριβέστερον οὗτος, ποῦ ἐπορεύετο καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν οὐδόλως γνωρίζομεν. Καὶ ὅτι μὲν εἶναι ὁ αὐτὸς ὁ μετὰ τοῦ Κολλύβου καὶ τῶν λοιπῶν (ἀριθ. 2), οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία· ἄγνωστον ὅμως εἰ ἐστὶν ὁ Μίθρης ὁ ἐν τισὶ νομίσμασι τῶν Σάρδεων ἀναφερόμενος (Mionn. Descr. vol. IV, p.

(53) Ἐπὶ τοῦ περσικοῦ ὀνόματος Μίθρης στηριζόμενος τις, ἴσως υποθέσῃ, ὅτι πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν Σ[ογ]διανός ἀντὶ Σ[αρ]διανός· ἀλλ' ὅμως ὑπὲρ τῆς γραφῆς Σ[αρ]διανός μαρτυροῦσι τὰ ἴχνη τῶν γραμμάτων. Ἀξίον σημειώσεως ἐνταῦθα εἶναι, ὅτι τὰ ὀνόματα καὶ τῶν τριῶν συμπλῶν τοῦ Μίθρου ἀπαντῶμεν εἰς νομίσματα τῆς Σμύρνης (ιδεὲς Mionn. v. III, monn. de Smyrne). Ὁ Κολλύβας μάλιστα μόνον ἐπὶ νομισμάτων τῆς Σμύρνης ἀπαντᾷ.

119). Τὸ *Helvettius* καὶ *Parla* πρῶτον νῦν ἀπαντῶσιν ὡς κύρια ὀνόματα. Τὸ *Phileros* προφανῶς εἶναι τὸ ἑλληνικὸν *Φιλέρω*. Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος περιττὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἶναι πολλῶ μεταγενέστερος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὡς δεικνύεται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων. Τὸ ἐν τῇ χρονολογίᾳ, τῇ μετὰ τὸ *Helvettius*, πρῶτον ἀριθμητικὸν σημεῖον, πρῶτον νῦν καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀπαντῶν, ἀγνοοῦμεν τί σημαίνει.

Β'. Ὡς δεύτερον εἶδος ἐθνικῶν ἐπιγραφῶν τῶν Γραμμάτων καὶ τελέξαμεν τὰς ἀναφερούσας ἄνδρας, εἰς οὓς οἱ πρὸς Δ. ἀπορρώγες βράχοι ἐχρησίμευσαν ὡς σκοπιά. Τοιαύτας ἐπιγραφὰς οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν γνωρίζομεν ἐντελῇ ὅμως πρὸς ταύτας ἀναλογίαν παρέχουσιν ὀνομασίαι διαφόρων ὑψηλῶν καὶ κατόπτων θέσεων, λαβοῦσαι ἀρχὴν ἀπ' ἀνδρῶν, οἵτινες ἐχρήσαντο ταύταις ὡς σκοπιάς. Οὕτως ἔχομεν παρὰ Στράβωνι *Μακίστου σκοπὰς ἐπὶ τοῦ Ἀθωνος*, ἀλλαχοῦ δὲ *Δημητρίου σκοπὰς, Εὐδόξου, Λέοντος, Περσέως σκοπὴν* ἔτι δὲ *Ἐπαμεινώνδου σκοπὴν*, παρὰ τῇ Μαντινείᾳ, ὅθεν τραυματίας ὁ Θηβαῖος στρατηγὸς ἐθεάτο τὴν γινομένην μάχην (Παυσ. XIII, 11.7). Εἰς τί δ' ἐχρησίμευσαν ὡς σκοπιά οἱ βράχοι τοῖς εἰς τὰ Γράμματα εὕρισκομένοις, ἐξηγεῖ ἡμῖν ὁ Λουκιανός· «ἀδὲν ἐξ ἀρχῇ, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα σκέψασθαι, εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐρίον τὸ πνεῦμα.» (Ἑρμότιμος 28). Ἐχομεν δὲ τοῦ εἶδους τούτου ἐπιγραφὰς τὰς ἐξῆς, εὕρισκομένας κατὰ τὴν δευτέραν ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων ἐνεπίγραφον θέσιν.

14

Σκοπὴ] Ἀθηνοβίου
τοῦ ναυκλήρου.

15

Σκοπὴ χ....
τῶ]ν πλε[υσ]άντων

16

Σκοπιά ἀ[κρο]νύοντων
Ἀριστοδήμου
Μέγ[ω]νος
Ἡγησι[ππ]ίδος.

Ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις ἀναφερομένων, σημειώ-
 τέον, ὅτι *Μέγων* ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ Bæckh (C. I. G. n.
 1608a). *Ἡγησιππίς* πρῶτον γυν εὑρηται· *Ἡγησιππίδας* ὅμως
 ἀπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ δὲ ἀκούω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὀνο-
 μάζομαι συχνότατον, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, σώ-
 ζεται καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

γ'. Αἱ μνήσεως ἐπιγραφαὶ περιέχουσι μνήσεις γενομένας ὑπὸ
 εὐρισκομένων εἰς τὰ Γράμματα· εἰσὶ δ' αἱ ἑξῆς·

17

Μνήσθη Ἀπολλῶς
 ἢ Μέθοδος παρὰ τῷ
 Σεράπιδι καὶ τῇ σχο-
 πῇ.

21

Ἐμνήσθη
 Νοῦ[δ]ος;
κου.

18

Δώρα
 Π]αυσία
 ἐμνήσθη

22

Παρὰ τῷ θεῷ
 ἐμνήσθη
 . . Φλαβιανὸς
 πλ[έ]ων ἐν . .

19

Μνήσθη

.

 εὐπλοία.

23

20

Ἐμνήσθη Ῥόθμος Τι(θερίου)
 Κλαυδίου Ἀλεξάν-
 δρου
 Ζ]μυρναίου.

Ἐμνήσθη
 Σέλε[υκος].

24

Δ[ίων] ἐμνήσθη Ἀλεξάνδρ-
 ιδος.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐπιγραφῶν ὑπῆρχε λίαν σύνηθες κατὰ
 τοὺς ὑστερωτέρους χρόνους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος· ἱκανὰς δ' ἐ-
 χομεν τοιαύτας ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν τοῖς Γράμμασι τῆς Ἡπείρου, ἐν
 Ἀττικῇ καὶ ἀλλαχοῦ. Τῷ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερομένῳ
 ἐμνήσθη ἀποδίδουσιν οἱ πλεῖστοι τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεθυμήθη

(recordatus est) ⁽⁵⁴⁾. Καί εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι αὕτη ἦν ἡ ἀρχικὴ τῆς λέξεως σημασία, καὶ ὅτι εἰς πολλὰς τῶν τοιούτων ἐπιγραφῶν ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ ἀναφέρεται τὸ ἐμνήσθῃ· ἀλλ' ὅμως αἱ ἐπιγραφαί, αἱ μὴ ἀναφέρονσαι ἐκεῖνον, οὐ ἐγένετο μνήσις, παρέχουσί πως τὸ ἐνδόξιμον, ὅτι ἡ λέξις εἶχε μεταπέσει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐδεήθῃ, καθ' ὅσον μάλιστα αἱ μνήσεως ἐπιγραφαὶ εὐρίσκονται σχεδὸν πανταχοῦ ἐγγὺς ἱερῶν. Ἰδίᾳ δὲ ἄξιον σημειώσεως εἶναι τὸ ΜΝΗΣΘΗ, εἰς ἱκανὰς ἐπιγραφὰς ἀπαντῶν, καθ' ὅσον δύναται νὰ ἐκληθῇ εἴτε ἴσον τῷ ἐμνήσθῃ, εἴτε ὡς μνησθῇ ἴσον τῷ μνησθεῖν, ὡς δεικνύει ἡ ἐξῆς ἐν Αἰγύπτῳ εὑρεθεῖσα ἐπιγραφή (C. I. G. 4668, e).

Μνησθῶσιν

ἄνδρες δύο ἀδελ-

φοὶ Ἀμβρο[ς] καὶ Ἀλι-

τος υἱ[ο]ῦ Ἡρώδου.

Ἐκ τῶν δύο τούτων ἐκδοχῶν ἐνομίσαμεν τὴν πρώτην ὡς καταλληλοτέραν διὰ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν Γραμμάτων.

Πλὴν τοῦ μνήσθῃ ἄξια λόγου παρουσιάζονται ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιγραφῇ τὸ Μέθοδος καὶ τὸ σκοπή. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, εἶναι ἀναμφιβόλως παρωνύμιον τοῦ Ἀπολλῶ, ὅπως πολλὰ ἄλλα ὅμοια, οἷον Ἡγήμων ἢ Φακῇ, Ἀρτώριος ἢ Μελισσαῖ· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐλληνικοὺς χρόνους Σαμουήλ ἢ Τελευταία Κρίσις, καὶ σήμερον ἔτι πού Γεώργιος ἢ Εὐγένεια. Τὸ δὲ σκοπή σημαίνει τὴν ἐπὶ τῆς ἀπορρώγος σκοπιάν, καθ' ἣν καὶ ἱερὸν τοῦ Σεράπιδος ὑπῆρχε. Σημαίνει ἐπομένως ἡ ἐπιγραφή, ὅτι ὁ Ἀπολλῶς ἐδεήθη, εὐρισχόμενος κατὰ τὴν σκοπιάν, παρὰ τῷ

(54) Περὶ τοῦ ἐμνήσθῃ παρατηρεῖ ὁ Pocock τὰ ἐξῆς: «Ἡ-λιόδωρος ἐμνήσθῃ Ζήνωνος. Illud ἐμνήσθῃ animadverti velim. Solebant peregrinantes pietatis et memoriae causā absentium et relictorum amicorum et cognatorum in his locis, ubi suam volebant relinquere memoriam, etiam eorum nomine scripto se testari non immemores fuisse.» (Ἰδὲ Θησ. Ἐρρίκου Στεφάνου ἐν λ. μνάομαι).

ναῶ τοῦ αὐτόθι λατρευομένου θεοῦ. Ἄν δὲ τὸ σκοπὴ ᾦν αὐτὰ τὸ τῆς θέσεως ὄνομα οὐδόλως δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν ἡ ὑπ' ἀρ. 22 παρέχει ἀμφιβολίας τινάς, ἐὰν ᾦναι χριστιανικὴ ἢ ἐθνικὴ. Ἀλλ' ὅμως τότε σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ὁ τύπος τῆς ἐπιγραφῆς παρέχουσι μερίζονα πιθανότητα ὑπὲρ τοῦ δευτέρου, μὴ ἀντικειμένου εἰς τοῦτο τοῦ ἐν ἀρχῇ «Παρά τῷ θεῷ»· διότι πιθανώτατα οὗτος ᾦν θεός τις, ἔχων ἱερὸν εἰς τὰ Γράμματα. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγρ. 20 Ῥύθμος πρῶτον νῦν ἀπαντᾷ. Περί τῆς γνωστοτάτης γραφῆς Ζμυρναῖος ἀντὶ Σμυρναῖος περιττὸν κρίνομεν νὰ σημειώσωμέν τι.

δ'. Αἱ εὐκτῆριοι ἐπιγραφαὶ περιέχουσιν εὐχάς, ὑπ' ἀνδρῶν εἰς τὰ Γράμματα προσορμιζομένων γενομένας, ὑπὲρ εὐπλοίας ἑαυτῶν ἢ φίλων. Τίθεται δὲ ἐν αὐταῖς ἄλλοτε μὲν μόνον τὸ ὄνομα ἐκείνου, δι' ὃν ἡ εὐχὴ γίνεται, ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἢ τῆς πατρίδος. Αὗται ὑπάρχουσι κεχαραγμένα ἐν τῷ ὄρμῳ (θέσ. α')· εἰσὶ δ' αἱ ἐξῆς·

25

Εὐπλοία
τῷ Φιλο-
στράτῃ
τῷ Ἰουλι-
ανῷ
Ἀρτεμισίου
Μελησίῳ.

26

Εὐ[π]λοία τῷ Ἡρακλεῖ
Μελησίῳ
τῷ Θεοπόμπου.

27

Εὐπλοία
Τιαν[ῷ];

28

Εὐπλοι-
α σοὶ Εὐτό-
χῃ.

29

Εὐπλοία
Ὀκτ[αῖα] Τύχει.

Τοιαύτην δ' ἔχομεν καὶ μίαν χριστιανικὴν, χαραχθεῖσαν κατὰ μέμνησιν τῶν ἐθνικῶν·

Εὐπλῦα Ἰσιδώρου
Φιλαληθείου
Ἀνδρείου.

Ὅτι δ' αὕτη εἶναι χριστιανική, δείκνυται ἐκ τε τῶν ἀνορθογραφίων αὐτῆς καὶ τῆς ἐξῆς παρακειμένης ἐπιγραφῆς· αΚ(ύρι)ε βοήθισο[v] τὸ πλύο Φιλαλιθίο[u.] Πιθανώτατα δὲ καὶ ἡ ἐξῆς, ὑπάρχουσα κατὰ τὸ λατομεῖον, εἶναι χριστιανική·

Εὐπλία (sic)

Διοτίμα.

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται πλὴν τοῦ ἰδιάζοντος αὐταῖς τύπου, ὅστις ἀποκλειστικῶς ἐν μόνῃ τῇ Σύρῳ ἀπαντᾷ, παρουσιάζουσιν ἀξιοσημείωτον, θεοῦ ὄνομα Ἡρακλῆς (ἀρ. 26) ὡς ὄνομα κύριον ἀνδρὸς Μιλησίου, ὅπερ οὐδόλως ἦν σύνηθες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁφείλομεν δὲ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι οὐδ' ἐλαχίστη ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς γραφῆς, διότι πρὸς πλήρη περὶ τούτου βεβαιότητα ἐπανειλημμένως ἐξητάσαμεν τὸν βράχον. Περὶ ῥεργος εἶναι προσέτι ἡ γραφή ΤύχΕΙ (ἀρ. 29) ἐν ἐπιγραφῇ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, τῆς εἰ ἀντὶ τῆς ἡ οὔσης ἐν χρήσει εἰς ἀρχαιοτέ-
ρους χρόνους. Εὐτύχης, ὡς ὄνομα ἀνδρὸς ὑπάρχει καὶ ἀλλαχόθεν γνωστόν.

Μετὰ τῶν εὐκτηρίων δὲ τούτων ἐπιγραφῶν δεόν νὰ συγκαταλεχθῶσι, καίτοι διαφόρου τύπου, ἐπιγραφαὶ τινες, ἐν αἷς ἰκετεύει ὁ χαράξας τὸν Ἀσκληπιὸν, ἵνα παράσχη πιθανῶς εὐπλοῖαν.

30

31

Ἀσκ]
ληπιε θε[ε

.....

Ἀσκλη-
πιε μέγα
σῶσον Εὐ]τύχη
.... ἀγνάς.

Δυστυχῶς ὅμως οὐδετέρα τούτων διετηρήθη ἀκεραία καὶ αὐταὶ δὲ αἱ συμπληρώσεις ἃς ἐποιήσαμεν, οὐδόλως παρέχουσι πᾶσαι βεβαιότητα πλήρη.

Ἐνταῦθα δεόν νὰ προσθέσωμεν καὶ ἐτέραν τινὰ ἐπιγραφὴν, κεχαραγμένην κατὰ τὰ ἔσχατα τῆς τρίτης ἐνεπιγράφου θέσεως, τῆς ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων, ἀπέναντι τῆς χειμερινῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

32

.....

Θεὸν

Ἡλίον

Ἀλλὰ καὶ αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἐφθαρμένη, ὥστε μόλις ἡδυνήθημεν νὰ ἀναγνώσωμεν μετὰ βεβαιότητος τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλίου ⁽⁵⁵⁾.

ε'. Αἱ εὐχαριστήριοι ἐπιγραφαὶ ἀναφέρονται κυρίως τῷ Ἀσκληπιῷ, ὃν ναυσιπόροι, ἐν τρικυμίαις κινδυνεύσαντες, εὐχαριστοῦσι μετὰ τὴν διάσωσιν αὐτῶν. Τοιαύτας ἔχομεν τὰς ἐξῆς, ἐγγὺς εὐκτηρίων τῷ αὐτῷ θεῷ εὐρισκομένους.

33

Εὐχαριστοῦμεν τῷ

Ἀσκ]λήπιῳ οἱ ἐν τῷ μειλη-

σιακῷ πλοίῳ; Ἡρ]ακλείδ[ης Κ]αλπε[ύς.

34

Εὐχαριστοῦμεν θεῷ

Ἀσκληπιῷ

Παῦλ[ος] κ[αί] Αἰαντ[ί]ς

Ἡρακλείδης Νείκων.

35

Εὐχαριστοῦ-

μεν

θεῷ] Ἀσκληπιῷ

.....

Ἐν τῇ 33 ἐπιγρ. συνεπληρώσαμεν *Καλπεύς*, ὡς οὐδεμιᾶς ἄλλης λέξεως συμβιβαζομένης μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ λίθου ἰχνῶν. Εἶναι δὲ *Καλπεύς* ὁ πολίτης τῶν Καλπῶν, πόλεως τῆς Βιθυνίας.

Μετὰ τῶν εὐχαριστηρίων συναριθμητέα καὶ ἑτέρα τις ἐπιγραφή ἐπὶ ῥομβοειδοῦς λατομήματος, εὐρισκομένου κατὰ τὴν θέσιν τοῦ λατομείου, κεχαραγμένη, ἐν ᾗ οἱ χαράξαντες εὐχαριστοῦσι τὸν σῶσαντα αὐτοὺς ἐν Τύρῳ.

(55) Καίτοι λίαν δυσανάγνωστος, ἐκ τῶν ἰχνῶν καὶ τῆς θέσεως αὐτῆς δέκνεται, ὅτι μόνον δύο ἢ τρεῖς λέξεις περιεῖχεν.

36

Δόξα τῷ

σώσαντι

ἡμᾶς

ἐν Τύρῳ.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἄξιον σημειώσεως παρατηρεῖται ἡ παράλειψις τοῦ ὀνόματος τοῦ τε σώσαντος θεοῦ ἢ ἀγίου καὶ τῶν σωθέντων. Ἐνεκα τῆς παραλείψεως ταύτης, οὐδὲ ἂν ἡ ἐπιγραφὴ ἦναι ἐθνικὴ ἢ χριστιανικὴ γνωρίζομεν διότι ἐκ τῶν ἄλλων τὸ μὲν σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ἡ ὀρθογραφία δεικνύουσιν αὐτὴν μᾶλλον ὡς ἐθνικὴν, τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ «δόξα» ὡς χριστιανικὴν.

ς'. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω θρησκευτικῶν ἐπιγραφῶν, ὑπάρχει τις κατὰ τὴν θέσιν τοῦ λατομείου, ἐπὶ ἐτέρου ἐγκαταλειφθέντος λατομήματος παρεμφεροῦς ἀετώματι ⁽⁵⁶⁾ κεχαραγμένη, ἀναφέρουσα προσκύνημα πιθανῶς Βάσσου τινός·

37

.....
Βάσσ[ου]

προσκύνει[μα]

...Διος....

.....

Τοῦ τύπου τούτου ἐπιγραφᾶς (προσκυρήματα) εὐρίσκομεν πολυπληθεστάτας ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ μάλιστα ἐν λατομείῳ τῆς Νουβίας, ἐγγὺς μικροῦ τειμένου. Ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐπιγραφῶν παραθέτομεν τὴν ἐξῆς, σχετιζομένην πρὸς τὸ λατομεῖον· Ἐν προσκ[ύ]-
νημα T[ι]θόης Ὁρση(τος) [προστάτης] Σρουπτίχι(ος) γενόμενος (ρ. γενόμενος) διετίξα, καὶ ῥάνη [ἡ]μᾶς ὁ θεὸς καὶ ἡ λατομή[α] ἔ[π]αυσε[ν.] (C. I. G. Inscr. Nubiae 5933). Ἄξιον δὲ ση-

(56) Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ μέλλοντος νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ Γράμματα νὰ μὴ ἐκλάβῃ τὰ δύο λατομήματα (ἀρ. 36 καὶ 37) ὡς λείψανα ἀρχαίου οἰκοδομήματος.

μειώσεως εἶναι, ὅτι Βάσσος τις ἀναφέρεται ποιήσας εὐχὴν τοῖς Διοσκόροις ⁽⁵⁷⁾ καὶ εἰς τὰ Γράμματα τῆς Ἡπείρου, προσορμισθεὶς ἐκεῖ (C. I. G. n. 1226).

Εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐπιγραφὰς δέον ἔτι νὰ καταλέξωμεν καὶ τὰς ἐξῆς δύο ὑπαρχούσας παρὰ τῷ ὄρμῳ·

38

Εὐσεβῇ Νίδιον Ἐπίκτη-
τ[ο]ς τ[ο]ν ἀδελφόν.

39

Σαρπηδὼν
Σαρπηδόνας
ποιεῖ μνησθεῖς ;
...δ[ρ]ευ...ν
..... ρου .

Νίδιος, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, πρῶτον νῦν ἀπαντᾷ.

Ζ'. Ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἐπιγραφῶν τῶν Γραμμάτων ὑπολείπεται ἔτι νὰ ἀναφέρωμέν τινας, κεχαραγμένας ἰδίως ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν πρὸς τὸ πέλαγος βράχων, αἵτινες εἰς οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν· αἱ μὲν διὰ τὸ ἰδιάζον τοῦ τύπου, αἱ δὲ διὰ τὸ ἐλλιπὲς αὐτῶν.

40

Χαῖρε Χλόη.

41

Τ[ῆ] Χλόη.

42

Μεγαλυνύμ[ω]..

43

Μητ[ρ]ωδῶ[ρ]ω (sic).

44

.....λου.
.....αρχίος κα[ὶ]
.....ναίου

(57) Ἴσως ἄλλος τις, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς εὐχῆς ταύτης, συμπληρώσῃ ἐν τῇ 37 ἐπ. π[ρ]ο[σ] κ[ε]ῖν[η] μ[α] τοῖς Διοσκόροις. Πρὸς ταύτην ὁμως συμπληρώσιν ἐλαχίστη πιθανότης ὑπάρχει.

45

i]mperper...ell - -
a)u(no) EΞH{
ΞH

50

('Ιδὲ πίνακα).

51

46

'E]π' ἀγαθ[ω
Δο]ννάτ[ου].

Λ Υ.
Δύκιος.

52

47

Δ]οννάτω.

...μος...
να]ύκληρος

53

48

Τιμ]ώνακ[τ]ο[ς
.....

.....
...ἐπάρχ[ω] Πανοννῶν...

54

49

('Ιδὲ πίνακα).

Idib(us) Mart(ii)s).

55

Ὁμοίως τῇ ἐπιγραφῇ χαῖρε *Χλόη* ἔχομεν κατὰ τὴν ἀρχαιο-
τητα καὶ ἄλλας ἀλλαχόθεν γνωστάς, ὡς τὰς ἐξ ἧς *Λευκάς*
καλὴ χαῖρε γῶς μου *Θεανῶ* (Franz Epigr. Graeca. p.
337). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 45 ἐπιγραφή ὑπάρχει ἐπὶ πέτρας, τοῦ λοιποῦ
βράχου ἀποκεχωρισμένης, κατὰ τὴν β' ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων ἐνε-
πίγραφον θέσιν. Τίνος εἶδους ἐπιγραφὴ ἐστὶν αὕτη οὐδόλως γνωρί-
ζομεν ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ νῦν ἐπὶ τοῦ λίθου σωζόμενα, ἀναφέρουσι
πιθανῶς ἔτος τῆς ἡγεμονίας αὐτοκράτορός τινος, ἴσως τοῦ Αὐρη-
λίου, καθ' ὃ ἐχαράχθη ἡ ἐπιγραφή. Τὴν σημασίαν τῶν ἐν τῇ β'
στίχῳ ὑπαρχόντων ἀριθμητικῶν σημείων ἀδυνατοῦμεν νὰ ὀρί-
σωμεν· ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν τὸ παρεμφερὲς πρὸς ζ σχῆμα εἶναι
ἀπλοῦν κόσμημα, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο πιθανῶς στέμμα. Τὰ κατὰ
τὴν 46 ἐπιγρ. ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ βράχου παριστῶσιν ἴσως θυ-
σάνους. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ 48 ἐπιγραφῇ ἀναφερομένου ἐπάρχου

τῆς Παννονίας προσεπαθήσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθημεν. Τὸ *idib(us) Mart(iis)*, εἶναι ἀναμφιβόλως λείψανον χρονολογίας καταστραφείσης ἐπιγραφῆς. Ἡ ὑπ' ἀρ. 55 εἶναι τὸ μόνον ὑπολειπόμενον ἐκ πολλῶν παλιμψήστων ἐπιγραφῶν.

Β'. Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαί.

Αἱ χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ τῶν Γραμμάτων εἰς κεχαραγμένα κατὰ τὰς δύο ἐν τῷ ὄρμῳ θέσεις, καὶ ἰδίως τὴν κατὰ τὸ λατομεῖον. Αὗται διακρίνονται τῶν ἐθνικῶν κατὰ τὸ λεπτομερέστερον τῶν εἰδήσεων, ἃς χορηγοῦσιν ἡμῖν περὶ τῶν αὐτόσε προσορμιζομένων ἀνδρῶν καὶ πλοίων· εἶναι δὲ γεγραμμένοι ἐν διεφθαρμένῳ ῥωμαϊζοντι ἀλφαβήτῳ, μετὰ πλείστων ἀνορθογραφιῶν, πιστὴν παρεχουσῶν εἰκόνα τῆς καταστάσεως τῆς δημοτικῆς παιδείας τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ.

Ὡς πρὸς τὸν τύπον αὐτῶν θεωρούμεναι, ἀνήκουσιν εἰς τὰς γνωστὰς εὐκτηρίους ἐπιγραφὰς τῶν βυζαντινῶν χρόνων, οἷας ἀπαντῶμεν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ εἶπομεν, ἐπὶ τοίχων καὶ βράχων ἐγγὺς μεσαιωνικῶν ναῶν, καὶ ἐπὶ σφραγίδων μολυβδίνων τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος. Ἐν αὐταῖς ὁ γράφων, ἀπὸ τοῦ «*Κύριε βοήθει*» ἢ «*Κύριε σῶσον*» συνήθως ἀρχόμενος, ἱκετεύει τὸν Ὑψιστον ἵνα σώσῃ αὐτὸν καὶ τὸ πλοῖον αὐτοῦ μετὰ τῶν συμπλεόντων προσθέτει δὲ πολλάκις τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς πατρίδος, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου καὶ σπανιώτατα τὸν μῆνα ἢ τὸ ἔτος, καθ' ὃ εὗρέθη εἰς τὰ Γράμματα.

Εἰς αἱ χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ αἱ ἐξ ἧς

56

Κ(ύριε) κ[ε] Ἁγίε Φωκᾶ σόσο[ν]
τὸ [πλ]οῖον Μαρίαν καὶ το-
ὺς [π]λέοντας ἐν αὐτῷ
.....πῆδανα-
.....σης.

57

Κύ(ριε) βοήθι
.....ακου ναυκλήρου
.....

58

Ἐνεκεν[σθη τὸ ἱερὸν
... τοῦ ἁγίου [Φωκᾶ;

59

Εὐπλὺα Ἰσιδώρου
Φιλαληθοῦ
Ἀνδρείου.

65

Ὁ χωρὸς τῶν ἁγίων [ἀπάντω]ν
σώσαι [τὸ] πλοῖον Μ[αρίαν μετὰ τ[οῦ]
γ[λ]ώ[μου].... ἐ[στίν] καὶ Ἰωάν[νου]
ναυκλήρου καὶ [τῶν] συνπλεόντων
αὐτ[οῦ].

66

Χ(ριστὲ) σῶσω...

60

... ἀπὸ τῶν
διοκόν-
των με κα[κούρ-
γω]ν. Θεε σῶ(σο)ν.

Κ(ύρι)ς βοήθισον
τὸ πλὺο [Φ]ιλαληθοῦ.

61

Κύριε βοήθη.
Κ(ύρι)ς [θ]ε βοήθη τοῦ δού-
λου σου Θωμᾶ-
ν καὶ Γεοργίου [ἀ. .
κὲ τῆς ἀδελφῆς
αὐτοῦ. Ἀμίν.

67

Χ(ριστὲ) βοήθει τῷ δούλῳ σου
Εὐλιμενίῳ
Ἐφρεσίῳ Χ(ιλιάρχῳ) τῆς
Ἀσίας καὶ τοῖς συν-
πολίτες (sic) τοῖς αὐραρίοις.

68

Κύρι]ε βοήθει
τῷ δούλῳ
σου Χρισ-
[τοδούλῳ].

62

Κύρι]ε εὐχαριστοῦ-
μεν σοι ὅτι ἔ-
σωσ[ες] ἡμᾶς
- - - κὸς Μι[λ]-
σιως

Ἐνπωρίου Ὑπ[π]ῶνο[ς].

63

Κύριε βοή-
θι τῷ δούλῳ
σου Χριστο-
δούλῳ.

69

Εὐπλῖα
Διοτίμα.

64

Κ(ύρι)ς σ[ῶσον] τὴν σύ-
πλοια Στεφάνου
ὑπάτου. Ἀμήν.

70

Σὺ Κ(ύρι)ς βοήθι
τὸ οἶκῳ μου
κὲ μοι τὸ γρά-
ψαντι. Ἀμήν.

71

Κ(ύρι)ε βοήθι τοῦ δοῦλου σου
 Λεοντίου
 πανυκί ἐκ Φο[τ]άκη χωρίου
 Κ[υ]πριαρίου. Ἀμήν.
 Σ[τ]φά γέν(οιτο) οὕτω κύριε.

78

Κύριε βοήθι τῷ π[λ]οίῳ Μαρία
 Θηρέῳ
 καὶ Ἰσιδώρῳ Δ(ια)κόνο καὶ τοῖς
 πλείουσιν μετ' αὐτοῦ
 καὶ Ἰωάννῃ τῷ γραψ(αντι) εὐπλ[ι]α.

72

Κ(ύρι)ε βοήθι τὸν [δ]οῦλον...
 π[α]νυκί Ἀ[μ]ήν.

79

Κ(ύρι)ε βοήθι τὸ δοῦλο σου Ἀνα[γ]
 Ἀναγνώστου ἡδ' Ἰωάννου διακ(sic)
 οῦ Ναζήρου. Ἐγράψαν τὰ γραμ-
 ματα μηνὴ Ἀπρηλίου πρώτη.

Χ(ριστὲ)
 βοήθει.

80

Κ(ύρι)ε βοήθι τὸ δοῦ-
 λο σου Εὐνομίο
 καὶ πάσῃ τῇ συνπλοί-
 α αὐτοῦ Ναζίοις.

Κ(ύρι)ε βοήθει τῷ δούλῳ
 σου Σ[τ]ωφρονίῳ.

81

75

Κ(ύρι)ε σῶσον τὸ
 πλοῖον Μαρία
 Ἰσιδώρου (sic) Πι-
 να[ρ]έως.

Εὐχαριστοῦμέ σοι Κ(ύρι)ε ὅτι ἔσω-
 σες τὸ δοῦλόν σου Ἀστέρι Ναζίῳ
 καὶ πάσῃ τῇ σοιπλοία αὐτοῦ.
 Ἀμήν.

82

76

Κ(ύρι)ε σῶ(σο)ν τοῦ
 δούλου σου Θερε-
 μίστα Ναζίου
 καὶ πάντων (τῶν) σὺν αὐτ-
 ῷ (καὶ) Εὐνομί[ου] τοῦ
 γ[ρ]άψα[ν]τος τὴν
 ἐσχ[ι]ν. Ἀμήν.

Κύριε βοήθει τῷ δούλῳ σου
 Μακροβίῳ Μαθρινῷ;
 καὶ].....εὐπλ[ο]ίῳ. Ἀμήν.
ρίων
καὶ [σῶσον τὴν σύμ-
 πλειαν τὴν] ἐν τῷ πλ[ο]ίῳ.

83

77

Κύριε βοήθι τῷ δούλῳ σου Ἰ-
 σιδώρῳ δι' αὐτὸν.

Κύριε βοήθι τῷ δού-
 λῳ σου Γοργ[ω]νίῳ
 Παρίῳ.

84

92

Κ(ύρι)ε σόσον τήν σύν-ταξιν αὐτοῦ. Χριστέ βο(ή)θη τῷ (δοῦ)λῳ σου.
 πλουαν [Ἰωάννου] δούλῳ σου.
 ἀπικίαν; κ..... νω τῷ
 αὐτοῦ. Ἀμήν Χριστέ. — — — — —

85

93

Ἡ] θ[ε]α' χ[α]ρ[ι]ς εἴη; Κ(ύρι)ε σῶσον τὸ πλ[ύ]ρον.
 ἐφ[ε]λ[α] ἡμῶν. Ἀμήν. Γεωργίου [κ] Πέτρον (ν) α[ν]τ[ι]στ[η]ν.
 86 πλ[ύ]ρον με[τ] τ[ῆ]ς συ- κληρών με[τ] τ[ῆ]ς συ-
 πλ[ύ] (ας) αὐτοῦ Μιλισίων. Πιλου[σ]ανθ(ν). Ἀμήν.
 (188 π[ι]νακα) (88 π[ι]νακα) (88 π[ι]νακα) (88 π[ι]νακα)
 87 94

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τοῦ δούλου (καὶ) Μαρτηρίου Μηλ[ε]ίων;
 σου Δ[α]υ[ι]άνου [καὶ] μετὰ τῆς συνπλ[ε]ρίας αὐτοῦ.
 Ἰω[ν]άννου [μετὰ] τοῦ Καταπο[ρ]ε[υ]σάμεν μιν.
 Ἰαννουαρία III C Id 5
 d A Ἡμερῶ(ν) E.
 88 95

[Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ] Κ(ύρι)ε σῶσον τὸν δ-
 δούλῳ σου οὐλό σου Σύνετον.
 Θεοδώρου στρατιώτη μετὰ
 τῷ διακόνῳ τὸν συμπλ[ε]ρόν.
 υἱὸ δ[ιακόν]ου. αὐτοῦ Νη....
 89 96

Χρ(ιστ)ε βο(ή)θη τῷ Κ(ύρι)ε σῶσον πλ[ύ]ρον Σεργίου [Α]π[ο]λ[ο]ν-
 δούλῳ σου. (ἀτελής). καὶ ἄρχοντος.... μετὰ
 τὸν πλεόντων ἐν αὐτοῦ. Ἀμήν.
 90 97

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ δούλῳ σου. Ἡ Γρηγορίου (ν) πατρίκου.
 ου πα[ν]τοκ[ρά]τορος. Ἀμήν.
 91 97

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ δούλῳ σου. Κ(ύρι)ε βο(ή)θησον Πέτρον.
 ου πα[ν]τοκ[ρά]τορος. Ἀμήν.
 91 97

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ δούλῳ σου. Κ(ύρι)ε βο(ή)θησον Πέτρον.
 ου πα[ν]τοκ[ρά]τορος. Ἀμήν.
 91 97

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ δούλῳ σου. Κ(ύρι)ε βο(ή)θησον Πέτρον.
 ου πα[ν]τοκ[ρά]τορος. Ἀμήν.
 91 97

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ δούλῳ σου. Κ(ύρι)ε βο(ή)θησον Πέτρον.
 ου πα[ν]τοκ[ρά]τορος. Ἀμήν.
 91 97

Κ(ύρι)ε βο(ή)θη τῷ δούλῳ σου. Κ(ύρι)ε βο(ή)θησον Πέτρον.
 ου πα[ν]τοκ[ρά]τορος. Ἀμήν.
 91 97

Κύριε βοήθει τοῦ] δού-
λου σου] Δωμετῆου
κεντάρχου
κα[ὶ συμπλοίας α]ὐ[τοῦ. Ἀμήν.

Ἐπὶ ὠνώματος θε(ο)ῦ ζῶν[τος
Εἰωρτυλῆς...τος
σωθῆς ὑπε.υα.

Διασκοποῦντες τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, εὐρί-
σκομέν τινας διαφερούσας τῶν λοιπῶν κατὰ τὸν τύπον. Οὕτως ἐξ
αὐτῶν τῶν εὐκτηρίων, οἷαί εἰσιν αἱ πλεῖσται τῶν χριστιανικῶν,
ἔχομεν δύο, ἐξ ὧν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ γίνεται ἐπίκλησις πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον Φωκᾶν (ἀρ. 56), ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ πρὸς τὸν
χορὸν τῶν Ἁγίων Ἀπάντων (ἀρ. 65)· ἔτι δὲ δύο εὐκτηρίους ὑπὲρ
εὐπλοίας, αἱ ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν. Ἄλλου εἶδους ἔχομεν δύο εὐ-
χαριστηρίους, ἐν αἷς κινδυνεύσαντες ἐν τρικυμίαις εὐχαριστοῦσι τὸν
σώσαντα αὐτοὺς Θεόν (ἀ. 68, 81)· ἐτέραν τινὰ, ἐν ᾗ ὁ χαράξας ἐπι-
καλεῖται τὴν θεῖαν χάριν (ἀρ. 85), καὶ μίαν ἀναφέρουσιν ἐγκαίνια
ναῖσκού ὑπάρχοντος, ὡς φαίνεται, εἰς τὰ Γράμματα (ἀρ. 58) ⁽⁵⁸⁾.

Ἐκ τῶν ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀνδρῶν οἱ πλεῖστοι
φέρουσιν ὀνόματα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ, οἷον Φιλαλήθιος, Εὐλιμένιος,
Λεόντιος, Διοτίμα, Εὐνόμιος, Ἀστὴρ, Μακρόβιος, Σύνετος, κτλ.
Ἐκ τούτων *Φιλαλήθιος*, *Εὐλιμένιος* καὶ *Θεμελίστας* πρῶτον νῦν
ἀπαντῶσιν· ἀντὶ δὲ τῶν δύο πρώτων ἔχομεν *Φιλαλήθη*, τὸν πα-
τέρα τοῦ ἱατροῦ Ἀλεξάνδρου (Στρ. XII, 580) καὶ *Εὐλλμερόν*
τινα ἐν καταλόγῳ ἐφήβων τῆς Κυζίκου (C. I. G. n. 3665). Τὸ
δὲ *Εἰωρτυλῆς* τί ἐστὶν ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν.

(58) Πολλοὶ τῶν χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν εἰσι κεχαραγμένοι ἐντὸς
τετραγώνων, οἷονεὶ δέλτους ἢ πινακίδας μεταλλίνας παριστώσαι· ἱκαναὶ
τούτων φέρουσιν ἐν ἀρχῇ σταυρόν· δύο δ' ἄτεχνα ὁμοιώματα κηροστατῶν
(ἀρ. 80, 99) ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς ναοῖς ἐγγὺς εἰκόνων τιθεμένων,
πρὸς ἐπίθεσιν τῶν ὑπ' εὐσεβῶν τοῖς ἁγίοις ἀπτομένων κηρίων. Κατὰ τὰς
θέσεις τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἀπαντῶμεν ἐνιαχοῦ ἐπιγλύμματά τινα,
οἷον καρπὸν βοῆας καὶ ἄλλα τινὰ μικροῦ λόγου ἄξια.

Περὶ τινων ἰδιοτροπιῶν παρουσιαζομένων ἐν τῷ κειμένῳ τῶν ἐπιγρα-
φῶν, οἷον συσκοπῶν, παραλείψεων, ἐπιδιορθώσεων, ἔτι δὲ περὶ τινων ἐπι-
γραφῶν καταλειφθεῖσων ἀτελῶν οὐδὲν ἀνάγκη νῦν εἰπώμεν ὡς εὐδιακρίτως.

Τῶν εἰς τὰ Γράμματα προσορμισθέντων ἀνδρῶν ἀναφέρονται Ἀνδριοί, Πάριοι, Νάξιοι, Μήλιοι (;), Θηραῖοι, Ἐφέσιοι, Μιλήσιοι, Πιναρεῖς, Πηλουσιῶται. Ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα δὲ ἢ ἔργον, ναῦται, κυβερνῆται πλοίων⁽⁵⁹⁾, εἰς ἀναγνώστης, διάκονοι, Σύνετος στρατιώτης, Δομέτιος κένταρχος, ὕπατος Στέφανος καὶ Εὐλιμένιος Ἐφέσιος χιλιάρχος τῆς Ἀσίας μετὰ συμπολιτῶν αὐτοῦ αὐραρίων. Περὶ τοῦ χιλιάρχου Εὐλιμενίου οὐδὲν ἀλλαχόθεν γνωρίζομεν· οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ αὐράριοι ἦσαν, ὡς φαίνεται, Ἐφέσιοι χρυσοχοί (aurarii). Ὑπατος Στέφανος ἀναφέρεται καὶ ἐπὶ σφραγίδος, εὐρεθείσης ἐν Καλαβρία καὶ φερούσης τὴν ἐπιγραφὴν «Κύριε βοήθει τῷ σῶ δούλῳ Στεφάνῳ ὑπάτῳ [καὶ] βασιλικῷ σ[π]αθαρίῳ» (C. I. G. 9043)⁶⁰· ἄγνωστον ὅμως ἂν ὁ Στέφανος οὗτος ἦναι ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν Γραμμάτων. Περὶ δὲ τοῦ ἀξιωματοῦ τοῦ κεντάρχου ἀπαντῶμεν παρὰ Ῥιγαλτίῳ ἐκ τῶν Ναυμαχικῶν τοῦ Βασιλείου· «Ἐκατοντάρχης ὁ ἐπὶ μιᾷς νηὸς ἑκατὸν ἀνδρῶν ἡγούμενος, ὅστις καὶ τριήραρχος κέκληται. Ἔστι δὲ ὁ λεγόμενος Κένταρχος· κέντουμ γὰρ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁ ἑκατὸν ἀριθμός.» (Ducangii Gloss. Graecum, λ. κένταρχος)⁽⁶⁰⁾.

(59) Οἱ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν Γραμμάτων ἀναφερόμενοι ναύκληροι ἦσαν ἀναμφιβόλως κυβερνῆται πλοίων· διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ λέξις ναύκληρος ἐσήμαινε τὸν κύριον τῆς νεῆς ἢ τὸν ἐπιπλέοντα αὐτῇ, ἵνα εἰσπράττῃ τὸν ναῦλον τῶν ἐπιβατῶν· ἀλλ' ὅμως γνωρίζομεν, ὅτι ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων ναύκληρος ἑκαλεῖτο παρὰ τῷ λαῷ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου. Οὕτω παρὰ Δουκαγγίῳ· «Ναύκληρος, Naclerus, Navis gubernator. Schedographia Ms. in Agapetum κυβερνήτης, κυρίως ἐστὶν ὁ τὸ πλοῖον διεξάγων πρὸς εὐπλοίαν, ὃν οἱ κοινοὶ ναύκληρον φασίν. Rursum infra· κυβερνήτης λέγεται ὁ ἐξωτῆς τῆς νηὸς, ἡγουν ὁ κοινῶς ναύκληρος.»

(60) Ἐνταῦθα δεόν ἐστι νὰ σημειώσωμέν τινα περὶ τῶν χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν. Τὸ ἐν τέλει τῆς 68 ἐπιγρ. ἀναφερόμενον «Ἐν πωρίῳ Ὑπ[π]ῶνο[ς]» πιθανώτατα σημαίνει τὸ ἐμπόρειον, εἰς ὃ τὸ πλοῖον τοῦ προσευχηθέντος Μιλήσιου ὑπήγετο. Ἐὰν ὁ ἀναφερόμενος Ἰππῶν εἶναι ὁ ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ, ἢ ὁ ἐν τῇ Νουμιδίᾳ, ἢ ὁ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ οὐδόλως γνωρίζομεν. Παράδοξον ἴσως φανῇ, πῶς ἐκ πέντε πλοίων, προσορμισθέντων εἰς τὰ Γράμματα, ὧν γνωρίζομεν τὰ ὀνόματα, τὰ τέσσαρα φέρουσι τὸ

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ παρατηρήσωμεν περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπιγραφῶν τῶν Γραμμάτων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐξέτασιν τῶν εἰδήσεων, ἃς χορηγοῦσιν αὐται ἡμῖν περὶ τῆς ναυτιλίας καὶ ἐμπορίας τῆς παρθενικῆς Ἀνατολῆς, τῆς ἐν αὐτῇ διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν περιπετειῶν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐν τῇ βυζαντινῇ κοινωνίᾳ καταστάσεως τῆς παιδείας, τοῦτό ἐστιν ἔργον τῆς ἐθνολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ καθόλου ἑλληνισμοῦ. Ἡμῖν δ' ἀπολείπεται μόνον, πρὶν ἢ τὸν λόγον περὶ τῶν ἑξῆς, νὰ εἰπώμεν δύο λέξεις περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων.

Ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἡ συχνὴ ἐν καιρῷ χειμῶνος ὑπὸ κλυδωνιζόμενων σκαφῶν ἐπίσκεψις τοῦ ὅρμου τῶν Γραμμάτων, καὶ οἱ αὐτόθι ὁμαλοὶ καὶ πρὸς χάραξιν ἐπιγραφῶν ἐπιτηδεῖαι βράχοι ἦσαν ἀπαραιτήτως πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα· κυρίᾳ ὅμως ἀφορμὴ ἐγένετο· ἱερὸν ἐθνικοῦ θεοῦ ὑπάρχον αὐτόθι κατὰ τοὺς ῥωμαίους χρόνους, καὶ κατὰ τοὺς ὑστερωτέρους αἰῶνας χριστιανικὸς ναῖσκος, ἐνθα οἱ αὐτόθι καταφεύγοντες εὐχαρίστουν τὸ θεῖον διὰ τὴν διάσωσιν αὐτῶν ἢ ἤτουν εὐπλοῖαν ἐν τῷ μέλλοντι. Καὶ ἐθνικὸν μὲν ἱερὸν ὑπῆρχε τοῦ θεοῦ Σεράπιδος κατὰ τοὺς ἀπορροῶν τῶν Γραμμάτων, ὡς δεικνύει ἡ ἐπιγραφή ἡ ἀναφέρουσα μνησιν γενομένην «παρὰ τῷ Σεράπι καὶ τῇ σκοπῇ». Ἀλλὰ πῶς ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὰ Γράμματα καὶ τίς ἡ σχέσις τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἡλίου, τῶν ἐν τισιν ἐπιγραφαῖς ἀναφερομένων, πρὸς τὸν Σέραπιν; Ἀσκληπιδὲς μὲν καὶ Ἡλῖος ἀναφέρονται, ἐπεὶδὴ ἀμφοτέροι

ὄνομα **Μαρία**. Οἷονδήποτε λόγον, εἴτε θεῖον, εἴτε ἀνθρώπινον, ἔχει τοῦτο, πρὸς ἐξηγήσιν αὐτοῦ ἀρκεῖ νὰ ἀναμνησθῶμεν τὴν μεγίστην τιμὴν, ἣν ἀπένεμε πάντοτε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Σωτῆρος ὁ χριστιανὸς τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν τῇ 74 ἐπιγρ. προτιμότερον ἴσως νὰ ἀναγνώσωμεν Φο[τ]άκι χωρίου ἢ Ἀκι χωρίου. Ἡ συμπλήρωσις τῆς χρονολογίας, 5[τ]φά (6501 ἀπὸ κτίσεως κόσμου—5508=993 μ. Χ.) οὐδέμιν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν. Ἡ ἐν τέλει τῆς 94 ἐπιγρ. ἡμερομηνία ἀγνοοῦμεν ἐπακριδῶς τί σημαίνει. Τὸ ἐν τῇ 96 ἐπ. «Π Γρηγορίου (δ)πατικοῦ» σημαίνει ἴσως, ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἐχάραχθη τὸ 6' ἔτος μετὰ τὴν ὑπατείαν τοῦ Γρηγορίου. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰπατικός, ὡς γνωστὸν, πᾶς ὁ γενόμενός ποτε ὑπατος.

οὗτοι οἱ θεοὶ ἐταυτίζοντο κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους μετὰ τοῦ Σεράπιδος τὴν δ' ὑπαρξιν ἱεροῦ τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὰ Γράμματα αἰτιολογεῖ ἢ κατὰ τοὺς ὑστερωτέρους χρόνους λατρεία αὐτοῦ ὡς προστάτου τῶν πλεόντων κατὰ τῶν τρικυμιῶν μετὰ τῆς συνάου αὐτῷ θεᾶς Ἰσιδος, τῆς ἐνεκα τούτου καὶ *Εὐπλοίας* προσονομαζομένης. Ἀπλὴν δὲ καὶ γραφικωτάτην τοῦτου μαρτυρίαν παρέχει *Λυχία* τις, ἐν Ποτιόλοις τῆς Ἰταλίας εὑρεθεῖσα καὶ ναῦν πηγνυμένην παριστώσα. Ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἴσταται ὁ Σεράπις καὶ ἡ Ἰσις κατωτέρω ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων· κατὰ δὲ τὴν ἄκραν ὑπάρχει ἀκτινοβόλος κεφαλὴ τοῦ Ἡλίου, οἷα ἐπὶ τῶν ῥοδίων νομισμάτων παρίσταται. Ἀναθὴ ἐπὶ κοσμήματος ἐπιμήκους ἐστὶν ἐπιγραφή *«Εὐπλοία»* καὶ ὑπὸ τὴν ναῦν *«λάβε με τὸν Ἡλιοσεράπιν»*. (Lenormant Catal. Durand. n. 1777, C. I. G. n. 8514) ⁽⁶¹⁾. *ὡτ ρεδουσ οτ ναυκ*

Ὅτι δὲ εἰς μεταγενεστέρους χρόνους ὑπῆρχεν εἰς Γράμματα χριστιανικὸς ναῖσκος, δεικνύει προφανῶς πρὸς ταῖς πολυαριθμοῖς θρησκευτικαῖς ἐπιγραφαῖς ἡ ἐπιγραφή ἡ ἀναφέρουσα ἐγκαινία (ἀρ. 58). Τίνος ἀγίου ἦν οὗτος μετὰ θετικότητος ἀδυνατοῦμεν νὰ εἴπωμεν ἢ γειτνιάσις ὅμως τῆς ῥηθείσης ἐπιγραφῆς, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ γίνεται ἱκεσία τῷ Ἀγίῳ Φωκᾷ (ἀρ. 56), καὶ μικροῦ ἐρειπιώδους σωροῦ, καθ' ὃν ἴσως ὑπῆρχεν ὁ ναῖσκος, καθιστᾷ πως πιθανόν, ὅτι ἦν ἀφιερωμένος τῷ ἀγίῳ τούτῳ.

Τῶν δύο ἱερῶν οὐδὲν ἄλλο σώζεται σήμερον· μόνον δὲ κατὰ

(61) Ἡ εἰς τὰ Γράμματα λατρεία θεοῦ εὐπλοίας πιθανώτατα δεικνύει, ὅτι ταῦτα ἐχρησίμευον οὐ μόνον ὡς καταφύγιον ξένων πλοίων, ἀλλὰ καὶ ὡς ὅρμος τῶν ἐγχωρίων, οἵτινες ἀναμφιδόλως ἤγειραν τὸ ἱερόν τοῦ Σεράπιδος. Ἐπομένως συμπεραίνεται πιθανῶς, ὅτι κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς καὶ βυζαντινοὺς ἴσως χρόνους ὑπῆρχον πολίχναι κατὰ τὴν βορειοτάτην Σύρον, κατὰ τὰ περὶ τὸν Ἀγ. Μιχαὴλ δηλ., τὸν Σύριγγα καὶ τὰς Πανιαυλάς· διότι τὰ βορειότερα, πλὴν τῆς μεγάλης αὐτῶν ἐρημίας, οὐδόλως παρουσιάζουσιν ἐρειπιῶνας. — Ἐνεκα δὲ τούτου φαίνεται πως ἔλλογον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τινὲς τῶν ἐπιγραφῶν τῶν Γραμμάτων ἐχαράχθησαν ὑπὸ ἐγχωρίων, ὡς π. χ. αἱ χριστιανικαί, εἰς ἃς ὁ γράφας εὐχεται νὰ σώσῃ αὐτὸν ὁ Θεὸς πανοικί.

τὴν πρώτην ἐν τῷ ὄρμῳ ἐνεπίγραφον θέσιν ὑπελείφθησαν ὀλίγοι ἄτεχνοι βαθμῖδες, ἐπὶ τοῦ βράχου κεχαραγμένοι.

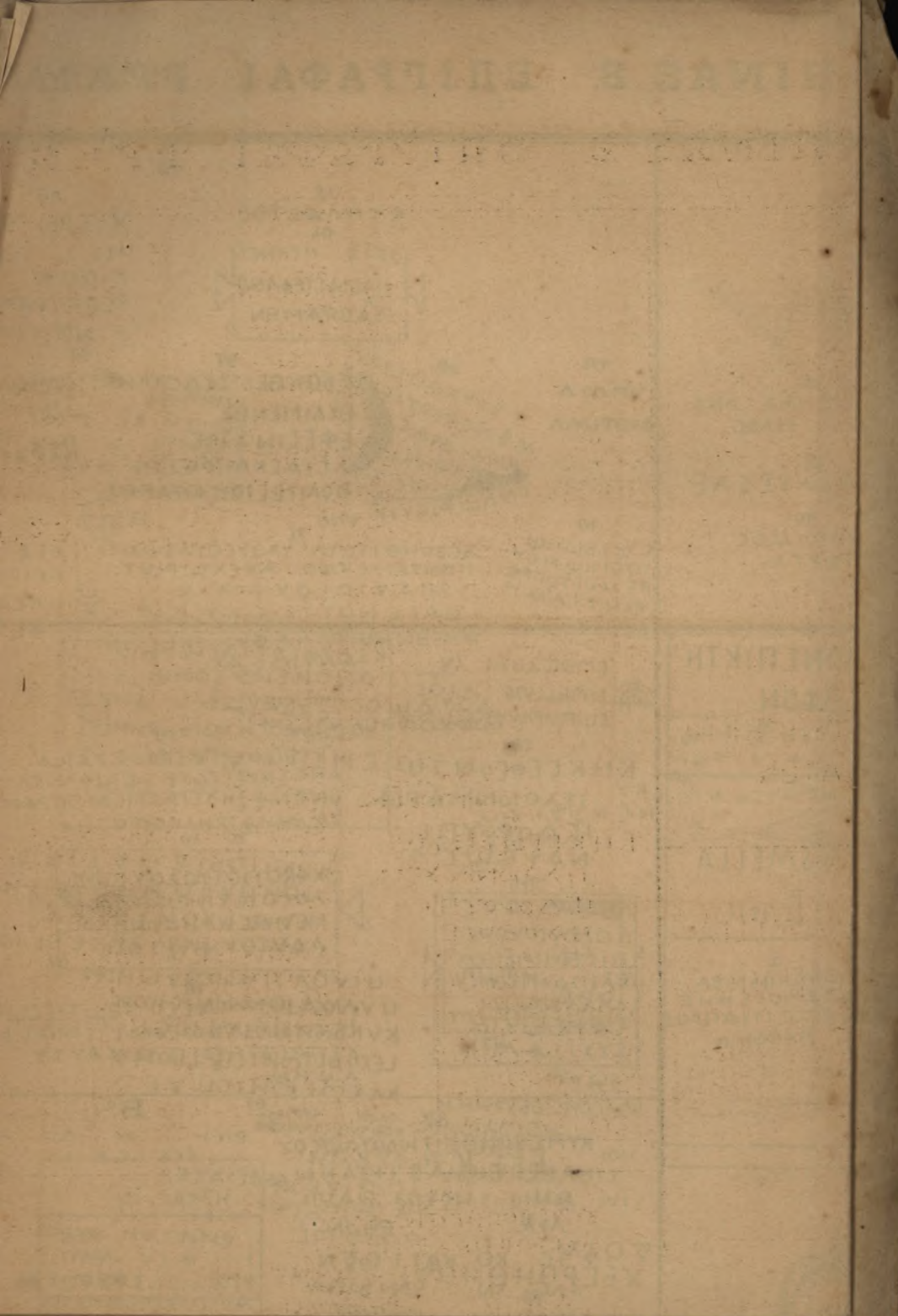
Ἐνταῦθα λήγουσιν οἱ ὑπὲρ τῶν ἐπιγραφικῶν τῆς Σύρου μνημείων τελευταῖοι ἡμῶν πόνοι. Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς ἐπιστήμης ἀπαιτεῖ βεβαίως μεγάλα παρὰ τῶν πονουμένων, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ νὰ δύνῃται νὰ καταστῇ πρακτικώτερον ἐπωφελὲς τῇ κοινωνίᾳ. Ἡμεῖς τὸ μόνον, ὅπερ ἠδυνήθημεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ μεμακρυσμένου παρελθόντος τοῦ ἑλληνισμοῦ, σχετικῶς πρὸς τὴν Σύρον, πλὴν ἄλλων ἡττονος λόγου ἀξίων, ἐστὶν ὅτι ἐξεκαθάραμεν τὰς δημοθιολογικὰς καὶ τινὰς ἄλλας τῆς ἀρχαίας Σύρου ἐπιγραφὰς ἀπὸ τῶν χασμάτων καὶ ἁμαρτημάτων, ἅτινα ὑπελείποντο ἔτι ἐν αὐταῖς· ἐξηκριβώσαμεν, κατὰ τὸ ἐνὸν, 116 ἀγνώστους τέως συρίας ἐπιγραφὰς· κατεδείξαμεν τὸ ψευδὲς τῶν περὶ τῆς ἀρχαίας Σύρου ὑπαρχουσῶν ἀνυποστάτων εἰδήσεων, καὶ ὥρισαμεν τὴν ὑπαρξίν καὶ θέσιν διαφόρων αὐτῆς ἱερῶν καὶ τινων πολυχνῶν. Αἱ μικραὶ ἡμῶν δυνάμεις οὐδὲν ἄλλο ἢ μικρὰ ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσιν· ἄλλοι δὲ μεῖζονα δυνάμενοι, ὡς παρέχωσι μεῖζονα τῇ ἐπιστήμῃ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

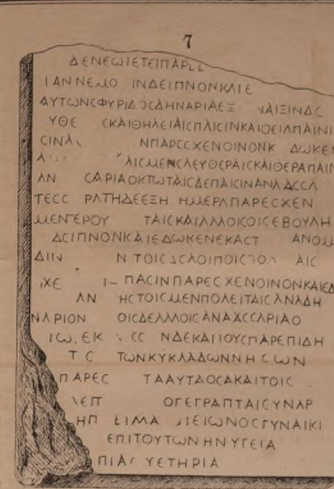
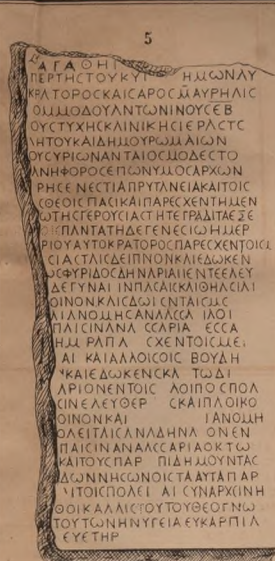
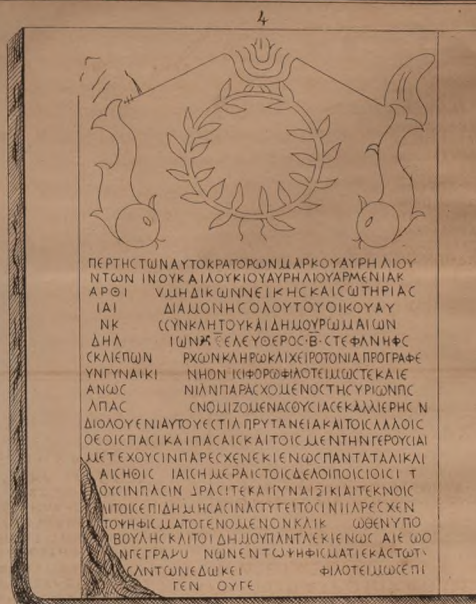
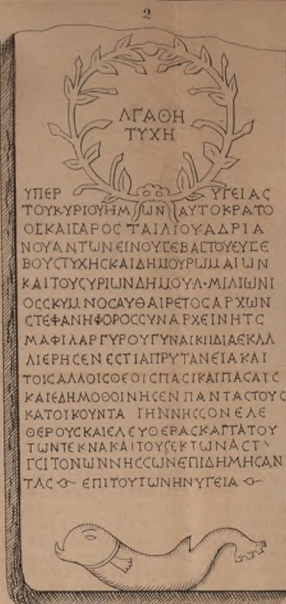
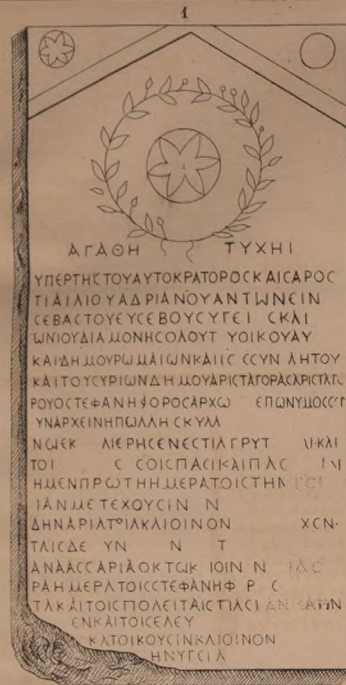
ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 7, στ. 20 γρ. τὸν οὐδόν.— 47, στ. 48 [Π]ρυτ[ανεία].— 48, στ. 30 Τ(ίτου).— 38, στ. 48 διδόσθω...—στ. 49 φυλῶν.— 43, στ. 5 Γερουσία.— 53, στ. 4 ἱερ[ά]ν.— στ. 43 πᾶσα.— 63, στ. 34 Διοσ[κορ]ί[ο]υ.— 74, στ. 8 Στερ[γαῖος];— 75, στ. 26 Σχο[πιά].— 79, στ. 5 Ε[ϋ]πλία.— στ. 23 Ἀσκ[λειπιέ] (sic).— 80, στ. 43 εὐχ[αρισ]τοῦμεν.— 67. α. 9 403.

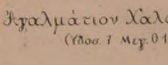
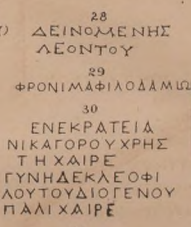
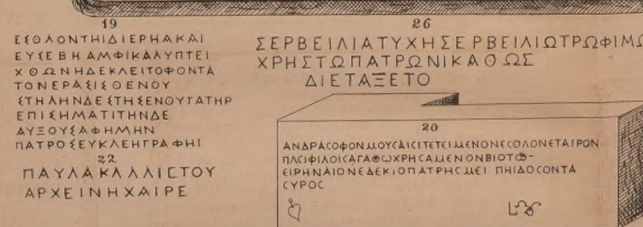
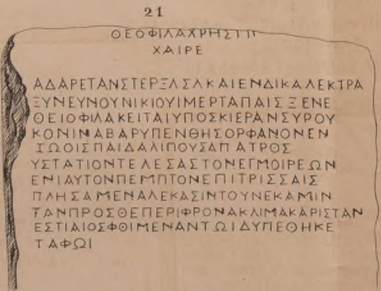
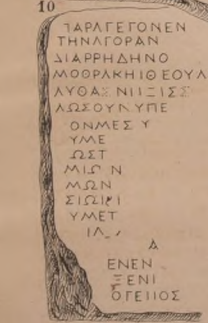
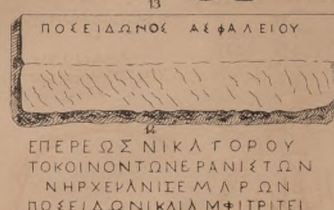
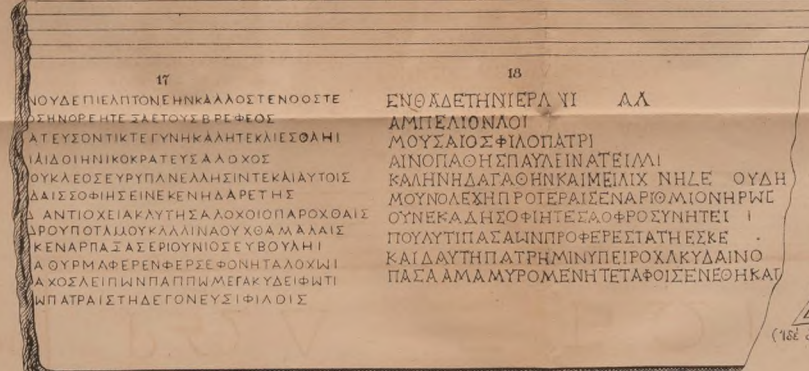
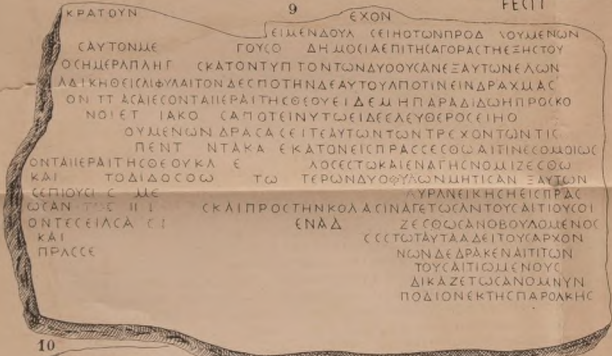
Σημ. Ἐν τοῖς πίναξι τῶν ἐπιγραφῶν ἐτηρήθη τὸ σχετικὸν τούτων μέγεθος ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ ἀνισότης τῶν λίθων καὶ τῶν γραμμάτων. Ἐν τῷ δευτέρῳ πίνακι ἐτηρήθη καὶ ἡ ἐπὶ τῶν βράχων σχετικὴ τῶν πλείστων θέσις, σμικρυνθεῖσων ὅμως τῶν ἀποστάσεων. Ἐκ τῶν ἐπιγρ. 43, 64, 36 37, καὶ 99 τοῦ πίνακος τούτου αἱ δύο πρῶται ὑπάρχουσιν ὑπεράνω τῇ θέσεως Β', ἡ 36 καὶ 37 κατὰ τὴν θέσιν Β' πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἡ 99 κατωθι ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. Τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων τοῦ «Μῆθρ» κτλ. εἶναι 0,40 μ.

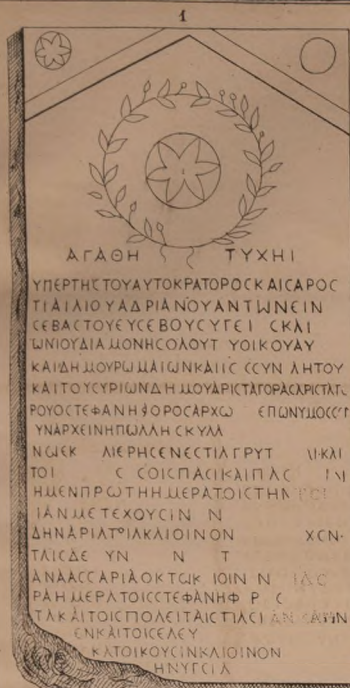
ΠΙΝΑΞ Α' ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΟΥ ΕΓΧΩΡΙΟΙ

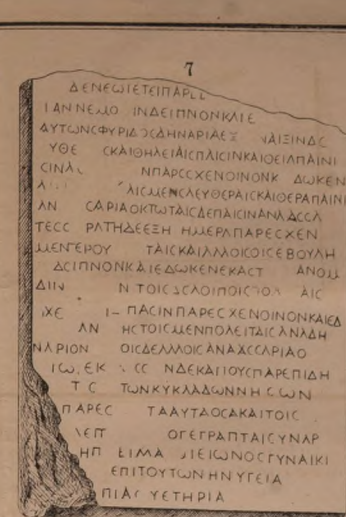
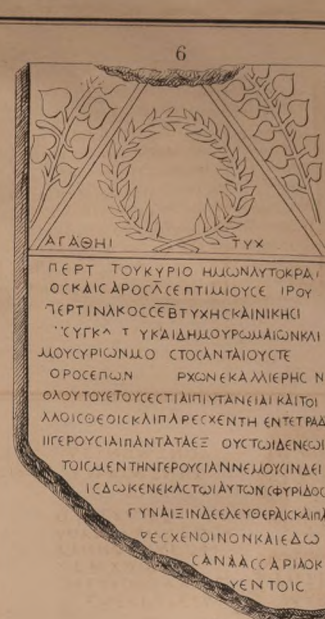
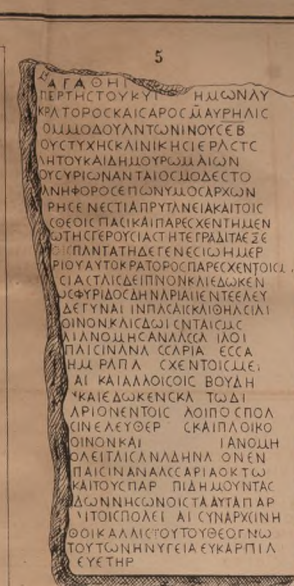
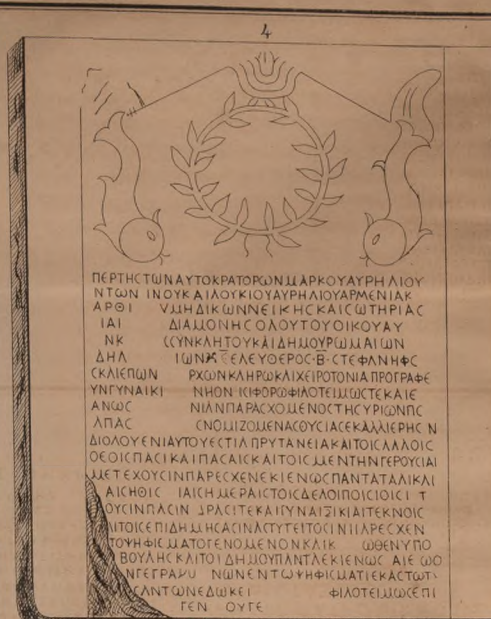
II
CLAVDIVS SECVNDVS VIATOR
TRIBVNICVS
TEMPLVM ISIDIS CVM OMNI ORNATV
SVA PECVNIA
FECIT

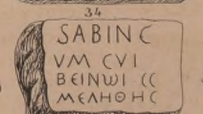
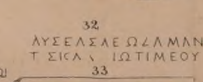
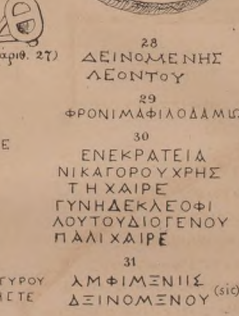
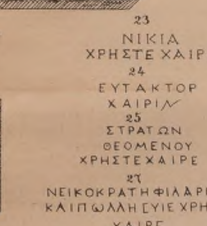
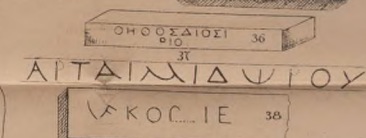
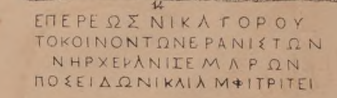
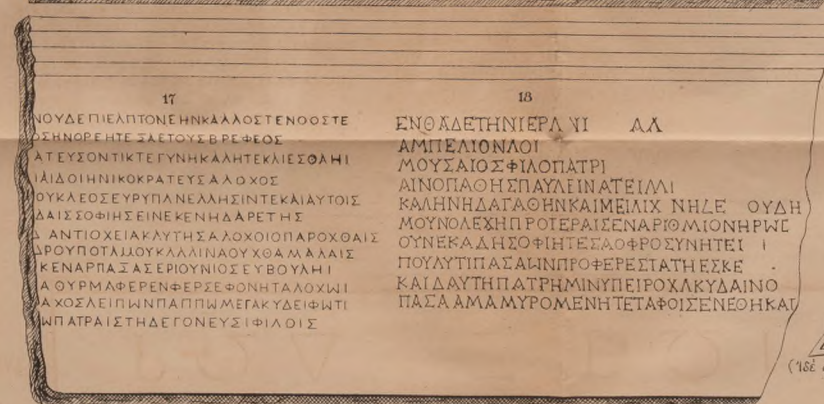
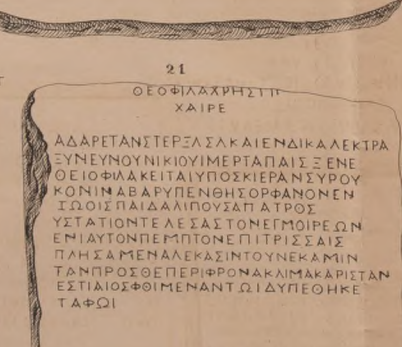
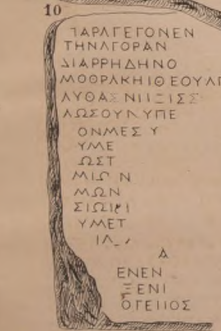
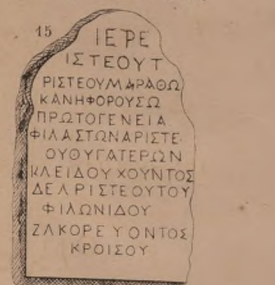
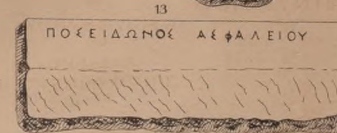
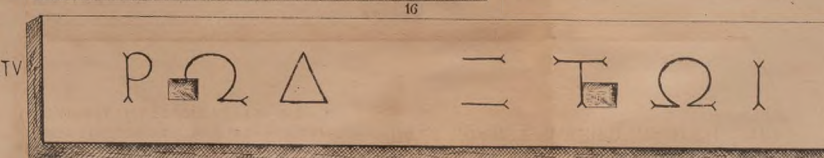
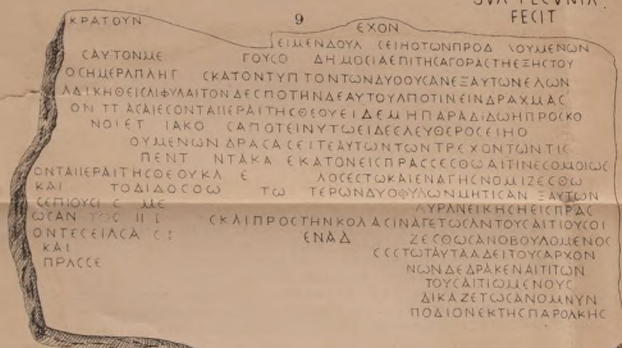
ΠΙΝΑΞ Α΄ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ ΕΓΧΩΡΙΟΙ

11
CLAVDIVS SECVNDVS VIATOR
TRIBVNICIVS
TEMPLVM ISIDIS CVM OMNI ORNATV
SVA PECVNIA
FECIT

12
ΑΘΗΝΑΞ ΦΡΑ

ΠΙΝΑΞ Β' ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΥΡΟΥ_Κ

[illegible]

61
 *ΚΥΡΙΕ ΒΟΗΘ
 *ΚΥΡΕ ΕΒΟΗΘΗΤΩ
 ΛΟΥΣΘΩΜΑ
 ΝΚΑΙ ΓΕΟΡΓΙΩΝ
 ΚΕΝ ΑΔΕΛΦΙΣ

ΑΤΩΔΑΜΙΝ 60
 +ΚΕΒΟΙΘΙΕΟΝ
 ΤΟΡΑΝΟΙ ΛΑΛΑΙΟΙΣ

63
 ΚΥΡΙΕ ΒΟ
 62
 ΕΒΟΗΘΕΙ
 ΘΙΤΕ ΤΩΔΟΥ
 ΕΟΥΧΙΣΤΟ ΣΟΥΧ ΡΙΣ
 ΔΟΥΛΩ ΑΙΥ

59
 ΕΥΠΑΝΑΙΣΙΩΡΩΝ
 ΦΙΛΑΛΛΗΘΙΟ /
 ΑΝΔΡΙΩΝ

1
 ΜΙΟΡΗΣ
 ΠΡΕΣ ΒΕΥΙΗ
 Σ ΙΔΙΑΝΟΣ

17
 ΑΘΗΝΟΒΙΟΥ
 ΤΟΥ ΝΑΥΚΛΗΡΟΥ

18
 ΔΩΡΑ
 ΙΑΥΣΙΑ
 ΕΚΛΗΜΕΘΗ

15
 ΣΚΟΠΗΧ
 Ν ΠΛΕ ΑΝΤΩΝ

16
 ΠΛΑ ΥΝΤΩΝ
 ΔΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥ

17
 ΜΗΤΙ 17
 ΜΗΝΣΟΝ ΠΟΛΛΑΔΩΣ

19
 ΜΗΝΣΟΝ 19
 ΗΜΕΘΩΔΟΣ ΠΑΡΑΤΩ
 ΣΕΡΑΠΙΔΙΣ ΤΗΣ ΚΟ
 ΠΗ

3
 LVETTIVSMELLA

Ε.Η.Η

2
 ΜΙΟΡΗΣ ΚΟΛΛΥΒΑ
 ΚΑΙ ΡΙΟ ΓΕΝΗΣ
 ΑΙ ΑΡΤΕΙ ΠΙΔΟΡΟ

PHI EROS
JAEEL

43 ΜΗΤ(ΩΔΩ)ΩΙ

42 (N) ΚΑΙΗΡ
ΜΕΓΑΛΩΝΥΜ

21 ΕΝΟΒΛΟC ΚΟΥ

5 ΟΙΝΟΗ

3 ΜΟΥ ΥΚΑΡΟC

46 ΖΟΙΚΑΥ

45 ΗΕ

44 ΔΡΟΛΛΩΙ
ΡΟΔΙΟC

4C ΘΗ ΓΑΡΥ
ΙΑΡΙΧΙΟCΚΑΙ ΛΟΥC

20 ΕΜΝΗCΘΗΥC ΜΟCΤΙ
ΥΛΑΥΔΙΟΥΥΛΛΕΞΑΝ
ΑΡΟΥ
ΕΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΤΓΛΛΟΗ 41
ΧΑΙΡΕΧΛΟΗ 40

ΗΕ
ΕΗ
ΜΡΕΙΕΡΝ ΕΙΛ

13
ΕΥΠΛΑΤΕΟ
64
+ΚΕΕ ΝΤΗΝΣΥ
ΙΙΛΟΙΔΕΤΕΛΛΟ
ΣΥΛΤΟΥΑΜΗΝ

69
ΥΠΛΙΑ
ΔΙΟΤΙΜΑ

68
ΕΥΧΑΙΣΤΟΥ
ΜΕΝΣΟΙΤΙ
ΕΥΛΙΜΕΝΩ
ΕΦΕΙΩΧΤΕ
ΑΣΙΑΚΑΙΤΙΣΕΥΝ
ΠΟΛΙΤΕΣΤΙΣΑΥΡΑΡΙΟΙ

67
ΒΟΗΘΕΙΤΩΔΟΥΛΩ
ΕΥΛΙΜΕΝΩ
ΕΦΕΙΩΧΤΕ
ΑΣΙΑΚΑΙΤΙΣΕΥΝ
ΠΟΛΙΤΕΣΤΙΣΑΥΡΑΡΙΟΙ

66
✱ΕΩΙΩ Ο
ΓΙΑ ΤΩΝ
ΔΙΟΚΟΝ
ΤΩΝΝΤΙΚΑ' Υ
ΝΘΕΣΩΝ

65
ΟΧΩΡΟΣΝΑΤΩΝ
ΕΩΙ ΠΛΟΙ
ΛΩΙ ΟΙΥ
ΝΑΥΚΑΙΡΟΣ
ΑΥΤ

70
ΕΥΚΕΒΩΗΘΙ
ΤΟΟΙΚΩΜΟΥ
ΚΕΜΟΙΤΟΓΡΑ
ΥΛΗΤΙΑΜΗ

71
ΚΕΒΟΗΘΙΤΟΥΛΟΥΣΟΥΛΕΝΤΙ
ΠΙΑΝΚΙΥΕΦΟ ΑΚΙΧΩΡΙΟΥ
ΥΠΙΔΡΙΣΙΟΥΑΜΙΝ
ΖΑΓΕΝΟΥΤ ΣΚΥΡΙΕ
ΤΖΚΕΒΩΗΘΙΤΟΥΛΟΥ ΙΚΙΣΙΝ
ΑΝΥΚΙΙ ΔΙ

72
ΚΕΒΟΗΘΙΤΟΥΛΟΥΣΟΥΛΕΝΤΙ
ΠΙΑΝΚΙΥΕΦΟ ΑΚΙΧΩΡΙΟΥ
ΥΠΙΔΡΙΣΙΟΥΑΜΙΝ
ΖΑΓΕΝΟΥΤ ΣΚΥΡΙΕ
ΤΖΚΕΒΩΗΘΙΤΟΥΛΟΥ ΙΚΙΣΙΝ
ΑΝΥΚΙΙ ΔΙ

73
ΚΕΒΟΗΘΙΤΟΥΛΟΥΣΟΥΛΕΝΤΙ
ΠΙΑΝΚΙΥΕΦΟ ΑΚΙΧΩΡΙΟΥ
ΥΠΙΔΡΙΣΙΟΥΑΜΙΝ
ΖΑΓΕΝΟΥΤ ΣΚΥΡΙΕ
ΤΖΚΕΒΩΗΘΙΤΟΥΛΟΥ ΙΚΙΣΙΝ
ΑΝΥΚΙΙ ΔΙ

74
ΔΟΥΛΩ
ΣΦΡΟΝΗΩ

75
ΚΙ+ΚΕΕΟΝΤΩ
ΠΛΟΙΟΝΜΑΡΙΑ
ΙΕΔΟΡΟΥΠΙ
ΝΑΥΕΩΣ

76
ΚΕΩΝΤΟΥΣ
ΔΟΛΟΥΟΝΘΡΕ
ΜΙΣΤΑΙΙΖΙΟΥΣ
ΚΑΙΠΑΝΤΩΝΣΥ
ΩΣΣΥΝΩΜΙ
ΓΑ+ΑΠΙΣΙ
ΕΥΧΙΙΑΜΙΝ

77
ΥΡΙΕΒΗΤ
ΔΙΩΛΩ

78
ΚΕΒΟΗΘΙΤΟΥΛΟΥΣΟΥΛΕΝΤΙ
ΠΙΑΝΚΙΥΕΦΟ ΑΚΙΧΩΡΙΟΥ
ΥΠΙΔΡΙΣΙΟΥΑΜΙΝ
ΖΑΓΕΝΟΥΤ ΣΚΥΡΙΕ
ΤΖΚΕΒΩΗΘΙΤΟΥΛΟΥ ΙΚΙΣΙΝ
ΑΝΥΚΙΙ ΔΙ

79
ΚΕΒΟΗΘΙΤΟΥΛΟΥΣΟΥΛΕΝΤΙ
ΠΙΑΝΚΙΥΕΦΟ ΑΚΙΧΩΡΙΟΥ
ΥΠΙΔΡΙΣΙΟΥΑΜΙΝ
ΖΑΓΕΝΟΥΤ ΣΚΥΡΙΕ
ΤΖΚΕΒΩΗΘΙΤΟΥΛΟΥ ΙΚΙΣΙΝ
ΑΝΥΚΙΙ ΔΙ

80
ΚΕΒΟΗΘΙΤΟΥΛΟΥΣΟΥΛΕΝΤΙ
ΠΙΑΝΚΙΥΕΦΟ ΑΚΙΧΩΡΙΟΥ
ΥΠΙΔΡΙΣΙΟΥΑΜΙΝ
ΖΑΓΕΝΟΥΤ ΣΚΥΡΙΕ
ΤΖΚΕΒΩΗΘΙΤΟΥΛΟΥ ΙΚΙΣΙΝ
ΑΝΥΚΙΙ ΔΙ

81
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΟ ΙΚΕΩΤΙΕΩ
ΕΕΣΤΩΔΩΛΩΕΔ ΕΤΕΡΙΝΑΤΙΟ
ΚΕΠΑΛΑΤΗΟΠΛΟΙΑΔΩΤΩ

37
ΙΠΙ
ΒΑΚ
ΚΥΕΥΕ
ΔΟ

36
ΔΟΛΑΝΤ
ΕΝΤΥΩ

35
ΔΟΛΑΝΤ
ΕΝΤΥΩ

82
 ΚΥΡΙΕΒΟΘΙΕΙΤΩΔΟΥΛΩΣΟΥ
 ΜΑΚΡΟΒΙΩΔΑΒΙΡΙΑΝΩ
 ΘΩΔΙΩΣΥΠΑΝΑΜΗΝ
 ΑΙΑ ΡΙΩΝ
 ΤΙΣΚΟΚΑΙΙΣΝ
 ΙΑΣΙΝ ΕΝΙΩΠΑ
 ΚΑΙΙΣ ΕΥΝΗΑΙ
 83
 ΚΥΡΙΕΒΟΘΙΕΙΤΩΔΟΥ
 ΛΩΣΟΥΓΟΡΓ
 ΠΑΡΙΩ
 +ΚΕΒ 84
 +ΚΕΘΟΟΝΗΝΣΥΝ
 ΠΑΧΑΝ 10Υ
 ΑΠΙΚΙΑΝΚ ΥΥΑ
 ΝΤΟΑΜΗΝΧΡΙΣΤΕ
 85
 ΧΡΕΘΟΘΙΩ
 ΔΟΥΛ
 86
 ΔΟΥΛΩΣΕ
 ΘΕΟΛΩΡΩ
 ΙΩΔΙΑΚΟΝ
 ΙΛΚΟΝ
 87
 ΚΕΒΟΗΟΙΙΔΔΛΟ
 ΙΔΑΔΙΑΝΟ
 ΑΝΝΟΥΙΙΔΤΑΔ
 ΑΠΙΣ
 ΑΠΕΝΙΑ ΑΝΑ
 ΜΗΝ
 88
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 89
 ΧΡΕΘΟΘΙΩ
 ΔΟΥΛ
 90
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 91
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 92
 +ΡΙΣΤΕΒΟΘΙΩ
 ΔΟΥΛ
 ΝΩΤΩ
 93
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 94
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 95
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 96
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 97
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 98
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 99
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+
 100
 ΚΥΣΩΣΩΝΤΟΠΛΙ
 ΓΕΩΡΓΙΩΝΙΣΤΡΟΝΑ
 ΚΛΗΡΩΝΜΕΙΑΤΙΣΣΥ
 ΠΛΑΝΤΟΥΜΙΑΙΣΙΩΝ
 ΠΙΛΟΝΙΑΝΩΔΑΜΗΝ+

ΠΙΝΑΞ Β' ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΥΡΟΥ^Κ

A'

[illegible]

61
 ΚΥΡΙΕ ΒΟΗΘ
 *ΚΟΘΕΒΟΗΘΕΤΩ
 ΛΟΥΣΘΩΜΑ
 ΝΚΑΙΤΕ ΟΡΓΙΔΑ
 ΚΕΤΗΔΕΛΦΙΣ
 ΑΤΩΔΑΜΙΝ 60
 *ΚΕΘΟΙΘΕΟΝ
 ΤΟΠΑΝΟΙ ΛΑΛΟΙΘΙ
 63
 ΚΥΡΙΕ ΒΟ
 62
 ΕΒΟΗΘΕΙ
 ΘΙΤΕ ΤΩΔΟΥ
 ΕΟΥΚΙΣΤΟ ΔΟΥΧ ΡΙC
 ΔΟΥΛΩ ΛΙΥ
 59
 ΕΥΠΑΝΑΙCΙΔΩΡΟΝ
 ΦΙΛΑΛΛΗΘΙΟΥ /
 ΑΝΔΡΙΟΥ

1
 ΜΙΘΡΗΣ
 ΓΡΕΣΒΕΥΙΗ
 Σ ΙΔΙΑΝΟΣ

17
 ΔΩΡΑ
 ΙΛΥCΙΑ
 ΕΛΜΗCΘΗ
 15
 ΣΚΟΠΗC
 ΗΜΠΕ ΑΝΤΩΝ
 ΗΛ
 16
 ΥΝΤΩΝ
 ΑΡΙCΤΟΔΑΜΟΥ
 ΑΓΕΤΗ ΝΟC
 ΗΜΗC 17
 ΜΗCΘΟΛΠΟΛΑC
 ΗΜΕΘΟΔCΤΑΡΑΤΩ
 ΣΕΡΑΠΙΚΑΙΤΗΚΟ
 ΠΗ

12
 ΑΘΗΝΟΙΟΥ
 ΤΟΤΑΥΛΑΡΟΥ
 3
 LVETTIVSMELLA
 Ε.Η.Η
 2
 ΜΙΘΡΗCΚΟΛΛΥΒ
 ΚΑΙΕΡΙΑΟΓΕΝΙ
 ΙΑΡΤΕ 11ΙΔC
 ΜΗCΘΟ 19

[illegible]

B:

69
VΠΛΙΑ
ΔΙΟΤΙΜΑ

68
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥ
ΜΕΝΟΙΣ
ΚΟΣΜΟΙΣ
ΣΗΩΒΙΟΥ

67
ΒΟΗΘΕΙ ΤΩ ΔΟΥΛΩ
ΕΥΑΙΜΕΝΩ
ΕΦΕΣΙΩΧΤΗ
ΛΕΙΔΙΑΚΑΙΤΟΙΣ
ΠΟΛΙΤΕΣΙ ΤΑΙΣ ΑΡΑΒΙΟΙΣ

66
ΧΕΙΩΝ
ΕΓΑ ΤΩΝ
ΔΙΟΚΟΝ
ΤΩΝ ΝΙΚΕΛΑΙΩΝ
ΝΟΘΕΩΝ

65
ΟΧΛΟΣ ΝΑΓΩΝ
ΠΛΟΙ
ΙΩΝ ΟΙΩΝ
ΝΑΥΚΑΙΡΟΣ
ΑΥΤ

64
ΑΡΙΑΝΝΕΤΑ
ΕΤΙΝΩΣΑΝ
ΣΥΝΠΛΟΝΤΕΣ

70
ΕΥΚΕΒΗΘΗ
ΤΟΙΣ ΚΩΜΟΙ
ΚΕΜΟΙΤΟΡ
ΦΑΝΤΙΑΜΗ

71
ΚΕΒΟΗΘΙ ΤΩ
ΠΑΝΚΥΡΕΚΦΟ
ΥΠΙΡΑΙΣΙΟΥ
ΑΓΕΝΟΥ
Τ2 ΚΕΒΟΗΘΙ ΤΩ
ΑΝΥΚΙΤΑΙ

72
ΥΛΟΥΣ
ΙΚΙΣ
ΙΝ

73
Β

74
Κ
ΔΟΥΛΩ
ΣΦΡΟΝΤΩ

75
ΚΙΤΚΕΣΟΝΤΩ
ΠΛΟΙΟΝ ΜΑΡΙΑ
ΙΣ ΔΟΡΟΥΠΙ
ΝΑΥΕΣ

76
ΚΕΣΩΝΤΩ
ΔΟΛΟΥΣΟΝΘΕ
ΜΙΣΤΑΙΙΣΙΟΥΣ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ
ΟCCΥΝΩΜΙ
ΓΑΤΑΙΙΣΙ
ΕΥΧΙΑΜΙΝ

77
ΧΥΡΙΕΣΧ
ΕΔΩΜΩ

78
ΚΕΒ ΘΙΤΩΠΟΙΩ
ΚΕΙΔΙΩΡΟΚΟΝΟ
ΠΛΕΟΥCΙΝ
ΚΕΡΩΑΝΝΗΤΩ

79
ΚΕΒΟΗΘΙ ΤΩ
ΑΝΓΩΓΟΤΩ
ΟΝΘΝΩ
ΤΑΜΗΝΑ
80

81
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

82
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

83
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

84
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

85
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

86
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

87
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

88
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

89
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

90
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

91
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

92
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

93
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

94
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

95
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

96
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

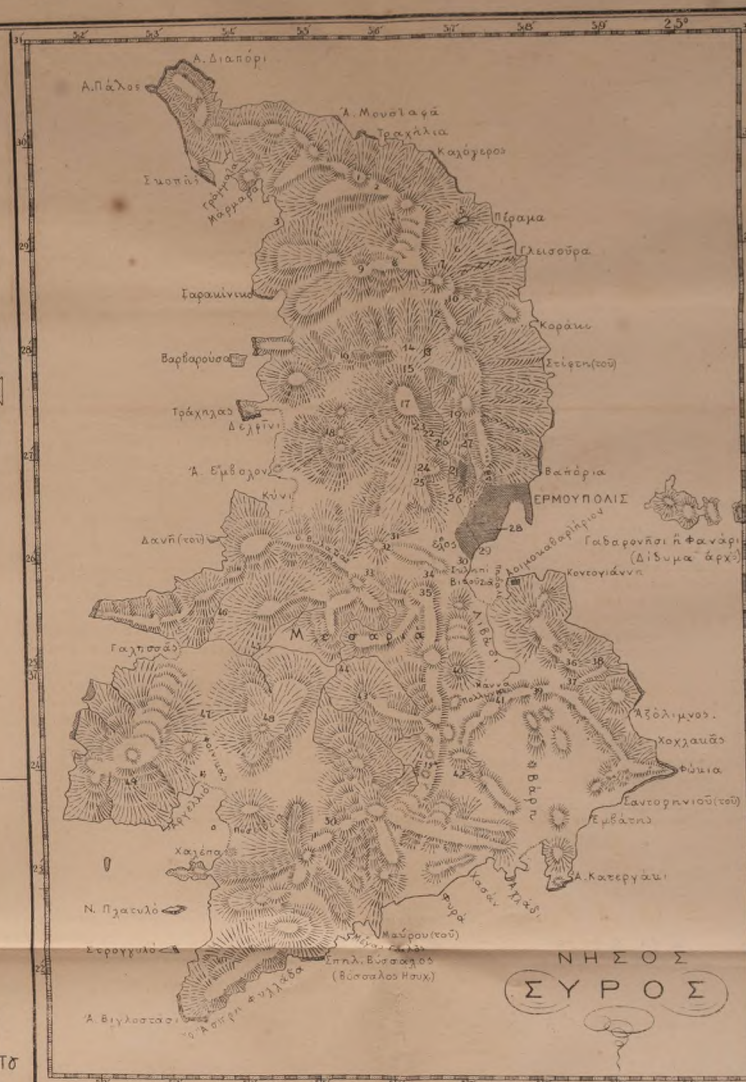
97
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

98
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

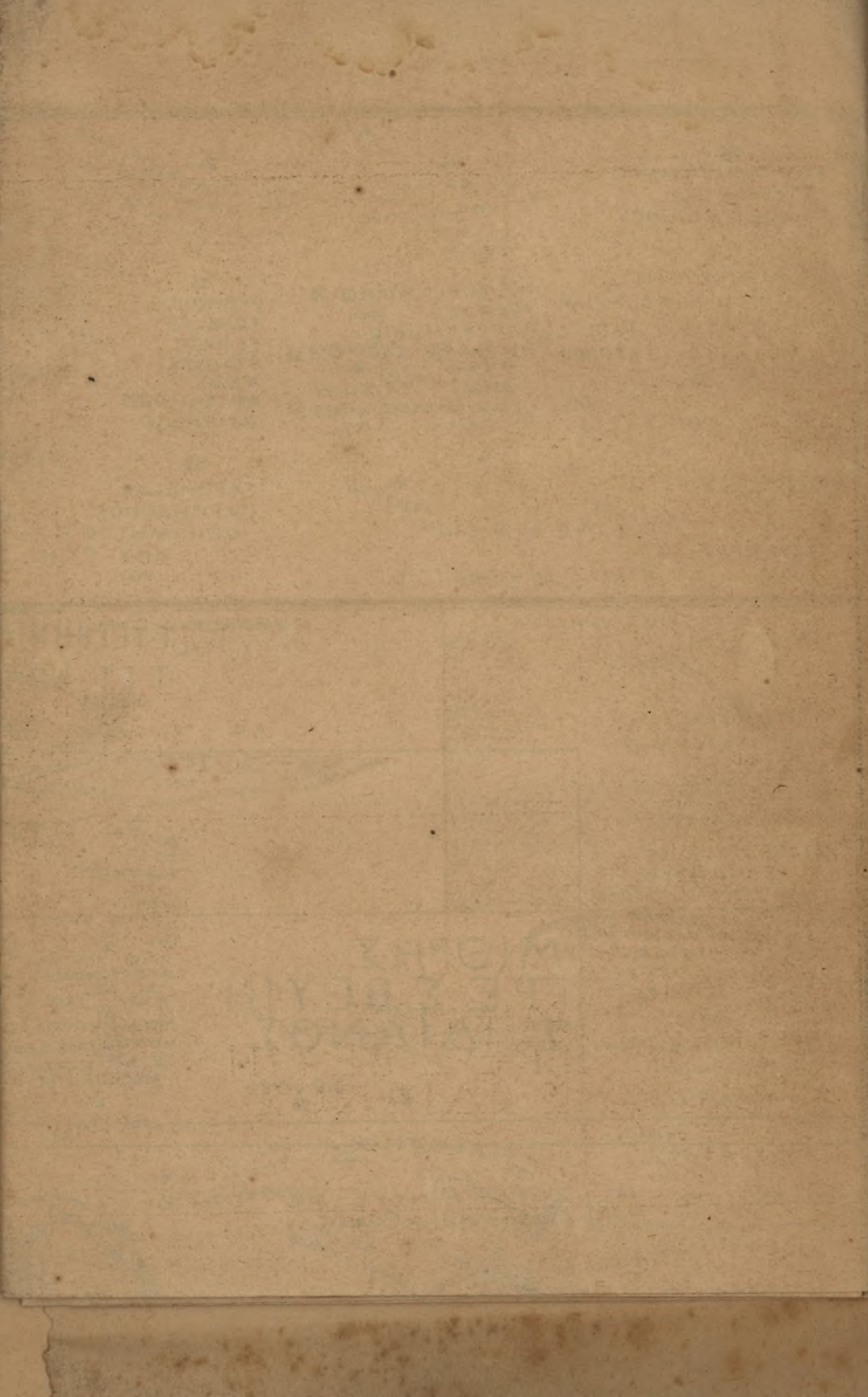
99
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

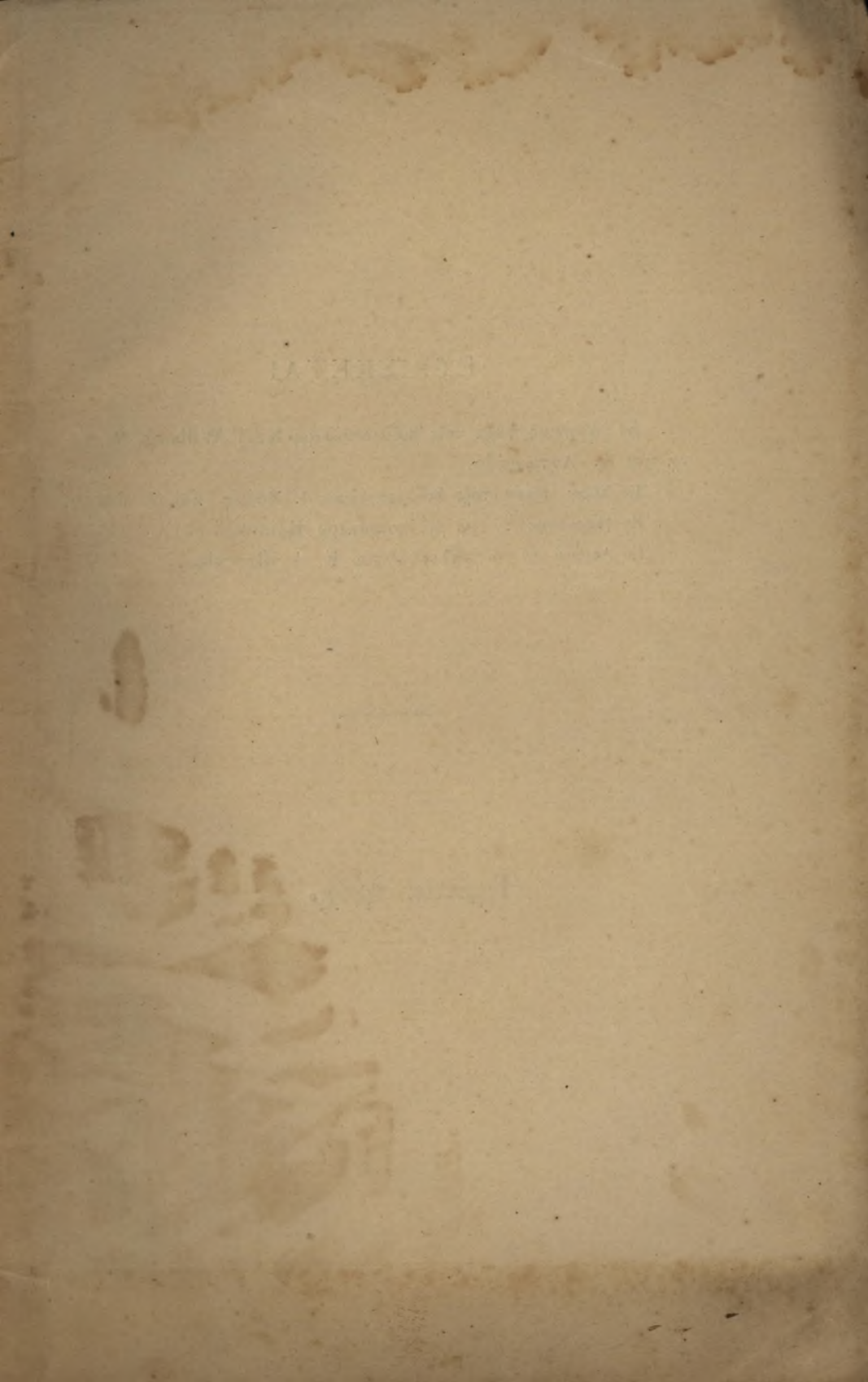
100
ΔΕΙΟΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΟΥ
ΕCΤΩ
ΚΕΠΑΛΑΤΗ

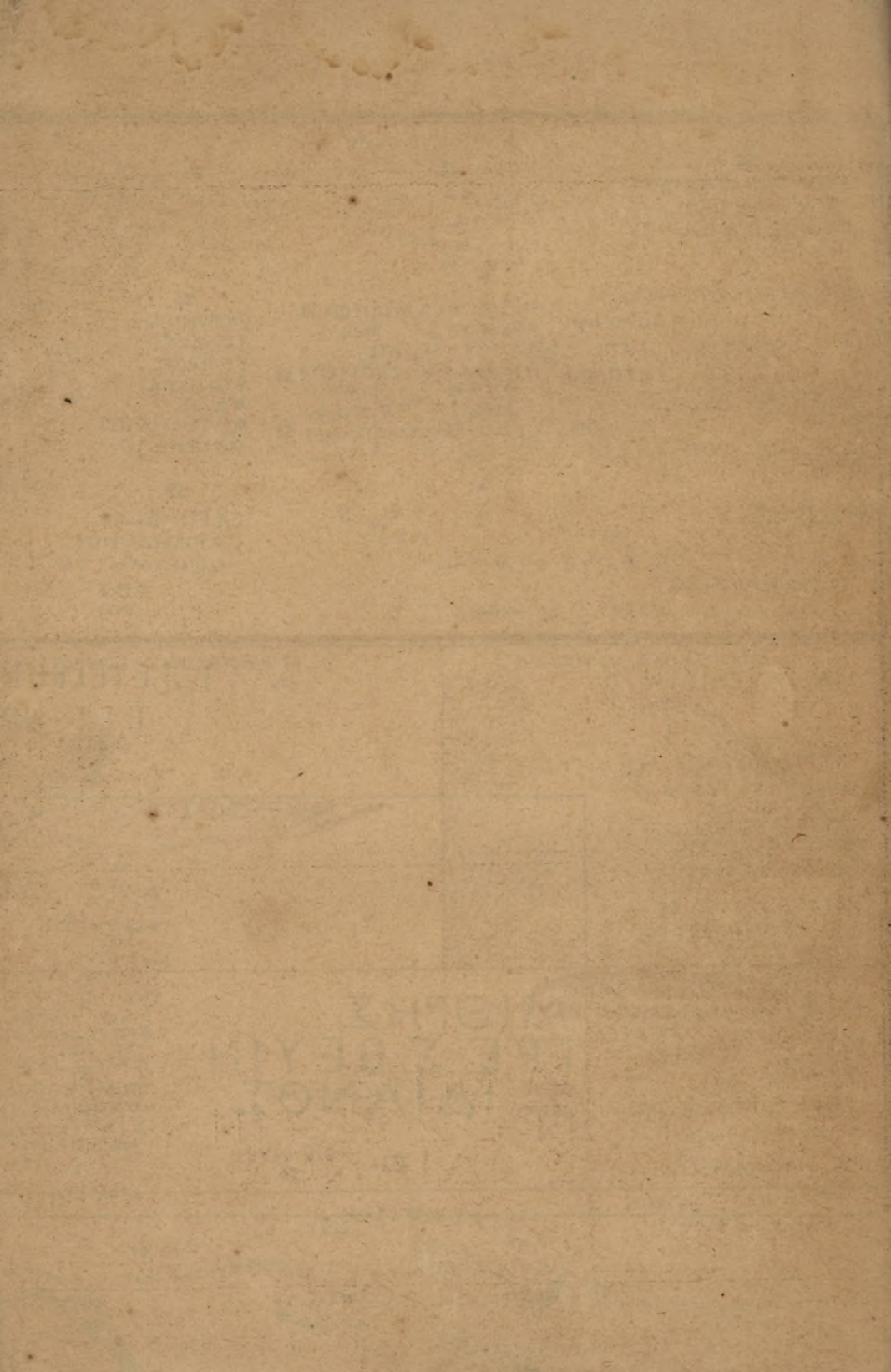
82
 ΚΥΡΙΕΒΘΗΕΙΤΩΔΟΥΛΩΣΟΥ
 ΜΑΚΡΩΙΩΝΑΒΨΙΡΙΔΩΝ
 ΘΩΨΙΩΣΥΝΑΨΑΨΙ
 ΛΙΑ ΡΙΩΝ
 ΤΙΣΚΟΚΑΙΙΣΝ
 ΙΑΣΨΝ ΨΝΩΠΑ
 ΚΑΙΣ ΕΥΝΑΙ
 89
 ΧΡΕΘΘΗΨΩ
 ΔΟΥΛ
 88
 ΔΟΥΛΨ
 ΘΕΩΛΨΩ
 ΙΩΔΙΑΚΟΝ
 91
 ΙΑΨΝ
 ΧΕΝΑΨΩ
 1101
 ΨΑΨΑ
 55
 ΨΩΝΟΝΙΩΝΔ
 ΧΩΝΟΝΙΩΡΔΑΨΝ
 ΔΜΗΝ
 + 92
 +ΨΙΤΕΒΘΗΨ
 ΔΟΥΛ
 ΝΩΤΨ
 98
 ΔΟΥ
 ΨΩΜΕΘΩΝ
 99
 ΚΕΝΤΑΡΧΟΥ
 ΚΑΨ
 ΕΨΙΩΝΜΑΤΟΣΨΩΝ
 ΕΨΙΩΨΑΙΕ ΨΙΟ
 ΕΨΩΨΕΨΙ ΨΑ
 54
 ΠΙCΙ Ψ ΑΨ ΑΨ
 ΙΣΕC C H K
 85
 ΘΙΑΧΑΨ
 ΗΜΑC ΨΨ
 Ψ + Ψ ΑΨΝ
 ΝΑΨ
 ΟΨ ΑΨΟΨΙΚ
 ΔΨ ΤΟΑΜΨΙΧΨΕ
 86
 ΚΕΒΘΗΨΔΔΟ
 ΙΑΔΑΨΑΨΟ
 ΑΝΝΟΨΑΤΩ
 ΑΨΙC
 ΑΨΙΑΨΑ ΑΨΑ
 ΑΨΙΝ
 87
 ΚΕΒΘΗΨΔΔΟ
 ΙΑΔΑΨΑΨΟ
 ΑΝΝΟΨΑΤΩ
 ΑΨΙC
 ΑΨΙΑΨΑ ΑΨΑ
 ΑΨΙΝ
 84
 ΨΩΨΚΕΨΑΨΨΑΨΑΨ
 ΜΑΡΤΗΡΙCΜΗΛ Ν
 ΜΕΤΑΨΕΨΝΨΑΨ
 ΚΑΤΕΨΟΡΕΔΜΕΝΜΨΝ
 ΙΑΨΝΔΑΨΙCΨΑΨΑΨ
 ΔΑΨΜΕΨΕ
 94
 ΨΩΨΚΕΨΑΨΨΑΨΑΨ
 ΜΑΡΤΗΡΙCΜΗΛ Ν
 ΜΕΤΑΨΕΨΝΨΑΨ
 ΚΑΤΕΨΟΡΕΔΜΕΝΜΨΝ
 ΙΑΨΝΔΑΨΙCΨΑΨΑΨ
 ΔΑΨΜΕΨΕ
 96
 ΨΩΨΑΨΑΨΕΡΓΨ ΨΨΗΟΝΟC
 ΚΑΨΑΡΧΟΝΤΟCΨ ΑΨΙΕΤΑ
 ΤΟΨΛΕΟΝΤΟΝΕΝΑΨΤΑΜΨΝ
 ΨΓΡΨΟΡΙCΨΑΤΙΚΨ
 97
 ΛΕ
 ΝΨΕΤΡΟΝ
 ΕΝΤΟΑΨΑΨΑΨΟΝ
 ΤΟCΚΑΨΟΛΝΑΨΙΑΨΝΑΨ
 ΟΨΨΑΔΕΛΨΑΨΑΨΝ
 ΟΨΤΟΝΕΝΑΨΤΑΜΨ
 ΚΥΡΙΚΨCΨΨΑΨΑΨ
 95
 +ΚΕΨΩΨΟΝΔ
 ΟΥΛΟCΨΨΥΝΕΤΟΝ
 CΤΡΑΨΜΕΤΑ
 ΤΟΨΨΕΨΩΝΤΟ
 ΑΨΤΟΨΗΚΨΩ
 ΚΟΥΑΨΜΗ

12	13	14	15	16	17	18	19
ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ	9) Σύντριγγας.	10) Στόδινγας δ.(νσ)	11) Μαλακιάς (αλάζινος).	12) Μαντελιδονή.			
ΣΥΡΟΙ	1) (σύντριγ. ἐν βράχ.)	19) Κάπηπαι δ.	30) Εὐδερμός.	41) Ρόπακας (αζ.-έτον).			
	10) Αμυγδαλινόν.	20) Πηγή.	31) Γόρι.	42) Χρόσσα.			
1) Πανιαυλαί.	11) Αγ. Ιωάννης.	21) Άνω Σῦρος.	32) Ορι (γ) ανόν (εδούνη) δ.	43) Γεροῦσι δ.			
2) Κάμπος.	12) δ' Φουσῶνας.	22) Ξυλοσοπή.	33) Επισκοπεῖον.	44) Βῆσσα.			
3) Λεῖα (ἀλ(ι) εἰς).	13) Παποῦρι, τό.	23) Φρειάσι (ριον).	34) Κοίμυδος (πομορ. ἔγγ).	45) Καβεῖρι.			
4) Αἶγ. Μιχαήλ.	14) τοῦ Πο. πύρι.	24) Πατελλί.	35) Τάληνας τ.	46) Δαναῦν (ο. αὐτοῦ δ.)			
5) Καστρί.	15) Κυπερόσσα.	25) Ἀλβιδνή.	36) Ὄρος.	47) Συρινγῶτον.			
6) Χαλανδριανή.	16) Πυρώνια.	26) Παλᾶς δ. π.	37) Δροφάκι (δρομομάχο).	48) Ασταφιδόν.			
7) Λυγερὸν.	17) Μισακά δ.	27) Ραχμοῦδος (μῦδος).	38) Φορὰ λαγγόν.	49) Αστρινιγόν.			
8) Συβελος.	18) Κεφαλονδονία δ.	28) Καταλῆματα	39) Συβελος δ.	50) Νάσσα.			
9) (σποσιά).	19) Πύργος δ.	(ἐρεπία).	40) Καρύν(ιον).	51) (καταίκα) δ.			

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις Karl Wilberg, N. Νά-
κη καὶ K. Ἀντωνιάδης.

Ἐν Σύρῳ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις I. Χούμη καὶ II. Μαίμω.

Ἐν Παρισίοις ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Reinwald et Cie.

Ἐν Λειψίᾳ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ F. A. Brockhaus.

Τιμᾶται δρᾶχ. 3.

